

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:67 • 15 Ağustos '98 • 5 DM

**İMF-TÜSİAD yıkım programı
uygulamada!**

**Emperyalizme uşaklık
pekiştiriliyor!**

Kahrolsun ABD-TC-İsrail ittifakı!

Kahrolsun emperyalizm!

İÇİNDEKİLER

Emperyalizmin çıkarları doğrultusunda adımlar hızlandı. . . 4
Devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim 6-7
Ceyhan grevcileri kazandı. 8
TİB'de düzenlenen seminerin ardından 9
Karayolları işçisi mücadeleyi yükseltmelidir. . 12-13
Reformist solun yeni yönelimi ve kamu emekçileri hareketi (Orta Sayfa). 14-17
ABD elçiliklerine bombalı saldırılar. 18-20
Esnek üretim 22-23

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:67 • 15 Ağustos 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Bu sene, Orta Anadolu temsilciliklerimizin organizasyonu ile Hacı Bektaş etkinliklerine katılıyoruz. Bölgedeki okurlarımız, bu sayımızda yer verdiğimiz programa ve çalışmalara katılmak- izlemek üzere Hacı Bektaş'taki yoldaşlarla buluşabilirler.

Ceyhan Belediyesi'ndeki grev yasaklanmasına rağmen, işverenin talepleri kabul etmesi üzerine kazanımla sonuçlandı. Ceyhan grevcilerinin tüm saldırılara ve en son yasak saldırısına boyun eğmemesi, direnmesi, bu kazanımı koşulladı.

Şimdi direnme ve kazanma sırası Ankara ve Buca belediye işçileri ile Harb-İş grevcilerinde, TİS görüşmeleri süren metal işçilerindedir. Grevdeki işçilerin birbiriyle ve tüm işçi sınıfının grevci sınıf kardeşleriyle dayanışması, mücadele ve eylem birliği, kazanım için temel önemde. Sınıf dayanışmasını örgütlemek ve yaymak bu sürecin temel görevlerinden biri.

Mevzi grev ve direnişlere rağmen, sınıf hareketindeki durgunluğun esasta sürdüğü bu süreçte, sınıf devrimcilerinin görev ve sorumluluklarının daha da ağırlaştığı açık. Alandaki her çalışma yeniden gösteriyor ki

yoğunlaşan saldırılara rağmen süren durgunluk, sınıfın örgütsüzlüğü ve önderlik boşluğunu işaret ediyor. Bu yolda atılan her adım, gösterilen en küçük çaba da sınıftan karşılığını buluyor. Geçtiğimiz hafta içinde Tekstil Bülteni'nde düzenlenen sendika konulu seminere genç işçilerin katılımı işçi toplantıların, öncü işçi platformların, taban örgütlenmelerine giden yolda bir araç olarak daha yaygın kullanılabileceğini anlatıyor. İşçi sınıfının önderlik ve örgütlülük ihtiyacı, sınıf partisinin ihtiyacı olan kadro tipini de belirliyor. Sınıf devrimcileri, sınıf

mücadelesinin her alanında yetkin önderler haline gelmek zorunda. Grev ve direnişlerin uzak görüşlü örgütçüleri, güçlü ajitatörleri olarak öne çıkmak, sınıf mücadelesinden öğrenerek kendini yetiştirmek zorunda. Dönemin sorumluluklarını üstlenebilmek geçmişin ayakbağlarından hızla kurtulmak ve kollektif çalışmaya adapte olmak gerekiyor. Proletaryanın birlik ruhunu taşımadan, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt vermek mümkün olmuyor.

Düzenle kavgası olanların yönünü proletaryaya dönmelidir, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmdir...

Çıktı! Kitapçılarda

Emperyalist boyunduruk boyutlanıyor: **Kölelik zincirlerini kıralım!**

Sermaye iktidarının “iyi niyet mektubu” adı altında İMF’nin onayına sunduğu son saldırı programı emperyalizme kölece bağımlılığın yeni bir göstergesi olmuştur. Egemen burjuvazinin emperyalizme bağımlılık ilişkileri ve bu temelde gösterdikleri uşakça sadakat elbette ki yalnızca iktisadi ve mali politikalar alanıyla sınırlı değildir. Endonezya’da Suharto rejimi ile emperyalist sömürgecilerin ilişkisi neyse, MGK şahsında generallerin kumanda ettiği çeteleşmiş sermaye iktidarı ile emperyalistlerin ilişkisi de odur. Türkiye, emperyalist-kapitalist sistemin bağımlı ülkeler kategorisinde iktisadi, mali, siyasi, askeri ve diplomatik tüm alanlarda tam bir emperyalist boyunduruk altındadır.

Türkiye üzerindeki emperyalist hükümrânlığın merkezi ve belirleyici gücü, son elli yıldır tartışmasız olarak ABD emperyalizmidir. ABD’nin etkisi ve denetimi toplum yaşamımızın tüm alanlarında hissedilmektedir. Türkiye’nin iktisadi ve mali politikaları Dünya Bankası ve İMF’nin, iç ve dış politikası Beyaz Saray’ın, ordusu Pentagon’un, iç güvenliği CIA’nın dolaysız denetimi ve yönlendirmesi altındadır. CIA uzmanları sürekli olarak Türkiye için iç ve dış politika alternatifleri üretmekte, dahası uygulamayı bizzat planlamaktadırlar. Hükümetler ABD’nin açık yönlendirmesi altında değiştirilmekte, hükümet olmaya aday tüm burjuva parti liderleri icazet almak için öncelikle Beyaz Saray’a koşmaktadırlar. Hikmet Çetin örneğinde görüldüğü üzere, TBMM’ne başkan olanlar bile artık öncelikle Amerika’yı ziyaret etmektedirler. Toplumu bir ahtapot gibi saran tekeller medyası ağının tüm kilit mevkillerini de Amerikancılar tutmaktadır. Yalnızca iktisadi ve politik yaşamımız değil, kültürel ve gündelik yaşam da Amerikan ideolojisinin, yaşam tarzının, yoz kozmopolit değerlerinin sistematik bir bombardımanı altında bulunmaktadır.

Her on yılda bir tekrarlanan askeri darbeler bu bağımlılık ilişkilerinin ve İMF’nin dayattığı politikaların kaçınılmaz sonuçları olmuştur. “24 Ocak Kararları”nın 12 Eylül generaller cuntasıyla uygulanması bunun çıplak bir kanıtıdır. Son 18 yıldır toplumsal yaşamımıza bir karabasan gibi çöken terör rejimi de emperyalist iktisadi ve mali politikaları uygulayabilmenin dolaysız bir sonucu olmuştur. Bugünkü çeteleşmiş devlet gerçekliğine bu politikaların uygulanması sürecinde varılmıştır. Emperyalist haydutlara

kölelikte kusur göstermeyen Türk haramiler sınıfı, katmerli bir sömürü, zorbalık ve zulüm düzenini ayakta tutabilmenin gerektirdiği tüm yöntemleri efendilerinden öğrenmiş, Pentagon ve CIA uzmanları tarafından bizzat eğitilmişlerdir.

Türkiye üzerindeki bu çok yönlü ve utanç verici köleci emperyalist boyunduruğun bir diğer alanı da ABD’nin çıkarları çerçevesinde Ortadoğu halklarına karşı gönüllü jandarmalıktır. Ortadoğu’daki devrimci gelişmelere karşı bir önlem ve bölge halklarına karşı bir tehdit olmak üzere gündeme getirilen ABD yönetimindeki ABD-İsrail-TC ittifakı, rakip emperyalist devletlerin egemenlik girişimlerini etkisizleştirme çabasından çok, emperyalist saldırganlığın halk hareketlerine karşı bir ileri karakolu olarak konumlanma hesaplarının ürünüdür. Bu adım, TC ile İsrail arasında gerçekleştirilen ortak füze yapım projesiyle daha da pekiştirilmiştir. ABD’nin Ortadoğu’daki bu iki ileri karakolu, sadece silahlanarak değil, ortak silah üretimine de girişerek, tehdidi daha da boyutlandırmışlardır.

ABD’nin bu iki karakolundan biri olan Türk sermaye devletinin terörist kimliği yeterli açıklıkla ortadadır. Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini sömürgeci bir imha savaşıyla boğmaya çalışan Türk devletinin, bu savaşta kullandığı tüm kirli yöntemler CIA’nın kontra talimnamelerinden alınmadır: İçindeki canlılarla birlikte ormanların yakılması, ekili arazilerin ateşe verilmesi, köylerin bombalanması, yakılması, köylülerin kitleler halinde işkenceye tabi tutulması, savaş için seçme faşistlerden oluşturulmuş özel bir cinayet şebekesinin kurulması, insanların kaçırılıp katledilmesi vb. vb... Tüm bu kanlı ve kirli uygulamalar bizzat CIA ve Pentagon tarafından eğitilen savaş uzmanı subaylar tarafından yönetilmektedir. Kürt ulusal özgürlük mücadelesine karşı yürütülen sömürgeci kirli savaşta ise uzun yıllardır İsrail siyonizminin savaş uzmanlarından ve askeri donanımından yararlanılmaktadır.

Susurluk skandalı, sermaye devletlerinin iğrenç yapılanmasının en çarpıcı kanıtlarını iğrenç görüntülerle ortaya sermiştir. Katil Ağar’ın “1000 operasyon” ifadesiyle savunacağı terör eylemlerinden birine daha giden tetikçi çetesi bir şoförün bilinçsiz “eylemi”yle engellenmiştir. Skandal, tetikçi bir kanlı,

korucubaşı bir milletvekili ve bir polisin ilişkisinden de ibaret değildir. Söz konusu olan baştan sona devletin çeteleşmiş gerçeğidir. Devlet, adi bir cinayet şebekesi, pis ve kirli işlerden rant sağlayarak işçi sınıfı ve emekçilere karşı savaş yürüten kanlı ve kirli bir aygıttan ibarettir. Her işçi eyleminde, her kitle gösterisinde saldırılarına maruz kaldığımız da bu terör örgütüdür.

Yalancı ve riyakar Mesut Yılmaz’ın söylediklerinin aksine, insanları kaçırpı kaybeden, sendika hakkı isteyen kamu çalışanlarını bombalarla yıldırıma çalışan, liseli çocukları elektrikli-coplu işkencelerle ezen, hırsızlık kuşkusuyula karakola götürdüğü insanları tavuk boğazlar gibi öldüren bir çete örgütü!

İsrail devletinin vahşi ve terörist kimliğini anlatmak için ise, sadece Filistin halkına yapılanları görmek yeter. Saldırısına ve iltihakına maruz kalmayan tek bir komşu devleti bile kalmayan, tüm çevresini sürekli olarak taciz eden, bunun için gerekli cüreti ve silah gücünü ise ABD’den alan İsrail, bölge halkları için ABD’nin ikinci yıldırıcı gücüdür.

Komşu devletlere olur olmaz sataşan, komşu ülke halklarına dış bileyen Türk ve İsrail devletleri elele, emperyalizmin Ortadoğu’daki çıkarlarının gönüllü bekçisi ve paralı jandarması birer terör odaklarıdır. ABD casusluk örgütü CIA, bölgedeki kontra suçlarını bu iki devleti kullanarak, bu devletler içinde örgütlediği kontra çetelerini harekete geçirerek işlemektedir. Azerbaycan’daki başarısız darbe girişimi bunun en tipik örneklerinden yalnızca biridir.

ABD emperyalizminin tüm dünyada olduğu gibi Ortadoğu’daki emelleri de, egemenlik altında tuttuğu bu bölgede sömürü ve soygun çarklarının işlemeye devam etmesidir. Yoksul halkları iligine kadar kurutan sömürü düzeninin hiç bozulmamasıdır. İki piyon devletle yaptığı tüm hazırlıklar bölgede statükoyu korumaya ve pekiştirmeye yöneliktir. Bu saldırgan ittifak bölgeye sürekli bir savaş halini de dayatmış bulunmaktadır. Bölgedeki her yeni gelişme bu saldırgan blok tarafından boğulmaya çalışılacaktır.

Emperyalizmin devrim dinamiklerine karşı kullandığı tek koz yalnızca şiddet değildir. Emperyalist haydutlar ve uşakları şimdi dillerine “barış ve demokrasi” söylemini dolamışlardır. Bu caniler ittifakının “demokrasi ve barış” politikaları hileli ve kirlidir. Dün kirli savaşla ezilemeyen Filistin halkı, kirli bir barışla köleleştirilmek istendi. Bugün aynı oyun Kürt halkına karşı oynanmaya

çalışılıyor. Bölge halklarına dayatılmak istenen, emperyalist kölelik altında onursuzca ve sefilce bir yaşama razı olmaktır.

Ortadoğu’da kalıcı bir istikrar, bölge halkları arasında barış ve kardeşlik, öteki gerici rejimlerle birlikte, emperyalizmin bu iki jandarma karakolunun yıkılmasıyla sağlanabilir. Hatta, denebilir ki, bu iki ileri karakolun yerle bir edilmesi, Ortadoğu’da emperyalist bağımlılık zincirlerini çözen halkayı açma işlevi görecektir.

Dolayısıyla Türkiye işçi sınıfının sorumluluğu tüm Ortadoğu halklarına ve bölgenin devrimci dinamiklerine karşıdır. Emperyalist-kapitalist zincirin Türkiye’den parçalanacak halkası, bölgedeki tüm dengelerin sarsılmasına, bozulmasına ve tersine dönmesine yol açacaktır. Emperyalizmin Türkiye’ye önem vermesi bununla da bağlantılıdır. Türkiye devrimci ve ilerici hareketindeki her gelişmenin bizzat CIA’nın operasyonlarıyla bastırılmaya çalışılması da bu korkunun ifadesidir.

Emperyalist haydutlar ve onların çıkar ve suç ortağı tekeli burjuvazinin korkularını gerçek kılmak, işçi sınıfı ve emekçi katmanların sömürü ve soygundan, zorbalık ve zulümden kurtulmalarının biricik yoludur. Ortadoğu güçlü devrimci dinamiklere sahiptir ve yeni bir devrimler döneminin öncelikli alanlarından biridir. Türkiye’nin bölgede modern sınıf ilişkileri ve dolayısıyla işçi sınıfı bakımından en gelişmiş ülkelerinden biri olarak yer almasının, Türkiye işçi sınıfı için kuşkusuz ayrı bir önemi vardır ve buradan gelen özel bir sorumluluk taşımaktadır.

Sınıf bilinçli proletarya, emperyalist kölelik zincirlerine karşı mücadelesini layıkıyla yürütürse; kardeş Arap halkının azılı düşmanı ve mazlum Filistin halkının celladı İsrail siyonizmiyle kader birliği yapan Türk hakim sınıflarının kokuşmuş düzenini ve çeteleşmiş iktidarını yerle bir etmeyi başarır; bir ucu Avrupa’ya bir ucu Ortadoğu’ya uzanan ve özgür cumhuriyetlerin eşit ve gönüllü birliğini temsil eden büyük bir sosyalist cumhuriyetler birliğini oluşturmaya öncülük etmenin onurunu da taşıyacaktır.

Ortadoğu’daki bu haydutluğun sona ermesi, bu kanlı kaosun bitmesi, halkların barış ve kardeşlik içinde yaşayabilmeleri yalnızca ve yalnızca sosyalizmle mümkündür.

İMF-TÜSİAD yıkım programı uygulamada!

Emperyalizmin çıkarları doğrultusunda adımlar hızlandırılıyor!

Sermaye iktidarının İMF ile imzaladığı 17. antlaşma olan "İzleme Antlaşması"nın üzerinden daha iki ay geçmemişken yıkım programının pratik adımları birer birer atılıyor.

Bu antlaşmayla emperyalist soygun mekanizmasının beyni İMF gözlerini yalnız sermaye devletinin değil, aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçilerin üzerine de dikmişti. İMF ile imzalanan her antlaşma, sermaye sınıfının krizini yönetme programı olarak görülmelidir. Bu antlaşmayla İMF'nin üç aylık periyotlarla, sermaye sınıfının toplumu sefalet ve yıkıma sürüklemekteki başarısının teftişi öngörülmüyordu. Emperyalist efendilerinin çıkarlarıyla örtüşen sermaye sınıfı da program doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçilere daha katıksız bir sömürüyle ve dikensiz bir sömürü cenneti yaratmanın önündeki tüm engellerin üzerine "ez ve çöz" politikasıyla gideceğini vaat ediyor ve bir sınava giriyordu.

Sermaye iktidarı emekçilere verilecek zam oranlarını "buçuk" şaşmadan belirleyerek emperyalist efendilerine verilen sözlerin arkasında ne ölçüde kararlılıkla duracaklarının tablosunu çizdi. Daha sonra belirlenen asgari ücret - sefalet ücretleri de işçilerin, emekçilerin sofralarındaki son kırıntılara da el koyma operasyonunun bir parçası olarak yaşama geçirildi. "Çankaya Köşkü'nün bahçesine" kadar, her yer yabancı sermayenin kullanımına açıldı. Bu kararlılık, bu davet uluslararası ve yerli sermayeye karşı birer mesajdı kuşkusuz. Sermaye devletinin temsilcisi olduğu sınıf karşısında hazırola geçmesi, selam durmasıydı.

Bu süreç içerisinde ülkemizden mutlu dönen "hocalar" ise daha hızlı adımların atılmasını öğütlediler. Sermaye devletinin amacı da her öğrenci gibi yüksek not. Peki yüksek notların-kredilerin alınması neyi ifade ediyor bir ülke için?

Yüksek notların alınması, dünya kapitalist ekonomisinin içinde bulunduğu krizin yükünü omuzlamak konusundaki başarının birer ifadesinden başka nedir? Bir başka deyimle, İMF ve Dünya Bankası türünden finans kurumlarının bağımlı ve yeni sömürge ülkelerin ekonomik performansına verdikleri başarı notları ve övgülerinin arka planında, azgınlaşan sömürü koşulları ve emekçilerin sefaleti yatmaktadır. Not yüksek ise biliniz ki emekçi halkların kanının emilmesinde efendilerinin buyruklarını kusursuzca uygulayan öğrenciler söz konusudur.

Hatırlayacak olursak, daha iki yıl öncesine kadar süngü gücü ile gerçekleştirilen sömürünün Endonezya'daki kahramanı Suharto, emperyalist efendilerince diğer ülkelere örnek gösteriliyordu. Bu en başarılı öğrencinin, işçi sınıfı ve emekçilere dayattığı çalışma ve yaşama koşulları bile insan hakları ihlallerine konu oluyordu oysa.

Bununla birlikte emekçi halkların kanının emilmesine de her zaman en küçük bir hak arayışını dahi ezmek, bu soygun ve sömürü

mekanizmasına karşı mücadele eden devrimcileri kaybetmek, katletmek, bu kirli politikalarla uyum sağlamayan her türlü muhalefeti sindirmek, kısacası kan dökülmesi eşlik etmiştir.

Yıkım programları için uygun zeminin hazırlanması ve yaratılmak istenen sömürü cennetleri bizzat CIA tarafından programlanan ve bağımlı ülkelerde yaşama geçirilen kontr-gerilla devlet yapılanmasını koşullamıştır. "Derin devlet"i, yani kontr-gerilla devletini bu emperyalist soygun-kapitalist sömürünün işleyişi doğurmuştur.

Yaşadığımız topraklara dönecek olursak; Olağanüstü Hal ve onun ülke geneline yaygınlaştırılmış hali İller İdaresi Yasası, Batı Çalışma Grubu, Kriz Yönetim Merkezleri doğrudan bu ihtiyacın üzerinden gündeme gelen uygulamalar, oluşumlardır. Çürüyen düzenin sömürü çarklarının işleyişini sürekli kılma ihtiyacı sermaye devletinin çeteleşmesini zorunlu kılmıştır.

Bununla da sınırlı kalmayarak emperyalizme bağımlı her ülkenin sorumluluğu bölgede emperyalizmin çıkarlarının jandarmalığını üslenmeyi de beraberinde getirmiştir.

Kendisi için bir dönemeç olan 2. Paylaşım Savaşı'yla birlikte Türkiye'de sermaye sınıfının "dünya kapitalizmiyle bütünleşmesi"ni, aynı yıllara denk düşen ilk İMF antlaşması ve Truman Doktrini izliyordu. Yani ekonomide emperyalizme bağımlılığın derinleştirilmesi ve kurumsallaştırılmasını, politik ve askeri planda bağımlılığın derinleşmesi ve kurumsallaştırılması izledi. Aynı yıllarda "Türkiye'nin ABD'nin koruma alanı içerisinde olduğu" ilan edildi.

Ortadoğu'da Amerika'nın ileri karakolu olan TC'nin emperyalizme bağımlılığının gerektirdiklerine ve Ortadoğu halkları üzerinde üslendiği uğursuz role, sonrasında daha yakından tanık olacaktık.

Günümüze dönecek olursak sermaye sınıfının emperyalist soygun-kapitalist sömürünün devamını sağlamak için yeniden örgütlediği kontr-gerilla devletinin saldırıları, operasyonları azgınlaştıracığı şüphe götürmez bir gerçeklik olarak karşımızdadır. Özelleştirmeleri, esnek üretimi, sefalet ücretlerini, mezarda emekliliği dayatan yıkım programının birer parçası da bunlardır.

Sermaye iktidarının emperyalizme göbekten bağımlılığını sergilemek için bu bağımlılığın bir boyutu olan emperyalizmin bekciliğine soyunmuş olmasına bakılmalıdır. Dün emperyalist efendilerinin çıkarları için Kore'de emekçi çocuklarını feda eden sermaye iktidarı, bugün ABD ve İsrail'le girmiş olduğu kirli ittifak doğrultusunda adımlarını sıklaştırmış durumdadır. Kamu emekçilerine yapılacak "buçuk zam"ın ekonomiye getireceği yükü anlatırken ve işçi sınıfı ve emekçilerden "fedakarlık" beklerken karşımıza çıkan da, İsrail'le ortak füze yapımı için kaynaklarını seferber eden de aynı sermaye iktidarındır. Balkanlar'a emperyalist müdahalenin gerekliliğini ve bu müdahalede üstüne düşen görevlerini yerine getireceğini haykıran aynı sermaye iktidarındır. Emperyalizme kölece bağımlılığın, "gözü kapalı" itaatın bir gereğidir bu. Üslenilen İsrail'le birlikte Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin maşalıdır.

Daha başından iki taraflı bir sınavdan söz etmiştik: Emperyalist efendilerinin çıkarlarıyla birleşen sermaye iktidarı, bu doğrultuda her türlü görevi yerine getirmek, sömürü koşullarını azgınlaştırmak, toplumsal muhalefeti ezmek üzerine bir sınava girerken; anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi yükseltip yeni saldırı furcasını püskürtme göreviyle karşı karşıya olan işçi sınıfı da bu emperyalist soygun mekanizmasını dağıtacak tek güç olarak bir sınava girdi. Emperyalizmin ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel tüm alanlardaki boyunduruğunu kırmanın dışında bir yolumuz yok. Onun içindir ki sermaye iktidarına karşı mücadele, onun gerisindeki emperyalizme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz.

Sorumluluk yalnızca kendimize karşı değildir. Sorumluluk başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyanın işçi ve emekçi halklarına karşıdır. Anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi yükseltip bu soygun-sömürü mekanizmasının altında ezilenlere önderlik misyonunu yerine getirmek ve bu mekanizmayı parçalamak Türkiye işçi sınıfının önünde durmaktadır. Ve halkların kardeşliğine hasret bu topraklarda gerçek kardeşlik ancak, parti silahı kuşanmış proletaryanın, emperyalist-kapitalist sömürü mekanizmalarını parçalayarak kuracağı bir sosyalist işçi-emekçi iktidarında filizlenecektir.

Emperyalistlerle gizli tüm antlaşmalar emekçilere açıklansın!

Tüm emperyalist antlaşmalar iptal edilsin!

İMF-TÜSİAD yıkım programını

kavga alanlarında yırtalım!

MAİ'ye, MİGA'ya hayır!

Emperyalist köleliğe-kapitalist sömürüye son!

Kahrolsun ABD-TC-İsrail ittifakı!

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Ortadoğu'dan kirli ellerinizi çekin!

Her ulusa kendi kaderini tayin hakkı!

Çözüm devrimle, barış sosyalizmle gelecek!

Halkların kardeşliği sosyalizmde!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın bağımsız-sosyalist Türkiye!

Düzen cephesinde seçimler

İMF patentli saldırılarla birlikte ve bu konudaki tartışmaların üstünü örtecek şekilde yoğunlaştırılan seçim gündeminin, düzen cephesi için daha önemli gerekçesi siyasetteki tıkanma oldu. Bir imzalanan İMF anlaşmasının yaratacağı yıkım (ve tabi yıkımın yaratabileceği “sosyal patlama”) hesaba katıldığında düzen politikaları cephesindeki tıkanma daha iyi anlaşılacaktır.

Zaten seçim tartışmalarının ilk bir ayı, diğer tartışmaları boğuntuya getirecek bir kuru gürültüyle geçirildikten, ve takvim belirlenip meclis tatile girdikten sonra, sistem nihayet sadede geldi. Burjuva siyasetteki tıkanma ve çözüm önerileri üzerine daha “aklı başında” görüşler açıklanmaya başlandı. MGK’sından Cumhurbaşkanı, burjuva partilerden “demokratik” kitle örgütlerine, sendika bürokratlarına kadar düzen cephesindeki herkes söyleyeceğini söyledi.

Ortaya sürülen görüşlere göz attığımızda, üç aşağı-beş yukarı aynı kaygıların taşındığı, benzer çözüm önerilerinin tartışıldığı görülecektir. Tabloda en dikkat çekici olaysa, ordunun siyasilerden daha ince politika yapabildiğidir. Siyasiler, ortada olanı, sokaktaki vatandaşın bildiği ve yıllardır söyleyegeldiğini ifade etmekle, aslında herhangi bir “fikir” üretmiş, bir çözüm önermiş olmuyorlar. İnce politika konusunda orduyla aynı kulvarda (onun kuyruğuna yapışmış olarak) yürüyen bir tek siyasi parti görünüyor, Perinçek’in İP’i.

Durum dikkat çekici kuşkusuz, ama garip değil. Cumhuriyetin (ve partisinin) kurucusu, kollayıcısı silahlı kuvvetler, cumhuriyet tarihinin en uzun süre görevde kalan tek iktidar partisidir. 12 Eylül’den sonra ise, icazetini alabilen tüm partiler MGK partisinin memurluğunu yapmaktan başka bir işlev görmemişlerdir. İktidarı-muhalefeti, “sol”u-sağıyla, bu, tüm düzen partilerini kapsayan bir durumdur. Hükümet ettiği kısa süre içinde Refah Partisi örneğinde görülebileceği gibi MGK karşısında tüm “aykırı” tükürüklerini yutmuş, kontr-gerilla karargahından gelen tüm emirleri hazırola karşılayarak, terbiyeye son derece yatkın olduğunu döne döne kanıtlamıştır. Buna rağmen yapılan “balans ayarı”nın, Refah’tan ziyade, kitlesinin terbiyesini hedeflediği ise açıktır. Hem Refah’ınkinin, ve hem de genel kitlenin. Bu vesileyle; siyasetteki güç merkezinin MGK olduğu ve düzen içi bile olsa muhalefete tahammülünün bulunmadığı, artık gerisinin düşünülmesi gerektiği, emekçi kitlelere hatırlatılmış oluyordu.

MGK’nin (ve İP’in) farklı fikrine gelince; “irticaya karşı mücadeleyi zayıflatacağından” bir erken seçim tasvip edilmeyormuş. Bu ülkede MGK’nin onayı olmadan muhtar seçimi bile yapılamazken, genel seçim yapılmasından söz edilemeyeceğine göre, Batı Çalışma Grubu tarafından açıklanan “tasvip”le ilgili görüşün altında başka şeyler aramak gerektiği açıktır; burjuva siyasetinin merkezi MGK, kendini aklama operasyonuna devam ediyor. Refah’ı eliyle besleyip büyüttükten, hükümete de geçirdikten sonra, birden bire MGK’nin aklına “irtica ile mücadele” nasıl düştü? Susurluk’taki devlet çetelerinin MGK-CİA tarafından örgütlenen kontr-gerilladan başka bir şey olmadığı konuşulmaya, yazılıp-çizilmeye başlanınca tabi. Susurluk’un çete reisleri mecliste göğsünü gere gere “1000 operasyon”dan söz ederken, kabak Refah’ın başında patladı. CİA’nın ve ordunun konuyla ilgili “gizli”-açık belgeleri ortaya saçılmasına, kontr-gerilla çıplak biçimde sergilenmesine rağmen, ordu, bir yandan kontra konusunda esasta suskun kalmayı tercih ederken, diğer yandan ne kadar kemalist-laik olduğunu kanıtlamaya girişmişti. Şöyle bir sonuç çıkarması isteniyordu kitlelerin: Laik cumhuriyetin teminatı ordu, eğer gizli çeteler kurduysa, ülkenin ve milletin bölünmez bütünlüğü için gerektiğinden yapmıştır. Ne yani, irtica gizli gizli örgütlenirken ordu seyirci mi kalsaydı?

MGK’nin seçimler konusuna diğer bütün

çevrelerden farklı yaklaşmasının asıl nedeni ise, seçimlerin aslında boş bir senaryo olmasıdır. Hangi parti ya da partiler hükümet kurarsa kursun, kendileri de çok iyi biliyor ki, MGK hükümetinin memurları olacaklardır. Ya da halkla ilişkiler dairesi. MGK’de ise seçimler zaten yapıldı. Yüksek Askeri Şura, Türkiye’yi bir dönem yönetecek ekibi seçmiş bulunuyor. Meclise ve millete kalansa, belirlenen tarihte generallerin emirlerini seçmektir.

Kuşkusuz emirlerinin seçimi de önemlidir. Emirliği sanıldığı kadar basit bir kurum değildir. Bir kere son derece sadık olacak. Hiç bir şekilde emirlerin dışına çıkmadığı gibi, her emri sorgusuz-sualsiz uygulayacak. Görevlerini icra ederken titiz ve dakik olacak. İşini ciddiye alacak vs. vs...

Bu nedenle baş emirleri seçimler konusundaki çok ciddi görüşlerini açıklamış bulunuyor; “çözüm demokratik kurallar içinde bulunur.” Çözüm bulunması gereken konu da, siyasetteki tıkanıklıkları. Yıllardır hiç bir partinin tek başına hükümet kuracak oy alamıyor olması. Gelecek seçimlerin de bugünkünden farklı bir sonuç yaratmayacağını biliyorlar. Bu nedenle de gündemlerinin merkezini ittifaklar oluşturuyor. Siyasi partiler ittifak görüşmelerini sürdürürken, medyasından sermaye örgütlerine kadar, tüm düzen güçleri de ittifak propagandası yapıyor.

Bu hayhuyda, düzenin gönüllü uşaklığına soyunan reformizm ve sendika bürokrasisine de, demokrasicilik oyununda figüranlık kalıyor. DİSK bürokratları seçimler için “demokratik bir ortam” hazırlanmasını istiyor. Her türlü düşünce parlamentoda temsil edilmeliymiş. Kapitalistlerin sözcüleri de benzer şeyler söylüyorlar. Zaten ESK’da ezenle ezilenin, kapitalistle işçinin adı, “demokratik kitle örgütleri”, “sivil toplum örgütleri” paydası altında bir arada anılırken hedeflenenlerden biri de, asalak burjuvaziye toplumsal bir meşruiyet kazandırmaktır. Sermaye işbirlikçisi sendika bürokrasisinin, seçim vesilesiyle dile getirdikleriyle yapmaya çalıştığı da, burjuva parlamentoyu (dolayısıyla devleti) sınıflar üstü, sınıflar arasındaki uzlaşmazlığın da çözülebileceği bir platform olarak sunmaktır. Birincisi bu, ama asıl, bunu yaparken altına imzalanan bir başka sahtekarlık var ki, o da, seçimler ve parlamento abartılarak, parlamentonun da üstünde asıl yönetim, MGK’nin, görevlerinin, kontra suçlarının üstü örtülmüş oluyor. Oysa bir işçi örgütünün seçim vesilesiyle işçi sınıfına bildirmesi gerekenler tam tersidir. Parlamentonun, meclisin, MGK’nin, bunların şahsında devletin sınıfsal kimliğini teşhir etmek, sınıfı düzene bağlama amaçlı tüm oyunları açığa çıkarmak vb. yollarla ezilen sınıfı ezen sınıfın karşısına daha bilinçli çıkarmaktır. İki sınıf arasında uzlaşma yolları aramak değil, sınıf kavgasını körüklemektir.

Sınıf satıcılığının bir başka cephesinde, siyasal arenada ise, reformist partiler seçim için ittifak görüşmeleri yapıyor. Düzenin eski solu, yeni sol cılasıyla parlatılarak sınıfa kakalanmaya çalışılıyor. Reformizm, düzenin kırılan koltuk değneğine tutkal olmaya/yapılmaya çalışılıyor.

Ama düzenin sahipleri gibi uşaklarının da hesaba katamadıkları bir sorun var. Parlamento, çürüyen düzenin çıban başı gibidir. İçteki cerahatı dışarı sızdırmaktan kaçınamaz. Bu nedenle, yıllardır üstüne yapııştırılan tüm bantları atarak pislik saçmaya devam ediyor. Bu özelliğiyle de, pislikten beslenen her türlü haşeratın hücumuna uğruyor. Susurluk’tan bu yana, emekçi kitleler artık daha açık görüyor ki, parlamento, katillerin, uyuşturucu ve silah kaçakçılarının, din tacirlerinin, her türlü suç çetesinin koruma zırhına büründürüldüğü bir ine dönmüştür. Bu nedenle işçi-emekçi kitleler parlamentodan umudunu keseli çok oldu. Bugün işçi sınıfı için sorun, esasta alternatif sorunudur. Burjuva iktidarından umudunu kesen işçi sınıfının, kendi iktidarı fikrine kazanılması, bunun için örgütlenmesi sorunudur.

HADEP Kongresi’nden izlenimler

İstanbul HADEP 3. Olağan Kongresi, 9 Ağustos ‘98 günü, 15 bin kişinin katılımıyla Abdi İpekçi Salonu’nda gerçekleştirildi.

Saha kenarında tek sıra milli kıyafetler giyinmiş bayanlardan oluşan bir çemberin ortasında divan ve kürsü yer almaktaydı. Salonda Murat Bozlak’ın resmi ve şehit dört HADEP’linin bez afişleri asılmıştı. Salonun çeşitli yerlerine; “Silahlar sussun, kalemler konuşsun!”, “Yasallık değil meşruiyet!”, “Şeytan üçgeni değil temiz Türkiye istiyoruz!”, “Ölüm değil hayat vaadediyoruz”, “Özelleştirme kirli savaşa kaynak içindir!”, “Ortadoğu’daki yangın egemenleri yakacak!”, “Savaşa hayır, barış hemen!”, “Savaşı durdur, anneleri sevindir!”, “Savaşa karşı çık evlat acısı çekme!”, “Güneş Ülkesinden işçi sınıfına bin selam!” / (HADEP İst. İl Gençlik Komisyonu), “Barışın ve özgürlüğün teminatı HADEP!”, “Yakılan halk, yıkılan ülke, bu ateş sizi de yakar!”, “Haydi işçiler emekçiler HADEP’te özgürleşmeye”, “Biz anayız, sömürsüz bir dünyadan yanayız”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Barış, emek, özgürlük için mücadeleye!” sloganlarının yazılı olduğu pankartlar da asılmıştı.

Kongreye oldukça kalabalık bir kitle katılmıştı. Konuşmacıların HADEP’e yönelik saldırılardan, tutuklu HADEP’lilerden ve şehitlerden sözeden konuşmaları kitle tarafından alkış ve zılgıtlarla karşılandı.

Divandan; “HADEP bayrağı dışında bayrak açmayın, partinin belirlediği sloganları dışında sloganlar atmayın” uyarıları gelmesine rağmen, PKK bayrakları açıldı, sloganları atıldı. Tutuklu bulunan HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak’ın ve diğer tutuklu parti yöneticilerinin mesajları salonu hareketlendirdi.

Kimi mesajlar “zamanın yetersizliği” gerekçesiyle okunmadı, sadece kimden geldiği belirtildi. Başka bazı mesajların metinleri okundu. Metni okunmayan mesajlara DGB içindeki hareketlerin mesajları da dahildi. HADEP görevlileri genel olarak kendi çevrelerinden gelen mesajları okudular.

Seçime tek aday, tek liste ile gidildi. İstanbul eski İl Başkanı Mahmut Şakar tekrar aday oldu. Başkan adayı Mahmut Şakar konuşmasında; 3. Olağan Kongrenin, “‘Mücadelede birlik yaşamda özgürlük!’ şiarıyla, siyasal ve toplumsal çatışmaların keskinleştiği, dayatılan çözümlerin iflas ettiği, resmi ideolojinin çözümsüzlüğünün derinleştiği, yönetenlerin yönetemeyecek duruma geldiği, barış, emek ve özgürlük güçlerinin çözüm gücüne dönüştüğü tarihte gerçekleştireceğini”; “özgürlükler çağının temsilcisi olan ulusal kurtuluş mücadelelerinin, yeni dünya düzeninin tüm saldırılarına, sömürü destekçiliğine, umudu ve direniş teslim alma saldırılarına karşı dünyanın her tarafında insanlığın umudu olmayı, tarih sahnesinde bir kez daha yerini almayı” başardığını belirtti ve eşitlik temelinde birlikte yaşam istedikleri, bunun için Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması, barışın sağlanması gerektiğine değindi.

Şakar dışında şehit ve kayıp ailelerinden, Gençlik Komisyonu’ndan da konuşmacılar vardı.

Seçimler ve müzik dinletisinin ardından kongre sona erdi.

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim!

Sermaye iktidarı, devrimci ve komünist tutsakların bedenlerini siper ederek boşa çıkardıkları saldırıları gündeminden düşürmüyor ve can bedeli mücadelelerle kazanılan hakları bugün tekrar gaspetmek istiyor. Bu kirli ve kanlı yüzünü de "genel af" demagojisiyle örtmeye çalışıyor

Devrimci tutsakları imha ve tecrit etmeye dönük temel politikası olan "hücre tipi" saldırısı, sermaye iktidarının gündeminden hiçbir zaman düşmüyor. Sevkler engelleniyor, dahası sevkler artık birer sürgün halini alıyor. Tutsaklar kimliksizleştirilebilecekleri, katledilebilecekleri hesaplanan yerlere zorla gönderiliyor. Mahkemeye geliş-gidişler, koğuş aramaları, sayımlar, ziyaret günleri hepsi birer işkence haline getirilmeye çalışılıyor. Tedavileri engelleniyor. Dahası her gün yeni bir cezaevinde salgın hastalıklar kolayca başveriyor. En çok rastlanan hastalık hepatit-B. Cezaevi idareleri genel sağlık taramalarına izin vermiyor, önlem alınamıyor. "Genel af" demagojisinin tozu dumanı içerisinde cezaevlerinde sağlık taramalarını bile engelleyen bir genelge çıkarıldı. Kısacası sermaye iktidarı teslim alamadığı devrimci tutsakları insanlık dışı yaşam koşullarıyla, bu da olmadı bizzat askeriyle, polisiyle sindirmeye çalışıyor. Fakat biliyoruz ki, "devrimci irade teslim alınamaz, alınamayacaktır". Cezaevlerindeki imha politikasına karşı insanca

yaşama dair ne varsa ellerinden alınmak istenen devrimci tutsaklar son saldırılara karşı direniyorlar, direnecekler.

Yurt genelinde başlattığımız kampanyanın afişleri olan "SAG ve ÖO şehitleri ölümsüzdür! Yas tutmuyoruz, diz çöktürdük!", "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!" ve "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" *Kızıl Bayrak* imzalı afişlerimizi özellikle fabrikalar, işyerleri ve emekçi semtlerde yoğun olarak kullandık. Yine yurt genelinde asıl olarak cezaevlerinde yaşanan sorunları işçilerin ve emekçilerin gündemine sokmayı hedefleyen ve dayanışmaya çağıran bir bildiri çalışmamız oldu.

İzmir Çiğli'de iki okurumuz afiş çalışmaları sırasında gözaltına alındılar. Bülent Taşkın mahkemede tutuklandı. Adana'da yaşanan bir örnekte de Özbucak fabrikasında bildiri dağıtımı sırasında fabrika güvenlik görevlilerinin engelleme çabalarına karşı tavır karşısında, güvenlik görevlileri geri adım atmak zorunda kalmıştır. Bu da fabrikaya giriş-çıkış yapmakta olan işçiler üzerinde çok olumlu bir etki yaratmıştır. Yürüttüğümüz çalışmalardan rahatsız olan sermayenin kolluk güçleri büromuzu basarak tehditler savurmuştur. Afişlerimizin üzerini Emniyet Genel Müdürlüğü imzalı afişlerle kapatmayı denemişlerdir. Yine Adana'da

Sermaye iktidarının tutsaklar üzerindeki baskı ve zulmüne karşı işçi sınıfı ve emekçi kitleleri duyarlı kılmak, zindanlardaki devrimci direnişi desteklemek, devrimci tutsaklarla dayanışma bayrağını yükseltmek; dönemin ertelenemez devrimci görevleri arasındadır.

Tutsaklarla devrimci dayanışma ve zindanlara desteğin işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketine dayanması gerekliliği ortadadır. Bunun için işçi ve emekçi kitleler içinde etkin ve militan bir siyasal faaliyet örgütlemenin araçlarını en etkin ve yaygın bir biçimde kullanabilmek gerekiyor.

İşçi ve emekçi yığınlara seslenen dayanışma ve sahiplenme çağrılı bir siyasal çalışmanın ardından yapıyoruz bu değerlendirmeyi. Devrimci tutsaklarla dayanışma sorumluluğunu sürekli bir görev olarak görüyoruz.

İşçi ve emekçi kitle hareketiyle bütünleşme bakışı ve pratiği yerine ciddiye almayan ilişkilerle zaman öldürmek ve bu sorumluluğu birkaç biçimsel pratiğe indirgemek bizim için katlanabilecek bir durum olmadığı için DTDÖP pratiğini mahkum etmemizin ardından, bu sorumluluğun gereği atacağımız adımlar kuşkusuz ayrı bir önem taşıyordu.

Sermaye iktidarının

zindanda, sokakta, fabrikada topyekün saldırılarına karşı

√"Hücre tipi" uygulamasına

hayır!

√Hücrelere girmeyeceğiz,
direneceğiz!

√Engellenen tedaviler
yapılsın!

√DGM'ler kapatılsın!

√Ziyaret günlerindeki,
koğuş aramalarındaki,
mahkemelerdeki
faşist baskılara son!

topyekün direniş!

√Zindanlarda yakılan
direniş ateşine
yanıt verelim!

√Sermaye iktidarının
kirli ve kanlı yüzü
"genel af"
demagojisiyle
örtülemez!

√Zindanlar yıkılsın,
tutsaklara özgürlük!

Öncü işçilerin, komünistlerin önünde “Hücre tipi uygulamasına hayır!”, “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!” taleplerini işçi sınıfı ve emekçilerin gündemine sokmak ve devrimci tutsaklarla dayanışma geleneğini geliştirip yaygınlaştırmak gibi bir görev olduğunu defalarca tekrarlamıştık. Bunun için mümkün olan en geniş propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhir çalışmasının yürütülmesi gerektiğini sürekli gözönünde bulundurmalıyız. Doğrudan kitlelere seslenmenin araçları olarak afiş ve bildiri çalışmamızın sonuçları daha ileri sorumluluklarımıza da işaret etmektedir.

sermayenin kolluk güçleri, emekçi mahallelerde kapı kapı dolaşarak, “Bu bildirileri kim dağıtıyor? Bir daha onları almayın” tehditleriyle baskı kurmaya çalıştılar.

Kırşehir’de de benzer bir saldırıyla karşı karşıya kaldık. “Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız!” başlıklı *Kızıl Bayrak* özel sayısının ilde yaygın bir biçimde dağıtımının ardından, sermayenin kolluk güçleri, bildirilerin kimler tarafından, ne zaman ve nasıl dağıtıldığını anlayamamış olmanın şaşkınlığı içinde bir saldırganlık göstermişlerdir. Kırşehir temsilcimiz bir büro baskınında gözaltına alınmıştır.

Tüm bunlar sermayenin iktidarının çalışmalarından duyduğu rahatsızlığı ortaya koyuyor. Fakat nafile, çalışmaların sürmesini sermaye devletinin ne gözaltıları, tutuklamaları ne de tehditleri engelleyebilir. Sermaye iktidarının engelleme ve yıldırmaya dönük saldırıları karşısında *Kızıl Bayrak* daha da inatla dalgalanmaya devam edecektir.

Öncü işçilerin, komünistlerin önünde “Hücre tipi uygulamasına hayır!”, “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!” taleplerini işçi sınıfı ve emekçilerin gündemine sokmak ve devrimci tutsaklarla dayanışma geleneğini geliştirip yaygınlaştırmak gibi bir görev olduğunu defalarca tekrarlamıştık. Bunun için mümkün olan en geniş propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhir çalışmasının yürütülmesi gerektiğini sürekli gözönünde bulundurmalıyız. Doğrudan kitlelere seslenmenin araçları olarak afiş ve bildiri çalışmamızın sonuçları daha ileri sorumluluklarımıza da işaret etmektedir.

Yurt genelinde yürütmüş olduğumuz çalışmalarda belirgin bir biçimde karşımıza çıkan şu gerçeği hiçbir zaman gözden kaçırmamalıyız: Sınıf hareketinin durgun olduğu ve devrimci çalışmaların görece daha zayıf olduğu illerde, bölgelerde çalışmalarımız belki de etki sınırlarının üzerinde denebilecek bir olumlu tepkiyle karşılanmıştır. Gebze, İzmir, Adana, Ankara ve İç Anadolu çalışmalarımız başta olmak üzere faaliyetin tümü için bunu söylemek mümkün. Sonuç olarak sermaye iktidarının suskunluk fesadı içerisinde

yaşama geçirmeye çalıştığı imha politikalarının gündemde olduğu şu süreçte bu çalışmalarımız sessizlik -kendi sınırlılıkları içinde- içerisinde bir cıglık olabilmektedir.

Daha ileri sorumluluk!.. Bölgelerin özelliklerine göre etkinliklerin çeşitlendirilmesi ve devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri örgütlenmesi sorumluluğu. Şimdi bunun üzerine eğilmek ve çalışmalarımızı yoğunlaştırmak

sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Daha fazla çaba, daha fazla enerji!

Devrimci tutsakların zindanlarda haykırdığı şiarı işçi ve emekçi kitlelerle daha gür, daha etkili bir biçimde haykırabilmeliyiz:

“Diz çöktüreceğiz!”

Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Dışarıda biz işçi ve emekçilere en ağır sömürü koşullarını, en koyu baskıyı dayatan sermaye devleti içeride, zindanlarda kan ve ölüm kusuyor. Devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikasının özü; teslim almak, boyun eğdirmek, devrimci kimliklerini yok etmeye çalışmak oldu. Bu politika, devrimci tutsakların can bedeli mücadeleleriyle her defasında boşa çıkarıldı. Fakat devrimci kimliği teslim alamayan devlet bu amacından da hiçbir zaman vazgeçmiyor. “Hücre sistemi” devletin zindanlara yönelik temel saldırı politikalarından biri olarak hala gündemde. Bununla, devrimci tutsaklar birbirlerinden yalıtılmak, insanca yaşama dair ne varsa ellerinden alınmak isteniyor.

Devlet dün teslim alamadıklarını, bugün imhaya yoneliyor. Cezaevlerindeki insanlık dışı yaşam koşulları her geçen gün ağırlaşıyor. Birçok cezaevinden salgın hastalık haberleri geliyor. Sermaye devleti son olarak buna da bir çözüm getirdi ve kitle örgütlerinin cezaevlerinde inceleme yapmalarını yasaklayan bir genelge çıkardı. Bu genelgeyle devlet devrimci tutsakların dışarıyla olan ilişkileri tamamıyla kesmeyi amaçlıyor. Onlarca Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişisinin tedavileri yapılmıyor. Devrimci tutsaklar ölüme terk ediliyor. Geçtiğimiz aylarda Osman Daş, Erkut Direkçi, Polat Yiğit ve M. Salih Çelikpençe

tedavileri yapılmadığı için yaşamlarını yitirdiler. Yenilerine izin vermeyelim!

Cezaevlerinde her geçen gün ağırlaşan koşullara karşı birçok cezaevindeki açlık grevleri sürüyor. Sivas Cezaevi kadınlar koğuşunda 120 devrimci tutsağın başlattığı dönüşümlü açlık grevi 75. gününde.

Cezaevlerinden yükselen direnişlerle dayanışma bayrağını yükseltelim!

Boğulmak istenen senin sesin, yok edilmek istenen geleceğindir!

Zindanlarda devrimci tutsaklara saldırılar, dışarıda işçi ve emekçilere saldırılardan bağımsız değildir. Onların mücadeleleri işçilerin ve emekçilerin, tüm ezilen kesimlerin ve halkların mücadelesidir. Devlet zindanlara yönelttiği saldırılardaki pervasızlığını biraz da bizim sessizliğimizden almaktadır. Devrimci tutsaklar bu mücadelenin onurudurlar. Onlara sahip çıkmak da tüm işçi, emekçi ve ezilenlerin sorumluluğudur. Onurumuza sahip çıkalım!

Sermayenin, zindanda, sokakta, fabrikada, topyekün saldırılarına karşı birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim! Zindanlardan yükseltilecek direniş ateşine yanıt verelim!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur! Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!

Buca'da grevi baltalama çabaları sürüyor!

Buca işçisi kazanacak!

Ceyhan Belediye Başkanı grevi baltalamak için elinden geleni yapmıştı. Şimdi benzer bir oyun 31 Temmuz'dan itibaren grevde olan Buca belediye işçileri üzerinde oynanmak isteniyor. İşveren TİS görüşmeleri boyunca masaya oturmadığı, görüşmelere katılmadığı gibi, uzlaşmaz tavrını da halen sürdürmektedir.

Bunun yanında İzmir Valisi Erol Çakır da Buca Belediye Başkanı Cemil Şeboy'u destekleyen demeçler vermektedir. Son olarak verdiği bir demeçte grev hakkının kullanılmasını "şiddet" olarak değerlendirmesi, kimin yanında olduğunu net bir şekilde ortaya koymuştur.

Diğer yandan Cemil Şeboy'un, "Ben sendikayı tanımıyorum" söylemi, DİSK Genel-İş'in 6.8.98 tarihli basın açıklamasında şöyle yanıt bulmuştur; "sendikanın tanınması veya tanınmaması, varlığı veya yokluğu herhangi bir işverenin onu tanıyıp tanımamasına bağlı değildir."

Belediye işçilerinin de katıldığı basın toplantısında DİSK Genel-İş Başkanı İ. Hakkı Önal "Grev Buca halkına karşı değil, haklarımızı vermeyen belediye başkanına karşıdır. Biz demokratik kitle kurumuyuz, her düşünceden insan demokratik haklarını bu sendikada arar. Amacımız sınıfsal temele dayalı menfaatlerimizi korumak, genişletmektir. Biz tabanla iş yaparız. TİS sürecinde de, grev kararını alırken de biz tabanla görüşerek karar aldık. Sendika grev istiyor, işçiler istemiyor diye birşey yok. Biz yalnız ücret belirleyen sendika değiliz, biz her soruna duyarlıyız. Grev bizim için amaç değil, demokratik hakların sağlanmasında bir araçtır" dedi.

İşçilerin yoğun sloganlarıyla geçen basın toplantısında; "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın onurlu mücadelemiz", "İnadına sendika, inadına DİSK", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" en sık atılan sloganlar oldu.

İşçilerin en meşru hakları olan grevler hep baltanmış, üzerinde oynanan oyunlarla işçilerin aleyhine bitirilmek istenmiştir. Buca belediye işçisi bu onurlu mücadelesinde kararlılığından taviz vermeden, onu zafere götürecek olan grev silahını en iyi şekilde kullanmalıdır.

Zafer direnen emekçinin olacak!

SYKB/İzmir

Ceyhan grevcileri kazandı!

Mücadele sürececek

Ceyhan Belediyesi'nde 13 Temmuz'da fiilen başlayan ve işverenin tüm engellerine karşı işçilerin yüksek morali ve sonuna kadar mücadele etme kararlılığıyla tavizsiz sürdürülmeye devam edilmisti.

Düzenin sahipleri, Adana ve Ceyhan'da yaşanan depremi bahane ederek Adana Milletvekili İmren Aykut'un da desteğiyle, Bakanlar Kurulu'ndan iptalini onaylatıp grevi kırmaya çalıştılar. Ama bu yasak işçilerin ve Ceyhan halkının büyük tepkisini topladı. Kararın duyulmasıyla birlikte, Fen İşleri'nde oturma eylemine geçen işçiler haklarını almadan eylemi bitirmeyeceklerini bildirdiler. Bu eylemden rahatsızlık duyan Belediye Başkanı Emin Civelek işçileri ziyaret edip; "haklarınızı vereceğim, sözleşmeyi en kısa

zamanda bağitlayacağım" vaadinde bulunup, geriye dönük hakların ödenmeye başlayacağını da söyleyince işçiler işbaşı yaptılar. Bu sürede geriye dönük haklar ödenmeye başlandı. 11 Ağustos 1998 tarihinde ise görüşmeler sonuçlandı.

1. altı ay için 72 milyon + kıdem farkı, 2. altı ay için 92 milyon ve geriye dönük hakların ödenmesi yolunda anlaşma sağlandı ve sözleşme bağitlandı.

Kısa sürmesine rağmen, yoğun çatışmalarla geçen ve taleplerin kazanılmasıyla sonuçlanan bu grev, Ceyhan Belediye işçileri için bundan sonraki hak alma mücadelesi için olumlu bir öz deneyim oldu.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
SYKB/Adana**

Ceyhan Belediye işçileri

ve sendika şube yönetiminin Ankara Belediye işçilerine mesajı:

Dostlar, bilindiği gibi zafer ancak örgütlü, birleşik mücadeleden geçer. Bildiğiniz gibi grevimiz yasaklandı. Sermaye bu yasaklama kararını işçilerin örgütlülüğünden korktuğu için kendi yasalarını bile çiğneyerek çıkarttı.

Sermayenin bu saldırılarına karşı, "işçilerin birliği sermayeyi yenecek"

şiarıyla mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz.

Biz Ceyhan işçileri olarak Ankara'daki belediye işçilerinin grevini destekliyor ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Tekstil İşçileri Bülteni'nde

sendika sorunu üzerine düzenlenen seminerin ardından...

Sendikasız-sigortasız çalışmaya karşı insanca çalışma ve yaşama koşulları için!

Bir grup öncü tekstil ve petro-kimya işçisi olarak, çalıştığımız yerlerdeki sorunlarımız ve özellikle de tekstil ve petro-kimya işçilerinin ezici bir çoğunluğunun ortak sorunu olan sigortasız-sendikasız çalışma üzerinden "Sendika nedir? Sendikal çalışmanın sorunları nelerdir?" konulu bir seminer düzenledik. Genel anlamda sorunlara ve ortak sorunlarımıza karşı mücadeleye duyarlı işçi arkadaşlarımızla biraraya gelebilmenin, ortak sorunlarımıza ortak çözümler aramanın bir aracı olarak önümüze aldık bu işçi toplantısını. Çalıştığımız işyerlerindeki örgütsüzlüğü ortadan kaldırabilmenin, işçilerin kendi öz örgütlülüğü olan sendikanın ne olduğunun, işyerlerimizde sendikal faaliyeti nasıl yürüteceğimizin tartışılacağı bir platform olarak düşünüldük.

Bu bilinçle hareket ederek üç hafta öncesinden seminer için hazırlık çalışmalarına başladık. Özellikle de işyerlerimizde arkadaşlarımızla, seminerin içeriği ve amacı üzerinden tartışmalar yürüttük. Böylelikle aynı gündemi fabrikalarımıza taşımış olduk. Seminerin duyurusunun yapıldığı el ilanları hazırlayarak fabrika önlerinde ve işyeri servislerine dağıttık. Kendi sınırlılıkları ve eksiklikleri içerisinde olabildiğince yaygın bir biçimde işçi arkadaşlarımızın gündemine sokmayı amaçladık.

9 Ağustos Pazar günü, yaklaşık 40 kişilik bir katılımı semineri gerçekleştirdik. Seminere katılım Esenyurt, Yenibosna, Avcılar, Şişli, Cevizli gibi çeşitli bölgelerde çalışan tekstil işçileriyle; petro-kimya sektöründe çalışan işçi arkadaşlarımızdan oluşuyordu.

Öncelikle, işyerlerimizde karşı karşıya kaldığımız ortak sorunlarımız, deneyimlerimiz üzerinden başladı konuşmalar. Birbirimizden öğreneceğimiz çok şey vardı. Birçok işyerinde zam dönemi olması nedeniyle zamlarla ilgili, sermayedarların işçi sınıfına dayattığı sefalet ücretleri ve buna karşın işyerlerimizdeki işçi arkadaşlarımızın bakışı ve örgütsüzlüğümüz üzerinden gelişti. Farklı işyerlerinde ve sektörlerde çalışan işçi arkadaşlarımız çalıştıkları işyerlerinin özgünlüklerinden ve çalışma koşullarından örnekler verdi.

Sonrasında ise, bu örgütsüzlüğü, dağınlılığı ortadan kaldırmanın bir aracı

Ortak sorunlarımızı beraberce ortaya kovup tartışmanın ve bunlara çözümler sunmanın, örgütlülüğümüzü yaratmada sendikanın tanınması ve sendikal mücadelenin gerekleri ve sorunları üzerinden gerçekleştirdiğimiz etkinlik olumlu bir etkiye sahip olmuştur.

Bugün tekstil işçilerinin önünde duran **Tekstil İşçileri Kurultayı** gibi bir olanağa dönük yakıcı ihtiyacı birkez daha görmüş olduk.

Kurultay, öncü tekstil işçilerini buluşturan, tekstil işçilerinin ortak sorunlarına ortak çözümler getirmesini sağlayacak olan bir platform. Tekstil işçilerinin mücadelesinde ortak hareket edebilmek, sermayeye yani patronların sınıfına karşı tek yumruk olabilmek için, tüm öncü ve devrimci tekstil işçileri **Tekstil İşçileri Kurultayı'na omuz vermeye!**

olarak kendi öz örgütlülüklerimizi yaratmanın gerekliliği üzerinden sendikanın tanınmasına ve sendikal çalışmanın ilk adımı olan komiteleşme çalışması üzerinde durduk. İşyeri komitelerinin ne olduğu, neden oluşturulması gerektiği ve nasıl oluşturulacağı üzerinden tartışmalarda işyeri komitesinin herşeyden önce güvenilir, işyerini, işyerindeki sorunlarımızı çok iyi tanıyan insanlardan oluşan dar bir birliktelik olması gerektiği ve işyerindeki ortak sorunlar üzerinden yürütülen çalışmadaki yeri ve önemi vurgulandı. Aynı zamanda işyerinin kendi özgünlüğüne göre, komitenin yaşanılan ortak sorunlardan yola çıkarak belirleyeceği hedefler doğrultusunda nasıl bir çalışma tarzı izleyebileceği üzerinde geniş bir biçimde durduğumuz bir başka alandı.

Bununla beraber, öncü işçinin nasıl olması gerektiği üzerinden bir işçi arkadaşımız açıklamalar getirdi ve öncüyü sınıf bilinçli, işyerine dönük politikayı belirlemede özne olabilen ve örgütlenme mücadelesinde gerekli yerde, gerektiği şekilde müdahaleyi yapabilen, işyerinde sözünü dinletebilen, işçilerin sahiplendiği bir işçi olarak tanımladı. Bu sırada farklı deneyimleri olan arkadaşlarımız deneyimlerini aktararak bu konuya bir açıklık getirdi ve bunun pekişmesini sağladı. Özellikle de birçok işyerinde örgütsüz, plansız gelişen eylemlilikler örnek verildi. Bu konuda eski bir Fuar Tekstil işçisinin ve yakın süreçte işten atılan bir Sanipak işçisinin deneyimleri de ön açıydı. Hiçbir plana ve sağlam örgütlülüğe dayanmayan kendi ingim

gösterdiğimiz tepkiler patronlar tarafından kolayca boğulabiliyordu.

Komiteleşme ve sendikal mücadele üzerinden tartışmalar sürerken bir İpaş işçisinin "bizim işyerimizde birlik olmaz ki, İpaş'ta biz mücadele ediyoruz ama ben birşey olacağına inanmıyorum" sözleri "bu işçilerle birşey olmaz" mantığının bir yansımasıydı. Çünkü kimi işçi arkadaşlarımızda yaygın olarak görebileceğimiz bir mantıktı bu. Bu bakışı kırmak gerekiyor. Hepimizin artık şunu çok iyi bilmemiz gerekiyor: "Ne olursa bu işçilerle olacak!" Aynı kölelik koşulları altında çalıştığımız sınıf kardeşlerimizden başka kime güvenebiliriz ki? Kurtuluş "Ya hep beraber, ya da hiçbirimiz!" diyebilmekten geçiyor.

Diğer taraftan Ceyhan'dan bir öncü işçinin de seminere gelmiş olması ve grev sürecini anlatması işçi arkadaşlarımız açısından oldukça olumlu bir etki yarattı. Hem belediyedeki grev sürecinde sendikanın tutumu üzerinden ve hem de sendikal bir işyeri olan Dandy sakız fabrikasında çalışan bir arkadaşımızın işyerinde sendikanın konumu ve tutumu üzerinden örnekler verilerek; sendikalarımızın bizim olduğu, sendikalara işçilerin sahip çıkması gerektiği ve günümüzde sendikalarımızın başına çöreklenmiş hain bürokratların bu örgütlülüğümüzü elimizden almaya çalıştığına biz işçilerin sendikalarımıza sahip çıkarak ve bürokratlara teslim etmeyerek sendikalarımızı sınıf sendikaları haline getirebileceğimize de vurgu yapıldı.

Seminere katılan işçi arkadaşlarımızın bir kısmı, böyle bir platforma katılıyor olmanın

etkisiyle suskundular. Özellikle de tekstil sektöründe genç, deneyimsiz ve ama mücadele etme isteği, eğilimini taşıyan genç bir işçi kuşağından sözdebilmemiz mümkün. Aynı zamanda bu işçilerin mücadele isteğinin yanı sıra, bunun nasıl olacağı noktasındaki bilinçsizlikte bu suskunluğun bir parçasını oluşturuyor. Fakat yine de çok çeşitli işyerlerinden katılımı sağlayan işçi arkadaşlarımızın işyeri sorunları, örgütlenmeye bakış üzerinden konuşmaları oldukça yararlı oldu.

Diğer taraftan bizlerin de böylesi bir etkinliği ilk kez hedefliyor ve gerçekleştiriyor olmamız, fabrikalardaki çalışmalarımız üzerinden belli bir iddiayı, niteliği taşıyor olmasıyla beraber; belli zayıflıkları ve eksiklikleri de taşıyordu. Bunun en göze çarpanı ise, tek tek işyerlerindeki sorunların ve çözümlerinin tartışılmasından çok fazla çıkılamamış olması, daha genele yeterince yayılamamasıdır.

Fakat, ortak sorunlarımızı beraberce ortaya koyup tartışmanın ve bunlara çözümler sunmanın, örgütlülüğümüzü yaratmada sendikanın tanınması ve sendikal mücadelenin gerekleri ve sorunları üzerinden gerçekleştirdiğimiz bu etkinlik olumlu bir etkiye sahip olmuştur.

Bu boyutlarıyla bugün tekstil işçilerinin önünde duran **Tekstil İşçileri Kurultayı** gibi bir olanağa dönük yakıcı ihtiyacı birkez daha görmüş olduk. Tekstil işçilerinin örgütlenme mücadelesinde yolunu açan bir misyona sahip kurultay. Kurultay, öncü tekstil işçilerini buluşturan, tekstil işçilerinin ortak sorunlarına ortak çözümler getirmesini sağlayacak olan bir platform. Tekstil işçilerinin mücadelesinde ortak hareket edebilmek, sermayeye yani patronların sınıfına karşı tek yumruk olabilmek için, tüm öncü ve devrimci tekstil işçileri, **Tekstil İşçileri Kurultayı**'na omuz vermeye!

Zorunlu mesailere, sefalet ücretlerine, sendikasız-sigortasız çalışmaya karşı,

İnsanca çalışma ve yaşama koşulları için,

işyeri komitelerinde örgütlenelim! Birleşelim, örgütlenelim, kazanalım!

İstanbul'dan öncü tekstil işçileri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://anitey.org>

Yıkım programı uygulamada:

Özelleştirmelere izin vermeyelim!

Kardemir ve POAŞ kısa bir süre önce özelleştirilmişti. Gündemde İsdemir var. IMF'ye verilen sözler gereğince THY, Erdemir, Bor madenleri, Karadeniz bakır işletmeleri sıraya alınan diğer işletmelerdir. Önde gelen büyük KİT işletmelerinden Türk Ticaret Bankası ise sessiz sedasız özelleştirilmiş bulunuyor.

Sermaye devleti her konuda olduğu gibi özelleştirmede de burjuvaziye nasıl daha fazla kâr kazandırabilirim diye düşünüyor. Bu çerçevede büyük bir kâr kaynağı olması nedeniyle özelleştirmede ilk sırayı TELEKOM ve THY alıyor. TELEKOM'un PTT'den ayrılarak özerk bir yönetim altında toplanması, PTT'yle herhangi bir bağlantısının kalmaması, özelleştirme karşıtı tepkileri engellemek amacıyla kadrolu çalışanların sürgünler ve ayak oyunları ile işten atılması, taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılması vb. özelleştirmeye zemin döşemekten başka birşey değil değildir.

Örneğin, bir ay öncesine kadar uçak seferlerinde aksamalara çok az rastlanıyordu. IMF anlaşmasının hemen ardından ise uçuşlarda aksamalar arttı. Bu ise THY'nin özelleştirmenin ilk sırasına yerleşmesine yetti. Özelleştirmede THY'nin ilk sıraya yerleştirilmesi rastlantı değildir. Herşeyden önce, çok kâr getiren işletmelerden biridir Türk Hava Yolları. Devlet özelleştirmeye karşı bir muhalefetin oluşmaması için tüm örgütlülüğünü kullanıyor. Burjuva medya her gün uçak seferlerindeki aksamaları haber yapıyor. Çözümün ise özelleştirme olduğunu propaganda ediyor. Yurtdışına aktarmalı seferlerle gelip-giden yolcular iki hafta öncesine kadar en fazla 1-2 saatlik rötarlarla uçaklarına binerlerken sonraki günlerde aktarmalı bir uçuşa uçak bulunamadı. Yolcular neredeyse bir gün boyunca havalimanında mahsur kaldılar. Gene birkaç gün önce, iki uçağın motorlarında havada yaşanan arızalar meydana geldiği söylendi. Bu yolla uçaklara düzenli ve gerekli bakım ve onarımın yapılmadığı mesajı verilmeye çalışıldı. Hiç

kuşkusuz, bu aksamalar rastlantı değil. Tersine hemen tüm özelleştirmelerde kirli yöntemler izleniyor. Bu gelişmeler, sermaye devletinin özelleştirmeyi meşrulaştırmaya yarayacağını hesaplarsa, "devletin iyi hizmet vermediğini" kanıtlamak amacıyla uçak bile düşürebileceğini gösteriyor. Açıkçası tıpkı SSK'da olduğu gibi "zarar ediyor, çalışmıyor" yaygaralarıyla saldırıya "meşru" bir kılıf uydurmak ve

sorunsuz bir özelleştirme gerçekleştirmek hedefleniyor. Sermayenin kâr için yapamayacağı hiçbirşey yoktur.

Özelleştirme sermayenin kârını artırmak için ezilen kesimlere yönelttiği saldırılardan biridir. Burjuvazi bu saldırısında tüm örgütlü gücünü kullanmaktadır. Yani örgütlü bir şekilde saldırmaktadır. Öyleyse bu saldırılara karşı sınıfın örgütlülüğünü yaratmak zorundayız. Zira örgütlü bir karşı mücadele yükseltilmeden ne saldırıları püskürtebilir ne de yeni kazanımlar elde edebiliriz.

Özelleştirmeye karşı mücadelede sendika bürokratlarından hiçbirşey beklenemez. İsdemir'de yaşanan gelişmelerle bu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Sendikalar, sendika bürokratları tarafından işçilerin özelleştirmeye karşı olan öfkelerini bastırmak, içini boşaltmak için kullanılıyor. İsdemir'de örgütlü olan Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş Sendikası'nın bürokratları, "kendileri özelleştirmeye karşı değilken işçilerin özelleştirme karşıtı bir örgütlenmeye girmelerinin doğru olmadığı, yapılacak birşey varsa kendilerinin yapacağını, kimsenin kendini sendikanın yerine koyamayacağı"nı söyleyerek işçiler tarafından kurulan özelleştirme karşıtı komisyonun çalışmalarını sabote etmeye çalıştılar. Böylece sermayenin işçi sınıfına yönelttiği bu saldırıya ortak olduklarını açıkça ortaya koydular.

Özelleştirme saldırısını geriletmek için fabrikalarda, işyerlerinde, kısaca hayatın her alanında birleşmeli, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Sınıfa karşı sınıf! Parolamız bu olmalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Metal sektöründe TİS süreci devam ediyor:

Metal işçisi kendi kaderini ellerine almalıdır!

Metal işkolu MESS'le toplu iş sözleşmelerine başladı. MESS'in sürece nasıl hazırlandığını ve politikalarını anlamak sınıfın hangi saldırılara maruz kaldığını daha iyi anlamamızı sağlayacaktır. MESS metal sektöründe sermaye sınıfının örgütlü olduğu bir kurumdur. MESS'in temel politikası, sendikal hakların gaspı için işçinin örgütlülüğünü dağıtmak ve sendikaları tamamıyla terbiye etmektir. Çünkü, krizi yönetebilmeleri demek, faturayı işçi sınıfına çıkarabilmeleri anlamına geliyor.

MESS bülteninin Temmuz sayısının başyazısında, "grup toplu iş sözleşmeleri ekonomik göstergelere uygun olarak yapılmadığı takdirde tüm kesimlerin altından kalkamayacakları yükler getirecek, işletmelerin ve ülkenin rekabet gücünü olumsuz yönde etkileyecektir." diyerek TİS'lerin kendi istediği şartlarda imzalanmasını koşullamıştır. Patronlar, "ülkenin refahı ve geleceği için" demagogisi eşliğinde ağır sömürü koşullarını dayatmak, işçi sınıfını sefalet ücretleriyle açlığa ve sefalete mahkum etmek istiyorlar. Bunun "ülkenin milli çıkarları uğruna" yapıldığını söyleyerek biz işçilerden hoşgörölü, anlayışlı olmamızı, onlar kâr oranlarını yükselterek ceplerini şişirirken, bizim gözlerimizi, ağzımızı ve nefsimizi bağlamamızı, bunu da ülkenin yüksek menfaatleri uğruna yaptığımıza inanmamızı bekliyorlar.

Ülkenin yüksek menfaatleri ise şöyle sıralanıyor:

- 1- İşletmeyi ayakta tutmak,
- 2- Üretimi artırıp büyümek,
- 3- İstihdamı geliştirmek,
- 4- Dış piyasada rekabet gücünü artırmak.

Bu koşulları yaratmanın tek yolu vardır: Bu yol ucuz işgücü yaratmak ve işçi sınıfının, olduğu kadarıyla, tüm demokratik, ekonomik ve sendikal haklarını ortadan kaldırmaktır. Bunu yapmak için de işçi sınıfından özveri bekliyorlar. Diğer yandan, bu koşullara en uygun biçimin üretimde esneklik olduğundan, verimliliğin ve istihdamın önündeki en büyük engelin katı kurallar olduğundan, bu nedenle de esnekliğin çalışma hayatında olmazsa olmaz şart haline geldiğinden, artık esnekliğin yaşamsal zorunluluk olduğundan bahsedilmektedir.

MESS tarafından dayatılan esnek üretim, çalışılan süre kadar ücret ödeme adı altında sınırsız mesai ve sınırsız ücretsiz izin demektir. Bu çalışma tarzı, iş olduğu zaman köle gibi çalışmamız, iş olmadığı zaman kapı dışarı bırakılmamız demektir. İşçiler arasında rekabeti körükleyerek, en ucuza ve en kısa sürede en fazla işi çıkarabilmeleri, yani azami sömürüyü sağlayabilmeleri demektir. Burada amaç, örgütsüzleştirilerek öz güvenini yitirmiş, kişiliksizleştirilmiş, robotlaştırılmış bir işçi kuşağı yaratmaktır. MESS'in bu politikalarını pratiğe geçirebilmek için Türk Metal ve Birleşik Metal-İş'le görüşmeler içinde olduğu biliniyor. Türk Metal'le Şubat '97 Birleşik Metal-İş ile Haziran '97'de diyalog ve işbirliği toplantıları yapılmıştı. Toplantı sonuç belgelerinde, esnek üretim için Japonya ve Kore'de

VALLER-SAF Plastik işçisinin tek seçeneği var:**Sınıfa karşı sınıf perspektifiyle
direnmek ve kazanmak!**

VALLER-SAF Plastik, Çiğli Organize Sanayi'nde kurulu, 444 işçinin çalıştığı bir plastik fabrikasıdır. Yabancı sermaye ortaklığı vardır. Bu fabrikada genelde poşet ve diğer ambalaj malzemeleri üretilip, yurtiçi ve genelde yurtdışına pazarlanıyor. Burada sendikal örgütlenme çalışması yapılmadan önce günde 12 saat, 2 vardiya olarak çalışılıyordu. Ama bu sendikalaşma süreci başladıktan sonra 8 saatten üç vardiya üretime geçildi. İşveren yoğun tepkileri yatıştırmak için bu tavizi verdi. Ama sendikal örgütlenmeyi engellemek için girişimlerine devam ediyor ve başarılı olduğu taktirde eski çalışma sistemine geçecektir.

**VALLER-SAF Plastik'te
sendikal örgütlenme çalışmasının geçmişi**

V-SAF Plastik işçisi sendikal örgütlenmeyi başarmak için yıllardır çalışmalarını yürütüyor. Daha önce iki kez başarısızlığa uğrayan sendikal örgütlenme girişimi ardından şimdi üçüncü denemesinde bulunuyor. Önceki çalışmaların başarısızlıkla sonuçlanması V-SAF Plastik işçilerini yıldırnamamış ve işçiler deneyimlerini biriktirerek aynı yoldan yürümekte ısrar etmişlerdir.

İlk sendikal çalışma Mayıs '89'larda yaşanır. Birebir görüşmelerden ve dağınık çalışmalardan sonra bir grup sendikaya üye olur, bunun peşi ise bir ay sonra gelir. Sendika işyeriyle ilgili bir tespit yapar ve 16 Haziran '89'da yetki gelir. Ancak patron saldırılarıyla bu yetkiyi ve çalışmayı boşa çıkarır. Bu dönemde fabrika Pınarbaşı'ndadır.

İkinci çalışma 1990 yılında Valler ile Saf ortak değilken yürütülür. (Valler, merkezi Hollanda'da olan dünya çapında poşet ve ambalaj malzemesi üreten bir şirkettir. Güya sokak çocuklarına yardım etmek üzere kurulan bu şirket büyüyerek dünya çapında dev bir tekele dönüşmüştü) Ancak patronun bu çalışmadan erken haberdar olması sonucu, 10 öncü işçinin işten atılmasıyla bu çalışma da kesintiye uğrar.

Sonradan yapılacak sendikal örgütlenme çalışması için, önceki süreçler deneyim oluşturmuş ve Valler-Saf ortaklığı gerçekleştirildikten sonra yeni işe alınan işçilere dilden dile anlatılarak ulaştırılmıştır.

Yaklaşık 8 ay önce başlayan üçüncü girişim birkaç öncü işçinin zamlı alacakları ve ücretlerin geç ödenmesinden oluşan tepkiler nedeniyle biraraya gelmesi vesilesiyle başlamış. İşçilerin talepleri üzerine ilkin Petrol-İş'e, bu sendikayla yaşanan anlaşmazlıklar nedeniyle de DİSK Lastik-İş'e gidilir. Vardiyaaların genelini hedefleyen toplantılar yapılmaya başlanır. 1. vardiyadan 14 kişi, 2. vardiyadan 70 kişi ilk etapta biraraya getirilir ve bu rakam yavaş yavaş büyür. Kısa bir süre sonra da patronun bu çalışmadan haberdar olur. Önceleri sessizliğini koruyan patron hesaplı ve planlı bir saldırıya geçer. 30 milyon aylık alan kimi işçilere "400-500 milyon vereceğim, yeter ki sendikadan istifa et" diyerek rüşvet teklifleri yapar.

Derken sudan bahanelerle bir öncü işçinin işten atılması üzerine kendiliğinden bir işçi sendikası kurulur.

hemen polis çağırır. Patronun uşakları devreye girer. Ve 5 dakika kadar süren bu kendiliğinden direniş kırılır. Bu eylemdeki öncü davranışlarıyla dikkatleri çeken bir başka işçi de 15 gün sonra işten atılır. Bu atılanlarla dayanışma için fabrikada her ay belirli bir miktar para toplanmaya başlanır.

Fabrikada, patronun tavrı giderek daha saldırgan olmaya başlamıştır. Örneğin, maaşları geç ödeyerek veya bazı hakları kısıtlayarak, işçilere; "gidin size bunları sendika versin"

vb. diyerek alay edip kışkırtmalara girişmektedir.

Bütün bunlara karşı sendika, hep uzlaşmacı bir tavır sergiliyor. Yapılan toplantılarda bir işçinin bu yönlü sorusuna; "eğer sendika olarak yetkiyi alamazsak, patronun baskılarına karşı ve atılan işçileri işe geri aldırarak için hiçbir şey yapamayız" yanıtını da verebiliyorlar.

Sıra tesbite geldiğinde, 444 işçiden 229'unun üye yapıldığı belirlendi. İşveren ise buna itiraz ederek, mahkeme süreciyle zaman kazanma yoluna gitti. Patron, bu süreçte pasif bir şekilde beklemeye terkedilen işçileri yıldırarak için her türlü oyuna başvuruyor. 29 Temmuz 1998'de görülen ilk davada mahkeme, işverenin isteği doğrultusunda eksik belge gerekçesiyle mahkemeyi 10 Eylül'e erteledi. Bu süreçte toplam 5 işçi işten atıldı ve yapılan toplantılar sonucu seçilen komitede yeralan işçiler de patronun hedefi durumundadır. Bütün bunlara rağmen sendikacıların tavrı patronla münakaşa yaşamadan yetki almaya çalışmak olmaktadır. Sendikacılar "yetkimiz gelmeden bir şey yapamayız. Atılan işçi arkadaşları yetki geldikten sonra yapacağımız toplu sözleşmelerde diğer taleplerinizle birlikte ileri süreceğiz" diyerek icazetçi bir yaklaşım sergiliyorlar. Bütün bunları da işçileri politikadan uzak tutma adına yapıyorlar.

VALLER-SAF Plastik işçisi de şunu artık görmeli ki, patronlar her zaman çıkarlarını sınıfsal yönden düşünür ve buna göre hareket ederler. Biz işçilere saldırırken de birimizi değil, hepimizi hedeflerler. Fabrikadan bir işçi atarken yapmaya çalıştığı da, sadece o işçiyi cezalandırmak değil, bütün organize işçilerine gözdağı vermek ve sömürüye boyun eğmeye zorlamaktır. Yani "ilk öne çıkanı, hakkını arayanı cezalandırırsam, geri kalanları teslim alabilirim" diye düşünülmektedir.

Aynı şekilde bir fabrikada haklarını almayı başaran, patronun tüm baskı ve tehditlerine karşı koyabilen bir fabrika işçileri tüm işçilere örnek olacak, onları da mücadeleye çekecektir. Bu nedenle Organize patronları V-Saf Plastiğe sendikanın girmemesi için birlikte hareket ediyorlar. Buna karşı V-SAF Plastik işçileri olarak diğer fabrikalardaki işçi kardeşlerimizi de mücadeleye katma göreviyle karşı karşıyayız. Aksi halde başarısızlık ve yenilgi sonrası ortaya çıkacak faturayı ödemek ve daha kötü koşullara boyun eğmek zorunda kalırız. Ve herşeye silbaştan, sıfırdan başlamak zorunda kalırız.

**VALLER-SAF Plastik işçisi yalnız değildir!
Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!**

**Çiğli Organize'den
bir plastik işçisi**

uygulanan modellerden örnekler verilmiş, krizin yönetimi için gereken sınıfa saldırı politikaları tartışılmıştır. Sendikaların nasıl olması gerektiği de bu toplantılarda tartışılmıştır. Bu noktada önerilen sendika modeli ise şöyle: "Bir zamanların hırçın, kavgacı, masayı yumruklayan, hak istemek yolunda mücadele veren sendikacısının yerine, şimdi müzakereci, uzlaşmacı sendikacı tipleri ortaya çıkmıştır." Bu ifadeler MESS ve Türk Metal Diyalog ve İşbirliği Toplantısı Şubat '97 kitapçığı, sayfa 49'dan alınmıştır. Aynı kitaptan diğer bir alıntı ile devam edersek, MESS'in görmek istediği sendika modelini ve Türk Metal'in işlevini daha iyi anlarız. Kitapçıkta şöyle deniliyor "... zıt çıkarların savunmasını yapan işçi ve işveren sendikaları veya kesimleri artık aynı ortak çıkarlar için omuz omuza mücadele etmenin daha doğru bir çıkar yol olduğunu kabul etmeye başlamıştır."

İşçilerin uzun mücadeleler ve ağır bedeller ödeyerek kazandığı sendikal hakların, binlerce işçinin canı uğruna yarattıkları bu örgütlerin MESS veya sermaye sınıfıyla nasıl ortak çıkarları olabilir? İşçi sınıfının çıkarları nasıl sermaye sınıfının çıkarlarıyla birleşebilir. Daha çok çalışarak, daha az ücret alarak mı? Sosyal haklar istemeyerek mi? Sorunlar karşısında uzlaşmacı tutum alarak mı? Bu mümkün olabilir mi? Kendini asırlardır sömüren bir sınıfla işbirliğine girmek kendi sınıfına ihanettir. İşçi sınıfının görevi bu sınıfla işbirliğine girmek değil, yaşanılır bir dünyayı kendi elleriyle yaratmaktır. İhanetçi tutuma girmiş sendikalara havale ettiğimiz toplu iş sözleşmelerinden işçi sınıfının lehine sosyal hakların kazanıldığı, güvence altına alındığı bir TİS beklemek hayalcilik olmaz mı? Sendikal ihaneti kırabilmenin ve işçi sınıfının lehine TİS imzalamanın yolu mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Örgütlü gücümüzü yükseltelim, kendi fabrikalarımızda TİS komitelerini kuralım ve yaşatalım, sosyal hakları koruyabilmenin ve yaşanılır bir ücret elde etmenin, MESS'in sınıfa dönük politikalarını boşa çıkartmanın yolu işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı yürüteceği örgütlü mücadeleyle mümkündür.

**Ücretli kölelik düzenine
son verecek güç
örgütlülüktedir!
Esnek üretime,
tensikatlara,
zorunlu mesailere,
sefalet ücretlerine karşı
TİS komitelerinde örgütlen!**

Karayolları işçisi mücadeleyi yükseltmelidir!

kadar bu kararların hiçbirini hayata geçirmediler. Sendikaların tasfiye edilerek koltuklarından olacakları korkusuyla harekete geçen işçileri denetleyememe ve işçilerin kendilerine yönelmesi arasında sıkışan bu satılmışlar seçimlerini burjuvaziden yana yaptılar.

Sermayenin saldırılarına karşı sınıf kardeşimiz taşeron işçilerle birlik olalım

Sendika bürokratları gerçekte almış oldukları bu kararlarla sermayenin karşısında ne kadar işgüzar, işçilere karşı ise ne kadar saldırgan olduklarını göstermişlerdir. Alınan kararlar ne karayollarının işvereni olan devleti ne de müteahhitleri gerçekten hedeflemektedir. Bu kararların uygulanması için yapılacak girişimler nereden bakarsanız bakın kardolu işçilerle müteahhit işçilerini karşı karşıya getirecektir.

Burada biz öncü işçilere düşen görev kadrolu işçi-taşeron işçisi ayrımının kaldırılmasını talep etmek ve taşeron sisteminin kaldırılması için mücadele etmektir. Taşeronluğun kaldırılması talebi doğru bir eylem planıyla adım adım uygulanabilir. Taşeron işçilerinin de sendikalı olması ve kadrolu işçilerle aynı sözleşme haklarından yararlanmasını talep etmek taşeronu gereksiz hale getirecektir. Taşeron işçilerinin yemekhaneleri, yatakhaneleri kullanmalarının, kullandıkları malzemelerin karşılığını müteahhitler ödemelidir. Taşeron işçileri kadrolu işçilerin sahip olduğu haklara sahip olmalıdır. Ancak böyle bir eylem programıyla taşeronluğu gereksiz hale getirip kaldırabiliriz. Tersine, taşeron işçilerinin Karayolları'nın imkanlarını kullanmasına karşı çıkmak, bunu engellemeye çalışmak çerçevesinde atılan her adım taşeron işçilerine siz ne anlatırsanız anlatın, kendilerine karşı bir tutum olarak görülecek ve işçileri bölen bir işlev görecektir.

Esnek çalışma saldırısına karşı direnmeliyiz

İşveren tarafından biz karayolları işçilerine uygulanan bir başka saldırı da esnek çalışmadır. Karayollarında yaygınlaştırılmaya çalışılan pozisyon dışı çalıştırma esas olarak esnek çalışma saldırısının bir parçasıdır. Yapılan TİS'e aykırı olmasına rağmen

gelişebilecek tepkileri önleniyor. Kullanılan bir diğer yöntem de karayollarında da kendisini gösteren üretim ve hizmet sürecinin parçalara ayrılarak, parçaların ayrı ayrı satılmasıdır. İşçi sınıfının tepkisini bastırmak için kullanılan en temel araç ise satılmış işbirlikçi sendika ağalarıdır. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş'e çöreklenen aynı iplikten dokunmuş sendika bürokratları işçi sınıfının mücadele araçları olan sendikaları işlevsizleştirerek efendileri olan sermayeye önemli bir hizmet sunuyorlar.

Taşeronlaştırma, özelleştirmenin ön adımı işlevini görüyor

Kurum ve işletmelerin bir defada ve tek parça olarak satılmasının işçi sınıfının tepkisine yol açabileceğini bilen burjuvazi, karayollarında özelleştirmeyi adım adım gerçekleştirmek için taşeronlaştırma yöntemini uyguluyor. Taşeronlaştırma karayollarında yoğun olarak uygulanan bir yöntemdir. 12 Eylül'le işçi sınıfı hareketi ve devrimci hareketin ezilmesinden güç alınarak 1983 yılında kabul edilen 10 yıllık Ana Ulaşım Planı ile karayollarındaki taşeronlaştırma uygulamalarına hız verildi. Bu planla birlikte karayollarında emanet iş oranı %25'lere düşürülürken geri kalan kısım müteahhit veya taşeronlara yaptırılmaya başlandı. Taşeronlaştırma ile beraber sömürünün dozu iyice arttı. Yapılan şaibeli ihalelerle karayollarının başındaki bürokratlar her geçen gün gittikçe zenginleşti, zenginleşiyor. Fakat vurgun bununla da kalmayıp ihaleden sonra da devam etmektedir. Taşeron işçileri de bu

sigortasız, işgüvencesiz şartlarda asgari ücretle çalıştırılıyor. Karayollarında işe girme vaadi ile kandırılarak beklenti içine sokuluyorlar. İhale şartlarına göre taşeronların karayollarının olanaklarını kullanmaması gerektiği halde buna uyulmuyor. Sosyal tesislerden iş araçlarına kadar tüm olanaklar müteahhit ve taşeronların hizmetine sunuluyor.

Tüm bunların yanında taşeronlaştırmanın en büyük olumsuzluğu karayolları işçilerinin sendikasızlaştırılarak örgütsüz bırakılması şeklinde kendisini gösteriyor. Bu uygulama sonrasında önceden 65 bin olan sendikalı işçi sayısı büyük bir düşüş göstererek bugün 23 bin seviyesine inmiş durumda. Bu sayı emekli olanlarla gün geçtikçe azalıyor.

Taşeronlara karşı başta gıkı çıkmayan sendika ağaları sendikalı işçi sayısı dolayısıyla da hortumlayacakları aidatlar azalınca, tabandan gelen basınçla beraber harekete geçerek bir dizi karar aldılar. Birkaç sendika şubesi dışında, sendika ağalarının hakim olduğu Yol-İş federasyonu başkanlar kurulunun aldığı kararlar şöyleydi:

* Taşeron ve müteahhit işçilerinin karayolları binalarında yatmaları engellenecek.

* Bize ait işlerde, ekip çalışmalarında, müteahhit ve taşeron işçilerinin çalıştırılmasına izin verilmeyecek.

* Tabldotlardan yararlandırılmayacak.

Gürleyip yağmamakta ustalaşmış bu sendika ağaları kendi kararlarını bile uygulamayıp işverenle uzlaşarak ihaleler düzenliyorlar. Bugüne

Burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıları artarak devam ediyor. Ülke düzeyinde işçi ve emekçilere sefalet, iktisadi ve sosyal yıkım dayatılırken karayollarında esnek üretim, eşel-mobil ve özelleştirmenin bir ön adımı olan taşeronlaştırma gündeme gelen başlıca saldırılardır. MGK-TÜSİAD hükümetinin IMF reçetesi ile emperyalist efendilerine hızlanması sözünü verdiği özelleştirme, karayolları işçilerini de tehdit ediyor.

KİT'ler, burjuva cumhuriyetinin ilk yıllarında ekonomik gücünün zayıf olması ve bu alanları kârlı bulmaması sebebiyle sermayenin kendi devleti aracılığıyla kuruluş işletildi. Halkın sırtından kazanılan paralarla kurulan KİT'ler ucuz hammadde ve ara malı sağlayarak burjuvazinin aşırı kârlar elde etmesine ve palazlanmasına hizmet etti. Fakat günümüze doğru gelindikçe tekeli burjuvazinin işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerinden palazlanması ve emperyalist tekellerle işbirliğini geliştirmesiyle KİT'ler sermayenin iştahını kabartmaya başladı. KİT'lerin burjuva devletten doğrudan burjuva sınıfına geçmesiyle sınırlı kalmayan özelleştirme, aynı zamanda işçi sınıfına çok yönlü saldırıların da güçlü bir aracıdır. Özelleştirilen kuruluşlarda örneklerini gördüğümüz gibi işsizlik, sefalet ücretleri, sosyal haklardan yoksunluk ve tüm bunları gerçekleştirebilmek için de sendikasızlaştırma yoluyla örgütsüzlük işçi sınıfına dayatıldı. KİT'lerin halkın temel ihtiyaç maddelerini veya zorunlu hizmetleri sunan işletmeler olmasından dolayı şimdilik burjuvazi lehine seyreden özelleştirme mücadelesinin sonucu tüm emekçilere zamlar ve sefaletin artması olarak yansıyor.

Özelleştirme sermayenin uluslararası saldırısıdır

Emperyalist ve yerli bir avuç asalak patrandan oluşan burjuva sınıfı toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilere yönelik böyle bir saldırıyı elbette birçok kirli yöntem kullanarak yapabiliyor ancak. Önce KİT'ler zarar ettiriliyor. Ve zararın tek sebebi olarak işçi fazlalığı gösteriliyor. Ama, hep en kârlı işletmeler satışa sunuluyor. Bunun yanında burjuva medya ve düzen partileri kullanılarak yürütülen demagogilerle işçi-emekçilerin

biz işçilere pozisyon dışı çalışma dayatılıyor. İşyeri temsilcileri kendilerini garanti altına alabilmek için esnek çalışmanın yasal zeminini döşemeye çalışıyorlar. Şoförlere operatör ehliyeti aldırarak kapsam dışı çalışma hayata geçirilmeye çalışılıyor. Hain sendika ağaları ve işyeri temsilcileri işçileri emeklilikten sonra çok önemli katkı olacak vaadi ile kandırarak esnek çalışma saldırısına zemin hazırlıyorlar. Bu satılmışlar sanki işçileri düşünmekten uykuları kaçıyormuş gibi rol yapıyorlar.

Biz karayolları işçileri bu oyuna gelmeyecek kadar bu ikiyüzlüleri tanıyoruz. Bu dayatmanın bizler açısından daha sonraki yoğun saldırıların bir başlangıcı olduğunu görmeliyiz. Esnek çalışmanın bu uygulamaları ile burjuvazi, aynı işi çok daha az sayıda işçiye yaptırarak sömürsünü artırıyor. Bu bizim için daha ağır bir işyükü, işgüvencesinin kaybı, işsizlik ve en önemlisi işçilerin birliğinin yara alması demek oluyor. Çünkü, işçiler işten atılan olmamak için birbirleriyle yarışarak sermayeye yaranma tutumuna itiliyorlar. Ama, bunun için işgücünün vasfını da geliştirmeleri gerekiyor. Böylelikle, kapitalizm, sermaye iktidarı koşullarında üretici güçlerin, işçinin vasfı ve yeteneklerinin geliştirilmesi, burjuvazinin elinde işçi sınıfını atomize etmek, bölmek için yeni bir silaha dönüşüyor.

Bu durum karşısında sadece saldırıları reddetmekle yetinmeyiz. Pozisyon dışı çalıştırmaya, özellikle bölümlerde çalışan işçi sayısının düşürülmesine karşı sert bir mücadele vermek zorunludur. Ama bunlar, daha genel bir saldırının parçasıdır ve bütün işçi sınıfına yönelmiştir. Esnek çalışmanın burjuvazi için daha yoğun sömürü ve kâr, işçi sınıfı için ağır, dayanılmaz bir iş yükü, zaten çok sınırlı olan işgüvencesinin tamamen kaybı ve daha yaygın bir işsizlik getirdiği göz önüne alınırsa; iş güvencesi, herkese iş, çalışma sürelerinin kısaltılması, mesailerin kaldırılması ve böylelikle işsizliğin azaltılması talepleri için güçlü bir mücadelenin şart olduğu görülür.

6 saatlik işgünü! İnsanca yaşam ücreti!

Herkese iş! Çalışanlara iş güvencesi! İşsizlik sigortası!

Eşel-mobil sendikaları işlevsizleştirmenin adıdır

Bilindiği gibi KİT işçilerini köleliğe boyun eğdirmek amacıyla uygulamaya konulan bir başka saldırı da eşel-mobil oldu. Eşel-mobil uygulamasına göre işçi ücretleri enflasyon oranına göre belirleniyor. Enflasyon oranları sermaye devletinin kendisi tarafından belirlendiği için rakamlar çarpıtılıp düşük gösterilerek işçi sınıfının sömürülmesi her ücret belirlenmesinde artıyor. Fakat eşel-mobilin işçi sınıfı için taşıdığı en büyük tehlike sendikaların elinden ücret pazarlığı silahı alınarak sendikaların işlevsizleştirip tasfiye edilmesidir.

Sendikaların işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı mücadele araçları olarak değil de sadece ücret artışının aracı olarak ele alan sendika ağaları eşel-mobil ile sendikaların işçilerin gözünde gereksiz hale gelmelerine sebep olmuşlardır. Bürokrat sendikacılar tüm bunları bile geçmiş toplu sözleşmelerde bir ihanet anlaşması olan eşel-mobilin altına imza attılar. Tabandan gelen tepkilerden korktukları ve

TİS sürecini esnek çalışma saldırısına, burjuvazinin topyekün saldırılarına karşı topyekün bir direniş hattı örebilmek için önemli bir fırsat olarak görmeli ve öyle değerlendirmeliyiz. İMF-TÜSİAD programlarını mücadele alanlarında yırtmak.

faşist baskı ve teröre dur demek üzere ileri atılmak ve güncel taleplerimizi bunlarla birleştirmek zorundayız.

yemlikleri olarak gördükleri sendikaların daralmasının kendilerini de sıkıntıya sokacağını gördüklerinden şimdi sanki sınıfın çıkarlarını savunmuş gibi eşel-mobile karşı çıkıyorlar. Alacakları rüşvetlerle bu tutumlarını her an terk edebileceklerini gözönüne alarak biz işçiler tabandan devamlı bir baskı yaratmalı ve bu ihanet anlaşmasını yırtıp atmamız.

Sermayeye ve sendika ağalarına karşı mücadeleyi yükseltelim

Gerek Karayolları'nda gerekse ülke düzeyinde sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı mücadeleye atılmak yaşamsal bir önem taşımaktadır. Çünkü, sermayenin yanıtsız kalan her yeni saldırısı, her yeni adımı püskürtülemediği ölçüde sadece sefaleti artırmakla kalmıyor, varolan sınırlı örgütlülüğümüzü ve birliğimizi de dumura uğrattıyor, saflarda moral bozukluğu yaratıyor. Halbuki sermayenin saldırıları geniş işçi ve emekçi yığınlarda mücadele istek ve azmini günbegün büyütüyor. Öncü ileri işçiler sorumluluklarına sarıldıkları taktirde mücadeleyi örgütlemenin imkanları fazlasıyla olgundur. Sendika bürokrasisinin oyalayıp yoran, arkadan hançerleyen ihanetleri ancak böyle boşa çıkarılabilir.

Karayolları işçilerinin örgütlü bulunduğu Yol-İş sendikası, birkaç sendika şubesi dışında tıpkı bağlı bulunduğu Türk-İş gibi işçi sınıfına karşı tam bir ihanet içerisinde. DİSK ve Hak-İş konfederasyonları merkezleri de işçi sınıfını burjuvaziye kurban olarak sunma konusunda Türk-İş'le aynı konumda bulunuyorlar. 12 Eylül sendika yasalarıyla oluşturulan ve sendikalara çöreklenen bürokrasi varlığını borçlu olduğu sermaye iktidarına hizmette kusur etmiyor. Aldıkları ücret ve rüşvetlerle tam bir zengin hayatı yaşayanlardan sefalet ve yoksulluğa mahkum edilen biz karayolu işçilerinin çıkarlarını savunmaları beklenemez. Türk-İş'in kuruluşunu işçilerle değil işçi-emekçi düşmanı Demirel ve Ecevit gibilerle Hilton'da kutlayan Bayram Meral'in borsada 125 milyar kaybetmesi bunun en açık örneğidir. Milyarlarla oynayanlar, sırtlarından milyarlar kazanılıp sefalet mahkum edilen işçiler için mücadele edemez. Biz işçiler insanca yaşamak ve özgürlüğümüze kavuşmak istiyorsak burjuvazinin yanında işbirlikçi sendika ağalarına karşı da mücadele etmeliyiz.

Bu bürokrat sendikacılar işçi sınıfının uyanışını engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bindikleri arabanın masrafları bizim sendikal eğitimimiz için harcananların onlarca katı. 4-5 yılda bir kez yapılan eğitim seminerleri göz boyamak için yapılıyor. İşçi sınıfının bilinçlenmesini engellemek için her türlü entrikayı uygulayanlar sınıf bilinçli öncü işçilerin bu yöndeki çabalarına da saldırıyorlar. "Siz politika yapıyorsunuz. İşçileri politikaya karıştırmayın" diyorlar. Halbuki kendileri de bu tutumları ile bir politika yapıyorlar. Fakat yaptıkları biz işçi sınıfının değil sömürücü patronlar sınıfının politikasıdır. İşgal ettikleri koltuğa göre bize hizmet etmesi gerekenler, bizi politikanın dışına iterek burjuvazinin politikalarının uygulanmasına yolu düzlüyor ve ona hizmet ediyorlar.

İşyeri ve TİS komitelerinde örgütlenelim

Karayolları işçilerine yönelik saldırıların püskürtülebilmesi ve işçilerin sermaye iktidarına karşı işçi sınıfı iktidarı için mücadeleye girişmesinin sorumluluğu biz öncü işçilerin omuzlarındadır. TİS sürecinin yaklaştığı şu günlerde bir an önce işçi kitlelerinin etkin katılımıyla TİS komitelerini örgütlemeliyiz. Bu komitelerin sendikalardan bağımsız hareket etme ve politika geliştirebilmesi ancak biz öncü işçilerin çabalarıyla mümkün olabilir. Sendikaların mücadeleciler yapılarından uzaklaştığı yer ve zamanlarda bu daha da hayati bir önem taşımaktadır. Biz öncü işçiler mücadeleyi sadece ekonomik boyutlarıyla ele almamak, ideolojik ve politik mücadele ile önderlik etmek sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Yaklaşan sendika seçimlerini iyi değerlendirerek bürokrat sendikacıları devirip, sınıfın çıkarlarından başka çıkar gözetmeyen, mücadeleciler ve öncü işçilerin sendikaların başına geçebilmesi önümüzde temel bir hedef olarak duruyor. Bunun gerçekleşmediği koşullarda tüm işçilerin desteği alınarak tabandan zorlamayla sendika ağalarını harekete geçmek zorunda bırakmalı ve taşeronlaştırma ile eşel-mobile karşı doğru politikaları uygulamaya geçirtmeliyiz. Kendimizi sadece hain sendikacılar karşı mücadele ve iktisadi kazanımlar elde etme ile sınırladığımız takdirde herhangi bir kazanım elde edemeyeceğimiz gibi elimizdeki kazanılmış haklarımızı da kaybetmemiz kaçınılmaz olacaktır. TİS sürecini, esnek çalışma saldırısına, burjuvazinin topyekün saldırılarına karşı topyekün bir direniş hattı örebilmek için önemli bir fırsat olarak görmeli ve öyle değerlendirmeliyiz. İMF-TÜSİAD programlarını mücadele alanlarında yırtmak, faşist baskı ve teröre dur demek üzere ileri atılmak ve güncel taleplerimizi bunlarla birleştirmek zorundayız.

Bizler herşeyi yaratan milyonlarız

Nasıl ki, sermaye sınıfı ve onun devleti biz işçilerin karşısına tüm alanlarda örgütlü olarak çıkıyorsa biz de onların karşısına tek bir yumruk gibi çıkmalıyız. Onlar sadece bir avuç asalak, bizler ise herşeyi yaratan milyonlarız. O halde biz kazanacağız.

Komünist bir karayolu işçisi

Reformist solu ve kamu emeli

Reformizm hareketi kendisinin debelendiği bataklığın içine çekmek istemektedir.
Reformizmin, kamu emekçilerinin basından bu yana sahip çıktığı “hak verilmez alınır!” çizgisinden geriye düşmesi, sadece militan kitle mücadelesine önderlik etme yeteneğine sahip olmadığını göstermez.
Yanısıra, düzenin istikrarını ve bu temelde krizin faturasını ezilenlerin sırtına yüklemek pahasına sosyal barış, toplumsal uzlaşma politikalarını benimsemeye yatkın liberal ideolojik-politik sınıfsal konumu da MGK-TÜSİAD çizgisine vedeklenmesini kosullamaktadır.
En etkili olduğu alanda kitlelerin iktisadi-demokratik haklar mücadelesini kendi eliyle sekteye uğratan reformizmin, bunları bir de demokrasi mücadelesi, demokratik Türkiye vb. adına vaptığını iddia etmesi ise, siyasal körlük değilse eğer, bir ikiyüzlülüktür.

Kamu emekçilerinin insanca yaşam koşullarına ulaşmak için grevli-toplusözleşmeli sendika talebiyle mücadele sahnesine çıktığı dönem, '87'lerden itibaren yükselen sınıf hareketinin Bahar Eylemleri'nin ardından geriye çekildiği bir dönemdir. Yükselen işçi eylemleri dalgasının bu ilk güçlü etkisi dışında, o günden bugüne sınıf hareketinin kamu emekçilerinin mücadelesi üzerinde ileriye taşıyıcı bir etkisinden söz edilemez. SSCB ve Doğu Bloku'nun dağılmasının dünya ölçeğinde gericiliği azdırdığı aynı döneme denk düşen çıkış, bu olumsuz koşullara rağmen, kesintisiz biçimde bugüne kadar taşınmış bulunuyor. Sermaye devletiyle, onun kolluk kuvvetleriyle çatışarak çeşitli mevziler elde eden, bu mevzileri korumayı başarabilen KEH, toplumsal muhalefetin ön saflarında kendine onurlu bir yer edindi. Zaman zaman toplumsal muhalefetin sürükleyici gücü oldu. Zaman zaman ise, geriye çekilen, geriye düşen bir mücadele seyri izledi. Düenden bugüne taşıdığı zaaf, önünde biriken sorunlar ne kadar ağır olursa olsun, kamu emekçileri hareketi sınırlı sayıda öncünün omuzları üzerinde yükselerek kitleselleşen bir hareket olma hüviyeti kazandı. Sermaye devletinin sendikal örgütlenme yasağı da dahil pek çok anti-demokratik yasak ve uygulamayı fiilen delerek, önüne çekilen barikatları aşarak mücadele içinde güç ve deneyim birikimi elde etti. Ezilen sömürülen diğer kesimler için bir moral kaynağı oldu. İnsanca yaşam koşullarına ulaşmak için önüne koyduğu iktisadi-sendikal talepleri elde etme mücadelesi, harekete siyasal bir yön de kazandırdı. On yıldır sürdürülen mücadeledeki ısrar ve süreklilik ögesini de bu tabloya eklemek gerekiyor.

Yaşadığı önderlik bunalımına ve taşıdığı çeşitli zaaflara rağmen tüm bunlar önemli kazanımlardır. En sıradan kazanımın dışı dış bir mücadelenin konusu olduğu sermayenin azgın diktatörlüğü koşullarında katedilen bu mesafenin, elde edilen bu fiili kazanımların üstünden atlanarak KEH üzerinde bir değerlendirme yapılamaz.

İkinci olarak, emekçi sınıf ve kitle hareketinin toplam mücadele sürecinde kısmi birtakım hakların elde edilip edilememesine göre bir değerlendirmeye gitmek, hareketin başarısını ya da başarısızlığını bu ölçütü ele almak da yanıltıcı olduğu kadar yanıltıcı. Sömürünün ve sermaye iktidarının egemenliğinin sürdüğü koşullarda kısmi iktisadi, sosyal ve siyasal birtakım hakların elde edilmesi durumunda bile, bu kazanımların kendi başına bir anlam ifade etmediğini, her an tekrar sömürsüz bir dünya kurulabilircesini sınıf mücadelesi tarihi ve günümüzün pratik

gerçekleri döne döne ortaya koyuyor. Emekçi kitlelerin güncel ve yakıcı talepleri için kendiliğinden yürüttüğü mücadelede gerçek kazanımlar elde edebilmesi, sorunların kaynağında yatan ve taleplerin önünde engel olan iktidarı ve düzeni hedef alan bir mücadele perspektifiyle hareket etmesine bağlıdır. Siyasal iktidar mücadelesine yönelmenin ön koşulu ise devrimci sınıf mücadelesi içinde siyasallaşmış bir hareket kimliği ve düzeyidir.

Üçüncüsü; bir işçi-emekçi hareketinin uğrunda mücadele ettiği iktisadi, demokratik hak ve özgürlükleri elde etmek için yeterli bir güç ve mücadele azmine sahip olduğu bir durumda ve koşulda, mevcut olanakları değerlendirememesi nedeniyle yaşadığı pek çok sorunun arka planında, daha da belirleyici bir sorun vardır. Bu önderlik sorunudur. Sınıf çıkarları temelinde devrimci bir önderliğin inşa edilip edilememesi bir yana, eldeki mevcut olanakların yeterince ve gerektiği gibi değerlendirilememesi bile başlı başına bir önderlik sorununun varlığına işaret eder.

Emekçi kitleler, güncel taleplerini ve bu uğurda yürütülen mücadeleyi kendiliğinden yürütebilir ve bazı durumlarda kazanabilirler de. Ne var ki, insanca yaşam koşullarının ve onların ifadesi olan taleplerin köklü ve kalıcı bir kazanım haline getirilmesi kaçınılmaz biçimde devrimci siyasal bir iktidar mücadelesini gerektiriyor. Devrimci siyasal iktidar mücadelesinde örgütlenme ve önderlik tam da bunun için en belirleyici ihtiyaç haline geliyor. Eğer siyasal bir körlükten ve teslimiyetçi bir tutumdan kaynaklanmıyorsa, bu sorundan ve bu sorunun devrimci çözümünden koparılmış herhangi bir değerlendirme, müdahale ve önderlik iddiası işçi-emekçi kitlelerin mücadelesine yapılacak en büyük kötülüktür. Emekçi kitlelerin azgın sömürü koşullarına karşı kendiliğinden yükselttiği iktisadi-demokratik talepleri, kendi içinde formüle edip bunlarla sınırlı bir mücadele hedefi ve tarzı dayatmak, mücadeleye olumlu yeni birşey katmadığı gibi bir santim bile ilerletmez ve sözkonusu taleplerin elde edilmesinin önüne daha kapsamlı sorunlar çıkarır. KEH, on yıllık kazanımlarının yanında, bu temel sorunu da taşıyarak bugünlere geldi. Kamu emekçilerinin yürüttüğü mücadelenin temel zaaf alanı önderlik sorununda düğümlenmiş bulunuyor.

Geçmiş süreçte harekete adım adım hakim kılınan bürokratik kurumsallaşma ve yasal-icazetçi

n yeni yönelimi kçileri hareketi

politikaların başta gelen temsilcisi olan ÖDP reformizmi, bugün KESK ve sendikalar yönetimi üzerinde hakimiyetini pekiştirme yolundadır.

Kongre süreçlerinde ÖDP'nin CHP, Sendikal Birlik ve İP ile ittifak kurması, devrimci ve Kürt yurtsever emekçileri yönetimden dışlamaya yönelmesi, seçimlere dönük geciği bir ittifak politikasının ürünü değildir. ÖDP yasalıcı icazetçi bir çizgi temelinde kamu emekçileri hareketi ve KESK yönetimi üzerinde hakimiyet kurarak, bunu düzen içindeki siyasal varlığının, seçimlere ve parlamentoya dönük hesaplarının bir dayanağı haline getirmek amacındadır. Nasıl ki '80 öncesinde sosyal-reformizm (TKP, TİP) işçi emekçi hareketi içinde, onun ileri unsurları üzerinden düzen soluna ve oradan da düzene açılan bir kapı işlevi gördüyse, bugün de başta ÖDP olmak üzere sosyal-reformizm böyle bir rol oynamaya yönelmektedir.

Bu yöneliş, aynı zamanda, kamu emekçi hareketine dönük geçmiş dönemde de sergilenen kaba yasalıcı-icazetçi uzlaşmacı politikaların parlamentarist hesaplarla da birleştirilerek, ÖDP eliyle daha bütünlüklü bir program haline getirilmesi anlamına gelmektedir.

ÖDP'nin bu programı; eylemleri kendi içinde amaçlaştırmama; iş bırakma türü eylemleri kamuoyunu karşıya aldığı için zorunlu olmadıkça kullanmama; ikide bir sokağa çıkma monotonluğuna düşmeme; işyeri üye kampanyaları üzerinden genişleme; sendikal örgütlenmeyi kurumsallaştırma ve yetkinleştirme; solcu sendika imajından kurtulma; sendikalara genel ve grupçu siyaseti bulaştırmama; sendikal politika ve programlar üzerinden ayrışma; gruplar arası koalisyon tarzını terketme, parlamentodan destek arayışlarını sadece CHP ile sınırlamama; sahte sendika yasasının meclisten geçip geçmemesini varolma yokolma sorunu olarak görmeme vb. temel unsurlar üzerine kuruludur.

Geçmiş süreçte ÖDP'nin, reformizmin diğer kesimleriyle ortaklık içinde başını çektiği, yurtsever emekçileri, devrimci demokrat grupları ise değişik düzeylerde yedeklediği bu politikalar, kamu emekçi hareketinde bugün yaşanan gerileme ve tikanıklığın baş sorumlusudur. ÖDP şimdi bu aynı temel politika ve yönelişlerin, yüzünü düzen soluna ve MGK-TÜSIAD çizgisine dönen bir derinleştirilmesi temelinde oluşturduğu "yeni" programını yaşanan tikanıklığı aşmanın biricik yolu olarak sunmaktadır.

Bu "yeni" programın, eğer hayata geçirilmesine izin verilirse, kamu emekçileri hareketi açısından ne sonuçlar doğuracağını daha iyi görebilmek için

hareketin geçmiş sürecinin bazı temel unsurlarına bakmak açıklayıcı olacaktır.

ÖDP'nin "yeni" programında sendikal mücadele ile siyasal mücadele birbirine karıştırılmaması gereken ayrı düzeyler olarak tanımlanmakta ve kamu emekçileri hareketine ve alandaki sendikal mücadeleye genel siyaset yasağı savunulmaktadır. Bu konuda özetle şunlar söylenmektedir: "Gruplar alanda genel siyasi kimlikleri ve siyasal etkinlikleri üzerinden değil, sendikal politikaları ve sendikal etkinlikleri üzerinden kendilerini ifade etmelidirler, alanda ayrışma ve birleşmeler bu temelde yaşanmalıdır. Ters, geniş kitlelerden kopmanın, marjinalleşmenin ve dargrupçuluğun, bölünmenin zeminidir. Sendikalar siyasal partiler değildir, onların işlevini göremezler. Kitleler içindeki sendikal çalışmanın esasını kamu emekçilerinin özgül iktisadi-demokratik-sosyal talepleri, özlük hakları vb. için örgütlenme ve mücadele oluşturmalıdır."

Kamu emekçileri içinde başından beri, alandaki hareketi sendikal mücadeleye, sendikal mücadeleyi de dar bir ücret mücadelesine indirgeyen, sendikalarda siyaset yasakçılığına soyunan, kamu emekçilerinin sendikal örgütlenme mücadelesini genel demokratik haklar ve siyasal özgürlükler mücadelesinin bir parçası olarak görmeyen, başta işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere diğer sömürülen ve ezilen kesimlerin sorunlarına, taleplerine, mücadelesine kayıtsızlığı savunan anlayışlar vardı. Bu kendisini tipik olarak, Eğitim-İş vb. o dönemde düzen soluna, sosyal-demokrat çizgiye en yakın olan kesimler üzerinden ifade ediyordu. Bugün sosyal-reformizmin ÖDP kanadının sendikal politikada ve örgütte-yönetimde birleştiği Sendikal Birlik vb. gruplar da o günden bugüne bu anlayışın temsilcileridir. Bu siyasetin mücadele çizgisine dönük karşılığına gelince, kendisini kaba bir yasalıcılık ve düzen partileri eliyle burjuva parlamentodan medet umma eğilimi olarak ortaya koyuyordu.

Bu kaba yasal-icazetçi eğilim, sadece hakların söke söke alınabileceğine değil, sendikal örgütlenmenin yasal dayanaklara kavuşmadan fiilen kurulup geliştirilebileceğine bile inançsızlık içindeydi. Bunu maceracılık olarak görüyordu. Daha sürecin başında, sendikal örgütlenmeyi kitlelerin meşru militan eylemine dayanarak fiilen kurmak, devletin saldırılarını göğüslemek ve mücadeleyi bu temelde geliştirmek yerine, temel dayanağı öncelikle parlamentarist bir çizgiye dayanarak, bu mücadelede sözde muhalif düzen partileri eliyle yürütmeyi savunuyordu.

Sendikal örgütlenme hakkı yasal olarak tanınuncaya kadar ise, sendikal etkinliği, kamuoyunu sorunlara, taleplere duyarlı kılmak ve parlamentodaki düzen partilerini yasa değişikliğine zorlamak için dışarıdan bir basınç unsuru olmak işleviyle sınırlıyordu. Bu yasal-icazetçi politika hareketin ilk gelişme döneminde etkisiz kaldı ve ilk saflaşma büyük ölçüde bu eğilime karşı yaşandı.

Diğer yandan, genel bir devrimci, demokrat sol siyaset ile dar bir sendikal mücadelenin, alana yer yer yanyana yer yer de içiçe geçerek taşınması, ama bu ikisinin sermaye iktidarına ve onun saldırılarına karşı birleşik sınıf mücadelesinin görevleri temelinde bir devrimci mücadele programı olarak bütünleştirilememesi de, hareketi bir dönem boyunca karakterize etti. Bu, temel bir anlayış ya da eğilim olmaktan çok, hareketin gelişim-şekillenme sürecinin kendine özgü bir görünümüydü. Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin desteklenmesi, kirli savaşın mahkum edilmesi, sermayenin işçi-emekçi kitlelere direniş, öğrenci gençlik üzerindeki baskılara, faşist katliamlara, kontra cinayetlerine karşı çıkmak, emperyalist savaşın ve Türk devletinin emperyalizme uşaklığını protesto vb. sendikaların ve sendikal mücadelenin gündemine giriyordu. Bu hiç kuşkusuz, hareketin, mücadelenin o günkü seyri ve geleceği açısından ileri bir yönü ifade ediyordu. Bu siyasal yön, esas olarak, devrimci, demokrat, Kürt yurtsever emekçi kesimlerin etki alanı ile sınırlıydı ama bu kesimler mücadelenin başını çektikleri, yükünü omuzladıkları ölçüde sendikal düzeyde de ifade buluyordu.

Ama bu kadarı, hareketin gerçek siyasallaşma ihtiyacına bir yanıt oluşturmaktan uzaktı. Reformizmle karışık devrimci-demokrat siyasal yön, düzen içine çekilmeye yatkın genel bir demokrasi mücadelesine-demokratizm perspektifine, öte yandan alan özgülünde de sendikalizme tabi olduğu, bunu aşamadığı ölçüde kendi zaaflarını ve boşluklarını içten içe biriktiriyordu. Bu düzen soluna, onun eliyle düzenin ideolojik politik etkilerine açılan bir kapıydı. DYP-SHP hükümetinin sahte demokratikleşme paketinden beklenti içine girmek ise bunun çarpıcı bir somutlanması oldu.

Yanısıra, sermaye iktidarı hareketin siyasallaşmış ve devrimci dinamiklerini hareketi denetim altında tutmasının önünde önemli bir tehlike olarak gördü ve buna karşı cepheden saldırıya geçti. Bu temelde hareket içinde bir ayrışma ve saflaşmayı yaratmaya çalıştı. Bu, devletin kaba bir saldırıyla hareketi

Bağımsız kitle mücadelesi ve militan eylem tarzıyla
hizmet üretiminden gelen gücle
hakları söke söke kazanmak yerine,
diplomasi yoluyla devleti ikna etme
temel “mücadele” çizgisi haline getirildi.
Grevli TİS’li sendikal örgütlenme hakkı
bir mücadele aracı olmak yerine kendi içinde bir
amacı haline getirildi.
Bu, fiilen sermayenin kriz ve saldırı politikaları
karsısında boyun eğmenin.
gitgide sermayenin kriz ve saldırı politikalarına
yedeklenmenin bir ifadesi haline geldi.
“Önce yasal sendika, sonra hakları kazanmak için
mücadele” anlayışı harekete reformizm eliyle ve
yukarıdan aşağıya hakim kılındı.

almayı kamu emekçileri hareketinin ve sendikaların gündeminden çıkarmak olmaktadır.

Reformizm böylece sermaye iktidarıyla ilişkilerini geliştireceği ve yanısıra kitleleşmenin yolunu açacağı düşünüyormaktadır. Ona göre “solcu sendika” (Türk-Kamu Sen’in dilinden ifade edilirse, bölücülerin, teröristlerin, komünistlerin sendikası) imajından kurtulmak, daha geniş kitleleri KESK sendikaları çatısı altında örgütlemeye anahtar rol oynayacaktır. Bu her bakımdan gerici liberal bir hayaldir. Kamu emekçileri sendikaları geçmiş süreçte bütün “solcu” imajına ve devletin sistemli karşı devrimci şovenist propagandasına rağmen, kendi üye kitlesinin çok ötesinde geniş emekçi kesimleri mücadeleye seferber etmeyi başarmıştır. Üye kitlesi %15-20’lerdeyken %90’ları aşan katılımlarla, dahası sektördeki işçileri de kapsayan militan eylemler örgütlemiştir. Bu gerçek karşısında reformizmin gerici tüccar kafası şöyle işlemektedir: İşte eyleme seferber edebildiğimiz bu %80’lik potansiyeli “solcu sendika” imajımızdan dolayı örgütleyemiyoruz! Tersine bunun anlamı şudur: “Solcu sendika” imajı “geniş ve geri yığınlar” ile “KESK sendikaları” arasında bir “barikat” oluşturmamaktadır. Harekete geçirilen bu geniş kitleleri örgütlemenin neden başarısız olduğu sorusunun yanıtı ise bizzat reformizmin yasalıcı icazetçi uzlaşmacı politikalarında, sendikal örgütlenmenin ve mücadelenin ayağını kitlelerin acil mücadele gündemi zemininden kesmesinde, bu yüzden de geniş kitlelere hak kazanımlarıyla pekişecek bir güven verememesinde aranmalıdır. İşçi ve emekçilerin yakıcı mücadele talepleri ve ortak çıkarları etrafında yükselecek mücadelenin ateşi, şovenizmin buzlarını eritmenin de, devletin sömürücü yüzünü sergilemenin de, sömürücü ve sömürgeci ortak düşmana karşı Türk, Kürt, Alevi, Sünni her ulus ve mezhepten işçi ve emekçilerin birleşmesinin de temel yoludur. Ama bu devrimci yol, devletin ve düzenin çizdiği, izin verdiği sınırların ötesine bakmak, ötesine gitmek demek olduğu için, reformizm için hiç de gerçekçi olmayan bir yoldur.

Diğer yandan, eğer geniş kitlelerin düzen içi geri siyasal eğilimleri, sadece KESK sendikalarına üye olmanın değil, yanısıra hak ve özgürlükler mücadelesine bilinçli, örgütlü ve aktif olarak katılmalarının önünde bir engele dönüşüyorsa, sermaye iktidarı tam da bu amaçla bu geri siyasal eğilimleri özel olarak besliyor ve kışkırtıyorsa, bunu mevcut saldırı politikalarını hayata geçirmenin bir dayanağı olarak kullanıyorsa, alanda mücadeleye, kitlelere önderlik iddiasında olanların bundan çıkartacakları bir tek sonuç olabilir. Sermaye iktidarının bu politikası, işçilerin ve emekçilerin geri ona

doğrultmak için, geniş kitleleri düzenin ve devletin gerici siyasal etkisinden kurtarmak için, sendikal ve siyasal mücadele görevlerini bizzat alanda da daha etkili bir tarzda birleştirmek. Reformizmin ise buradan çıkarttığı sonuç şu olmaktadır; “kamu emekçilerini doğrudan ilgilendirmeyen türden” demokratik siyasal görevlerden feragat etmek, alanda kitle içindeki çalışmayı dar bir sendikal ekonomik etkinlikle sınırlamak. Bunu olsa olsa arada bir sloganı atılacak “Yaşasın demokrasi mücadelemiz!”, “Demokratik Türkiye!” vb. yaftalarla gizlemek! Bu gerici liberal politikanın yaratacağı başlıca sonuç, sermaye devletin her türden gericiğinin kamu emekçileri hareketi ve onun geniş kitleleri içindeki siyasal etkisini arttırmak, sendikal örgütlenme alanında ise Türk Kamu Sen’e “geniş kitleler” nezdinde meşruluk kazandırmaktır.

Şu da eklenmelidir. Siyasal mücadele alanındaki sağcılaşma ile sendikal mücadele alanındaki gerileme çizgisi arasında dolaysız bir bağ vardır. Sermaye iktidarının ideolojik-politik saldırılarını cepheden göğüsleyip geri püskürtemeyen bir önderlik, kitlelerin özgül alandaki ekonomik demokratik mücadelesini de ileriye taşıyamaz. Sermaye iktidarı aynı menşeli ideolojik politik saldırıları “özgül alandaki ekonomik demokratik mücadeleye” karşı da yöneltmektedir.

Reformizmin dolaysız sorumlusu olduğu ve bugün tıkanmayla sonuçlanan sürecin diğer temel unsurlarına bakalım

Mücadelenin ihtiyaçlarından kopuk bir merkezileşme ve kurumsallaşma:

‘94-‘95 yıllarında konfederasyonlaşma ile ilgili olarak hareketin gündeminde, bunun gerekli mi gereksiz mi olduğu değil, merkezileşmenin hangi kaygılarla, hangi ihtiyaçların ürünü olarak ve ne yönde işlev kazandırılacağı sorunu vardı. Konfederasyonlaşma süreci reformistler tarafından da birleşik ve güçlü bir mücadele ihtiyacı üzerinden gerekçelendirildi. Peki süreç nasıl işledi? Reformizmin, sürecin gelişim seyri üzerinden daha da belirginleşen konfederasyonlaşma politikası neye dayanıyordu?

KESK sonrası süreç, geçmiş dönemden farklı olarak kamu emekçilerinin merkezi birleşik eylemlerinin örgütlendiği ve bunların hareketin seyrinde özel bir önem kazandığı dönemdir. Sadece bu yönüyle ele alındığında, hareketin birleşik mücadele ihtiyacına karşılık düştüğü söylenebilir. Ama KESK süreci ile beraber girilen yolda asıl görülmesi gereken şudur. Tüm bu merkezi eylemler ve birleşik hareket, sendikal hakları söke söke alma mücadelesinin değil, sermaye iktidarının manevralarına yedeklenmenin, kamuoyu nezdinde sesini duyurmanın ve hükümet üzerinde basınç oluşturarak hakların verileceği beklenciliğinin bir aracı olarak kullanılmaya çalışıldı.

Yanısıra bu, geçmiş dönemde sermayenin güncel saldırılarına karşı sektörel düzeyde kendisi ortaya koyan ve sendikal mücadelenin-örgütlenmenin de temel taban dinamizmini oluşturan, onu kitlemel, enerjik, militan, direngen kılan mücadele alanının, daha ileri ve birleşik düzeyde güçlendirilmesi yerine tersine boşlanması anlamına geldi. Güncel saldırılar karşısında ertelemecilik belirgin bir çizgi haline geldi. Kitlelerin acil yakıcı sorunları için mücadele temelinde yükselen yerel, sektörel kitlemel taban dinamikleri bu süreç içinde hem kötürümleştirildi, hem de sendikal örgütlenme ve mücadelenin tali bir

ezmeyi başaramamasının ardından, sopanın yanısıra havuç politikasını özel bir tarzda gündeme soktuğu dönemin de başlangıcıdır. Devletin kamu emekçileri sendikalarını sözde muhatap alması, görüşme kapılarını sendika yöneticilerine açması, aynı zamanda, hareketin içindeki devrimci-demokrat, Kürt yurtsever, militan, mücadeleciler ve dinamiklerin tasfiyesinin dayatıldığı bir süreç oldu. Bu, devrimci ve Kürt yurtsever kamu emekçilerini hedef alan kontr-gerilla saldırıları, katliamları ile de birleştirildi. Bu tasfiye saldırısında öne çıkartılan demagoji “amacınız sendikacılık yapmak mı, yoksa devlete karşı bölücülük, bozgunculuk yapmak mı, eğer amacınız sadece sendikal haklar ise, sizi muhatap alacağız” şeklinde oldu. Aynı dönemde bir yandan da Türk Kamu Sen bu saldırıyı tabana dönük daha sistemli yürütmenin bir aracı olarak devreye sokuldu. “Bunlar sendikal hak peşinde değil, bunların sendikaları bölücülerin, teröristlerin yuvası, bunların gerçek amacı devlete karşı bozgunculuk, biz de sendikacılık yapıyoruz, biz de memurun haklarını savunuyoruz, ama biz aynı zamanda vatan, millet, devlet çıkarlarına da karşı gelmiyoruz” vb.

Bu tasfiye saldırısı, hareketin sürecinde kritik dönüm noktalarından biridir. Bu saldırı karşısında boyun eğmek, geri adım atmak, mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu düzen içi dar bir ücret talebi ve burjuva yasa-hukuk zeminine hapsetmek, zaten devletin hareketi denetim altında tutmak açısından istediğini elde etmesi anlamına geliyordu. Ki reformizm şahsında süreç içinde olgunlaşarak yaşanan da bu saldırı politikasına alet olmak oldu. Hareketin mücadele programı, yönü ve tarzı daha o zamandan başlayarak belirgin biçimde dar ücret taleplerine indirildi ve sendikal haklar mücadelesi de hükümetin aldattıcı vaatlerine, parlamentonun yasa değişikliği manevralarına endeksledi.

Diğer yandan mücadelenin ideolojik-politik açıdan da sertleştiği ve sermaye iktidarı tarafından düzen solu ve sosyal-reformizm halkalarıyla kuşatılmaya çalışıldığı bu dönemde, hareketi varolan biçimiyle ileriye taşımanın, daha geniş kitlelere ve mücadelenin büyüyen görevlerine önderlik etmenin imkanları da yoktu. Örneğin, dar ulusalcı (Kürt yurtsever) politikaların genel bir propagandası üzerinden, ne kamu emekçilerinin geniş kitlelerinin üzerindeki şovenist etkiyi kırmak, ne devletin bu kitleleri sendikal örgütlenmeden ve mücadeleden uzak tutmasının önünü almak, ne de Türk Kamu Sen’in etki alanına çekmeye dönük ideolojik-politik saldırısını etkisiz kılmak mümkündü.

Diğer yandan, sendikaların kitlelerin gündemindeki yakıcı sorunlar, acil talepler için kararlı bir mücadele örgütlemesi ve sorunların kaynağı olarak sermaye düzeninin ve devletin salt iktisadi değil devrimci politik bir teşhiri, kitlelerin genelde burjuva siyasal gericiğinin, özelde şovenizmin etkisi altında olan kesimlerinin önyargılarını kırmanın da en etkili yolu oldu. Ama aynı dönemde özellikle KESK süreciyle birlikte mücadelenin bu yönü güçlendirileceğine tersine zayıflatıldı. Bunda ise reformizmin sorumluluğu dolaysızdır.

Aynı reformizm bugün siyaset yasakçılığını haklı göstermek için, örneğin yurtsever kamu emekçilerinin alanda ulusal mücadele eksensiz politik duruşlarının sözde eleştirisine yönelmektedir. Ama “eleştirisi” sınıfsal ve devrimci olmadığı için, soruna bakışı da çözümünü koyuşu da liberal ve gericidir. Ulaştığı sonuç, Kürt özgürlük mücadelesine destek görevlerini devrimci sınıf mücadelesinin (ve kamu emekçileri hareketinin) görevler bütünlüğü içinde yerli yerine oturtmak değil, Kürt halkının ulusal taleplerine destek, sömürgeci egemenliğe, kirli savaşa ve şovenizme karşı mücadele vb. konusunda tutum

unsuru haline getirildi.

Hareketin önderlik ihtiyaçlarına yanıt veremeyen yönetimler, en geniş kitlenin acil yakıcı mücadele gündemiyle birleşemeyen sendikal faaliyet programları ve taban dinamiğinden uzaklaşan bir sendikal kurumsallaşma ve merkezileşme, bürokratikleşmenin de önünü açtı. Doğal öncüler, kitle çalışmasının ve mücadelenin yükünü taşıyan militanlar yerine gitgide “yeni bir sendikacı” tipi sendikal yönetim düzeylerine hakim oldu. Bu süreçte en büyük enerji mücadele için değil, seçimlere dönük ilkesiz ittifaklar, kulisler, pazarlıklar için kullanıldı. Her kongre sürecinde devlet saldırılarını yoğunlaştırırken, kurumsallaşma, sendikal yetkinleşme vb. görüntüsü altındaki seçim yarışları ve içe kapanma buna zemin döşedi.

Gelinen yerde yaşanan bürokratikleşmeye bağlı olarak hareketin asıl sürükleyici gücünü oluşturan kitlesel militan taban dinamikleri giderek sakatlanmaktadır. Kitlelerden ve mücadelenin ihtiyaçlarından giderek kopan bu bürokratik yapı ve hantal işleyiş, gerek örgütlü kitle, gerekse mücadeleciler unsurlar nezdinde harekete en ileri düzeyde sahip çıkma, enerjilerini en ileri düzeyde seferber etme, süreçlere aktif olarak katılma reflekslerini köreltmektedir. Üyeler yukarıdan karar bekleyen, mücadeleye eylemden eyleme çağrılan, seçimden seçime oy kullanarak süreçlere katılan bir konuma düşürülmüştür. Taban ve üyeler şubelere, şubeler genel merkezlere, genel merkezler ise konfederasyon yönetimine tabi olan pasif bir konuma çekilmiştir. Kararlar tabandan kopuk alınmakta ve tabana tebliğ edilmektedir. Günlük olarak sürdürülmesi gereken ve mücadelenin asıl zemini ve geniş kitlelere açılan kapısı olan işyeri örgütlenmesi ve işyeri çalışması bu bürokratik yapı ve hantal işleyiş içinde büyük ölçüde boşa düşürülmüştür.

Reformizmin kendi eseri olan bu durum, aynı zamanda onun geri politikalarını harekete hakim kılmasının aracı haline gelmiştir. Bunu en iyi biçimde mücadele tarzında ve eylem alanlarında gözlemek mümkündür.

En güçlü, en kitlesel, en militan eylemlerin bile akıbeti, kitlelerin, hatta şubelerin ve kimi sendika merkezlerinin tersi yönde eğilimlerine rağmen, KESK MYK'sının “parmak demokrasisi” üzerinden alınan kararları yenilgiyle sonuçlanmaktadır. 17 Haziran '95 ve 4 Mart '98 direnişleri devlet tarafından bastırılammış, ama reformist bürokratlar tarafından yenilgiye uğratılmıştır.

Bürokratik yapı ve hantal işleyiş, kitle ve mücadele dinamiklerinin üzerinde yükselmediği gibi, bu dinamikleri sakatlayan ve kendini dışa vurduğu ölçüde de onu dizginleyen ve sınırlayan bir işlev görmektedir. Mücadelenin çıkarları, ihtiyaçları yerine, bundan kopuk, dahası yer yer açıktan bunun karşısına dikilen türden bir “KESK yönetim hukuku” kitlelere ve öncülere dayatılmakta, meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Saldırıların yoğunlaştığı sektörlerde ileriye çıkan mücadele eğilim ve dinamikleri güçlendirilmek, yaygınlaştırılmak yerine “KESK hukuku”, “merkezden bağımsız hareket etmeme”, “takvim çerçevesinde birlikte eylem” vb. söylemlerle seyirci kalınmaktadır. Ama diğer yandan Eğitim-Sen yönetimi gibi kendi geri eğilimini dayatarak ortak eylem kararına uymayan tutumlara göz yumulmaktadır. Sendikaların hepsi kendi mücadele dinamiklerinden, eğilimlerinden kopartılarak aynı geri çizgiye tabi kınıyor, bürokratik yapı ve KESK hukuku sözde disiplin adına bir basınç olarak kullanılıyor.

Bürokratikleşme süreci, mücadeleciler demokrat devrimci muhalefet güçleri ile ortak platformlarda hareket etmek yerine MGK sendikacıları Türk-İş, DİSK, Hak-İş ile birlikte hareket etme, bunun üzerinden kendini devlete kabul ettirme politikası ile

birlikte yürümektedir.

Geçmiş dönemde sermayenin genel iktisadi sosyal saldırılarına karşı direniş görevleri kamu emekçilerinin mücadele gündemi içinde yetersiz de olsa yer tutuyordu. Diğer yandan tek tek sektörlerde yoğunlaşan özelleştirme vb. saldırılara karşı mücadele (Örneğin Tüm-Haber Sen, Enerji Sen vb.) görevleri üzerinden taban dinamikleri ile birleşiliyordu. Bunlar kendi sektörlerindeki işçi-memur ayrımını da fiilen aşarak kitlesel birleşik militan mücadele örneklerini yaratıyordu. Yanısıra hareketin genelini ateşleyen, toplamda sendikal haklar mücadelesini besleyen bir işlev görüyordu. KESK süreci ile birlikte gerek genel iktisadi-sosyal saldırılar, gerekse de tek tek işkollarında yürütülen saldırılar karşısında mücadele görevleri gitgide ortada bırakıldı. Bugün gelinen noktada, sendika yönetimleri “önce yasal sendika, sonra mücadele” anlayışlarını ve pratiklerini harekete hakim kılmış durumdalar. Bu, bugün reformistlerin en büyük sorun olarak ileri sürdükleri hareketin kitleselleşememesinin de başta gelen nedenlerinden biridir. Kamu emekçileri hareketinin, kitlelerin ancak yakıcı sorunları, acil talepleri için mücadele pratiği içinde açığa çıkabilecek muazzam mücadele enerjisinden yoksun bırakılması demektir. Bizzat bu mücadele pratiği içinde harekete geçirilebilecek ve örgütlenmeye kazanılabilecek geniş kitlelerden uzaklaşmak demektir. Ancak bu mücadele pratiği ve onun kazanımları sayesinde geliştirilebilecek kendi gücüne güvenin kırılması demektir.

Özelleştirme, mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi ve kişisel sağlık sigortası, IMF-TÜSİAD paketleri, yüzdelik zamlar vb. şiddetlenerek süren saldırılar karşısında direniş görevleri artık mevcut sendika yönetimleri tarafından üstlerine vazife görülmemektedir. Bu durum kitlelere büyük ölçüde kanıksatılmıştır. Sürgün, soruşturma vb. saldırılar karşısında direniş örgütlenememekte, devletin daha kapsamlı saldırıları yürürlüğe koymasına kapı aralamaktadır. Devlet personel rejimi yasalarında yapılan değişiklik bunun güncel ve yakıcı bir örneğidir. Doğrudan sendikal örgütlenmeyi ve mücadeleyi hedef alan bu yasa değişikliği suskunlukla karşılandı.

Henüz sendikal örgütlenme içine çekilemeyen geniş kitlelerle günlük mücadele içinde buluşmanın ve onları bu mücadele içinde ileri çekmenin zemininin uzaklaştı. Sendikal hareketin, genelde tabanın, günlük mücadelenin, özelde sömürü ve baskıyı en ağır olarak yaşayan emekçi kesimlerin mücadele dinamiğinden uzaklaştı.

Bağımsız kitle mücadelesi ve militan eylem tarzıyla hizmet üretiminden gelen güçle hakları söke söke kazanmak yerine, diplomasi yoluyla devleti ikna etme, temel “mücadele” çizgisi haline getirildi. Grevli TİS'li sendikal örgütlenme hakkı, bir mücadele aracı olmak yerine kendi içinde bir amaç haline getirildi. Bu, fiilen sermayenin kriz ve saldırı politikaları karşısında boyun eğmenin, gitgide sermayenin kriz ve saldırı politikalarına yedeklenmenin bir ifadesi haline geldi. “Önce yasal sendika, sonra hakları kazanmak için mücadele” anlayışı harekete reformizm eliyle ve yukarıdan aşağıya hakim kılındı.

Tüm eylem programları bu yasalıcı sağ çizgiye tabi kılındı. Kamuoyu oluşturma (sanki kamuoyunda kamu emekçilerinin niçin mücadele ettiğini bilmeyen kesimler varmış gibi!), devleti uyarma, yetkili şahıslara dert anlatma, vaat alma, artık en militan eylemlerin bile bitirildiği sınır haline getirildi. Hareket açık bir savunma konumuna çekildi. Sahte sendika yasasının meclisten geri çektilmesi başarı olarak gösterilip, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının kazanılması geri plana düşürüldü. Reformistlerin bu tutumunu ve bu politikasını

yasasını kabul edelim” bataklığına doğru sürükleniyor. Bu tutumunu “gerisini sonra elde ederiz” anlayışıyla meşrulaştırmaya çalışıyor.

Gelinen noktada, hareketi sendikal mücadeleye, sendikal mücadeleyi dar bir ücret mücadelesine indirgeyen; sendikalarda siyaset yasakçılığına soyunan, kamu emekçilerinin sendikal-demokratik haklar mücadelesiyle genel demokratik haklar ve siyasal özgürlükler mücadelesiyle bağlarını kopartan ve karartan; şovenizme en azından sessiz kalan, destek veren; grevli TİS'li sendika hakkının kazanılmasını parlamenter-seçim hayalleri üzerinden belirsiz bir geleceğe erteleyen; kamu emekçilerinin siyasal mücadelesini ise sendikal mücadeleden, kendi yakıcı mücadele gündeminden, kendi bağımsız mücadelesinden, sınıf mücadelesinin ve toplumsal muhalefetin diğer güçlerinden kopartan; sosyal reformist partiler eliyle, seçimler aracılığıyla, parlamento yoluyla demokratik Türkiye reformist programına yedeklemeye çalışan bir çizgi hakim kılınmak istenmektedir. Bu, kamu emekçileri mücadelesinin ihtiyacı olan bağımsız devrimci siyasallaşmasının değil, sendikal alanda kuru ücret mücadelesiyle yetinirken, siyasal alanda düzen partilerine ve düzen politikalarına yedeklenmesinin programıdır.

“Hareketi sokak eylemleri ile yormamak ve üretimden gelen gücü yerli yersiz kullanmamak türünden gerici bir söylem ile ona gerçek dinamizmini kazandıran militan mücadele pratiğinden, haklılık ve meşruluk çizgisinden uzak tutmak...Grevsiz TİS'siz yasanın herşeyin sonu olmadığı söylemiyle sermaye iktidarının saldırısına boyun eğmenin zeminini hazırlamak... Daha geniş kesimleri örgütlemek adı altında temel siyasal sorunlardan ve istemlerden, buna dayalı bir mücadele çizgisinden uzak durmak... Hakları kazanmaya giden yolun üye genişlemesi ve sendikal kurumsallaşmadan geçtiği demagojisiyle, koflaşmanın ve bürokratikleşmenin yolunu düzlemek... Grevli TİS'li sendika hakkını kısa vadede kazanmak konusunda hayalci bir beklenti içinde olmamak adına hareketin kendi mücadele gücüne olan güveni kırmak, vb., vb.

“Tüm bunlar KESK yönetiminin ve ÖDP çizgisinin geçmiş dönemlerde de belli ölçülerde savunduğu, yer yer fiilen sergilediği, fakat taban dinamizmi ve basıncı, hareketin gücü ve ileri dinamikleri vb. nedenlerle bir çizgi haline getirip cepheden savunmadığı yaklaşımlardır. Gelinen yerde ise yaşanan, ÖDP şahsında sosyal-reformizmin düzenin resmi solunun çizgisine yedeklenmesi ve bu yedeklenme yoluyla düzen solu halkası üzerinden MGK-TÜSİAD politikalarının etki ve denetim alanına kaymasıdır. Dolayısıyla bu, işin özünde alana dönük düzen politikalarının temsilciliğine soyunmak, tuttuğu mevzileri düzenin hizmetine sunmak anlamına gelmektedir. Bu, KESK'in, ESK ile MGK-TÜSİAD çizgisine yedeklenen DİSK ve TÜRK-İŞ konumuna çekilmesi sürecidir.” (Ekim, 1 Ağustos '98, başyazı)

Reformizm hareketi kendisinin debelendiği bataklığın içine çekmek istemektedir. Reformizmin, kamu emekçilerinin başından bu yana sahip çıktığı “hak verilmez alınır!” çizgisinden geriye düşmesi, sadece militan kitle mücadelesine önderlik etme yeteneğine sahip olmadığını göstermez. Yanısıra, düzenin istikrarını ve bu temelde krizin faturasını ezilenlerin sırtına yüklemek pahasına sosyal barış, toplumsal uzlaşma politikalarını benimsemeye yatkın liberal ideolojik-politik sınıfsal konumu da MGK-TÜSİAD çizgisine yedeklenmesini koşullamaktadır. En etkili olduğu alanda kitlelerin iktisadi-demokratik haklar mücadelesini kendi eliyle sekteye uğratan reformizmin, bunları bir de demokrasi mücadelesi, demokratik Türkiye vb. adına yaptığını iddia etmesi ise, siyasal körlük değilse eğer, bir ikiyüzlülüktür.

Gerilla hareketinden Sao Paulo Forumu'na...

evrimi irdelemek önemlidir.

Farklı politik akımların etkileri

'60'lı yıllara kadar Latin Amerika'nın en güçlü sol hareketleri geleneksel komünist partileri idi. Bu partilerin büyük çoğunluğu 1919-1944 yılları arasında kuruldu. Bu partiler ağırlıklı olarak sanayi işçileri arasında örgütlendiler. Bunlar örgütsel bileşim bakımından güçlü işçi partileri idiler. Komintern ile yakın ilişkiler içinde faaliyet gösteren bu partiler, özellikle '30'lu yıllarda önemli işçi direnişlerinin önderliğini yaptılar.

Gerek kendi zaafı gerekse ideolojik gıdalarını aldıkları uluslararası harekette ortaya çıkan teorik-politik zaafı giderek bu partilerin sınıf uzlaşmacı sağ bir çizgiye kaymasına yol açtı. Bütün bu partilerin tarihinde en önemli dönüm noktası Komintern 7. Kongresi'nde kararlaştırılan Halk Cephesi çizgisidir. Özellikle Avrupa'da gelişen faşist hareketi engellemek, işçi sınıfının birliğini sağlamak amacıyla gündeme getirilen bu çizgi, Latin Amerika'da farklı bir boyutta yaşandı. Komünist partilerin çoğu bu yeni yönelişe uygun olarak Halk Cephesi için yeni ittifak güçleri aramaya başladı. Bölgede sosyal demokrat partiler olmadığı için, bu ittifaklar liberal, ulusalcı burjuva güçlerle yapılmaya başlandı. Örneğin Peru'da liberal burjuvazinin temsilcisi olarak bilinen APR ittifak önerisini reddettiği için KP geleneksel oligarşinin bazı kesimlerinin kurduğu "Demokratik Cephenin" başkan adayını destekleme kararı aldı. Kolombiya Komünist Partisi Liberal Parti'yi destekleme kararı aldı. Aynı gelişmeler Meksika, Bolivya, Küba ve diğer bölge ülkelerinde de yaşanıyor. Küba Komünist Partisi bu çizgide o kadar sivrulüyordu ki Fulgencio Batista'yı "Küba ve ABD faşist tehlikeye karşı işbirliği yapıyor" argümanı ile destekliyordu. Halk Cephesinin bir parça farklı bir biçimde yaşandığı Brezilya'da da aynı durum söz konusu.

seçimlerinde sol ittifak en önemli güç olarak ortaya çıkıyordu.

Latin Amerika özelinde, olmayan faşist bir tehlikeye karşı Komünist Parti'ler ittifak güçleri aramış ve bulmuştu. Şili'deki deneyimi de gözeterek Latin Amerika'daki Halk Cephesi çizgisini yorumlayan bir bilimadamı şöyle diyor: "Halk Cephesinin başarısı bir devrimi önledi ve kitlelere silah yerine seçim sandığını kullanmayı öğretti." Bu deneyimin ardından 1944-45 yıllarından başlayarak Latin Amerika'da "Browderizm" olarak adlandırılan sınıf uzlaşmacı eğilim egemen olmaya başladı. İçte sınıf mücadelesinden kaçınarak ulusal ekonomiyi geliştirme, dışta barış içinde birarada yaşama prensibi temelinde gelişen eğilim gerçekte devrimlerden tamamen vazgeçme çerçevesinde yeni bir ideolojik kimlik yarattı.

Sendikalar içinde de etkili olan bu partiler bu yeni yönelişe uygun kararlar alıyorlardı. Meksika Komünist Partisi amaçlarını kapitalist gelişmede yönetime yardımcı olmak şeklinde açıklıyordu. 1948 yılından itibaren birçok ülkede Komünist Partiler illegaliteye çekilmek zorunda kalmasına rağmen bu çizgilerinden vazgeçmediler. SB Komünist Partisi'nin 20. Kongresinden sonra, bu partilerin çoğu kaba bir burjuva reform partisi konumuna düştüler.

Gorbaçov'la birlikte bu partilerin çoğu büyük bir bunalım yaşayarak dağılırken, bazıları Küba çizgisine yönelmeye başladılar. Sovyet yanlısı Meksika Komünist Partisi PSUM kendini feshederek muhalefette olan burjuva partisi PRD'ye katılırken, El Salvador Komünist Partisi PCS ise FMLN'e katıldı. Aynı gelişme Guatemala'da da yaşandı. Bölgede komünist sıfatını koruyan sadece Küba Komünist Partisi kaldı.

Uluslararası devrimci harekette yaşanan ideolojik-politik tartışmalar Latin Amerika'da da etkisini gösterdi. '60'lı yıllardan itibaren bu komünist partiler yeni bir saflaşma ve bölünme yaşamaya başladı. Çin Komünist Partisi'ne yakın olan partilerin en güçlüsü Kolombiya PC/ML idi. Modern revizyonizme karşı sert bir tutum alan bu partiler işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimler içinde yer yer etkili oldular. Daha sonra da Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinden yana tutum alan bu partiler hala Peru, Kolombiya, Ekvador ve Brezilya'da varlıklarını sürdürmektedirler.

Troçkist akımların ise, Bolivya dışta tutulursa, politik etkinliği sınırlı kaldı. Brezilya PT içinde yer alan troçkist akım da kayda değer bir etkinliğe sahip değildir.

Latin Amerika'daki devrimci mücadeleyle özdeşleşen en önemli akım kuşkusuz silahlı gerilla hareketidir. Özellikle Küba devriminden sonra gelişen bu akım mücadelenin temel ağırlığını silahlı mücadele olarak belirleyip, sosyalizmi kurmak için

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından Latin Amerika sol hareketi içinde önemli politik dönüşümler yaşanmaya başladı. '60 ve '70'li yıllarda dünya devrimci hareketinin üzerinde güçlü bir ideolojik ve politik etki yaratan gerilla hareketleri, özellikle '90'lı yıllarda küçük-burjuva radikalizminden düzen içi politik çözümlere, kurulu egemen düzeni değiştirmek ve iktidarı devrim yoluyla ele geçirmek perspektifinden düzenin ordu, polis ve diğer bazı üst kurumlarının reforme edilmesi taleplerine doğru bir evrim yaşadı. Soğuk savaşın "bittiği" ve "yeni bir dünya düzeninin" başladığı savları özellikle bu bölgede etkili oldu. Aynı dönemde Sovyetler ve Doğu Avrupa'nın çözülüşü ile öne çıkan yeni bir olgu vardı. Tek kutuplu emperyalist dünyanın sona ermesi, aynı zamanda emperyalist güçler arasında pazar üzerine kavganın kızışması da demektir. Bu, en çok ABD'nin arka bahçesi olarak gördüğü Latin Amerika'yı etkileyecekti. Bu koşullarda diğer emperyalist güçlerin etkisinin önüne geçmek için bölge üzerindeki egemenliğini pekiştirmek ABD için hayati bir önem taşıyordu.

Sosyalizm üzerine tartışmalar bu süreçte yoğun bir şekilde yaşandı ve gündemi belirledi. Anti-komünist bir kampanya aracılığı ile Latin Amerika'da bilimsel sosyalizmin teorik temellerine sistematik bir saldırı başlatıldı. Uruguaylı yazar Eduardo Galeano sosyalizmin sona erdiği tezlerine tepkisini "bizi bize ait olmayan bir ölüyü gömmeye çağırıyorlar" sözleriyle gösteriyor ve bir kişinin bir evin beyaz duvarına yazdığı şu sloganı aktarıyordu: "Bütün dünyanın işçileri birleşin, bu son çağrıdır". Bu sözler, emperyalist barbarlığa karşı emekçilerin hiçbir ideolojik, politik manipülasyona aldırmaadan mücadele ihtiyacını vurguluyordu.

1989 yılından sonra Latin Amerika'daki politik akımlar arasındaki ideolojik çizgiler, farklılıklar yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Önceki yıllarda kitleler üzerinde güçlü bir politik etkiye sahip olan bazı sol akımlar dağılmaya yüzüye geldiler. Gerilla hareketlerinin düzen sınırları içinde legal politik alternatifler aramaya girişmesi ile Brezilya İşçi Partisi (PT) türündeki yeni bir politik akımın bölge sol hareketleri üzerinde etkinlik kurma süreci paralel olarak yaşandı. PT farklı politik akımları neo-liberal ekonomik politikalara karşı biraraya getiren yeni bir politik oluşum olarak öne çıkmaya başladı. Sao Paulo Forumu olarak adlandırılan bu yeni eğilim Latin Amerika'daki en güncel ve etkili politik akım haline geldi. Bu akımın geçmiş devrimci deneyimlerin biriktirdiği dinamikler ve deneyimler üzerine geldiği biliniyor. Zira Latin Amerika yıllardır güçlü bir devrimci hareketi barındırdı. Sao Paulo Forumu'nun anlaşılması için kısa da olsa bu

egemen sınıf iktidarını zorla devirmeyi hedefliyordu. Bu, sınıf mücadelesi üzerinde egemen olan sınıf uzlaşmacı sosyal reformizmden radikal bir kopuşun da ifadesiydi. Ancak sonraki yıllarda yaşanan gelişmeler bu gerilla hareketlerinin politik iktidarın ele geçirilmesi ve devrim ve sosyalizmi inşa etme mücadelesini arka plana iterek, kurulu düzen içinde refomlar için legal mücadeleyi temel almaya evrilmeleri sürecine tanıklık etti.

Burjuva ulusal akım ise ideolojik ve politik etkisi gözetildiğinde bir dönem için kitleler içinde en popüler olandır. '30'lu yıllardan başlayarak gelişen bu hareket, geniş halk kitlelerini belirsiz politik talepler çerçevesinde oylarken, özgün bir anti-empyralist ve ulusalcı terminoloji ile anti-komünist ve sosyal reformist terminolojiyi birleştirerek ulusal burjuva sınıfların çıkarlarını savundu. Bu hareketin temsilcilerinin başında Juan Domingo Peron (Arjantin), Getulio Vargas (Brezilya), Omar Torrijos (Panama) ve Raul Haya de la Torre (Peru) gelmektedir. Ulusal burjuvazinin empyralizm ile olan çıkar çelişkilerini politik olarak ifade eden bu akım Arjantin örneğinde görüldüğü gibi işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler üzerinde hala önemli bir etkinliğe sahiptir. Bu hareket daha sonra içinde sağ ve sol akımlar biçiminde bölünmeler yaşadı. Yoğun bir ideolojik, politik popülizmi kullanan bu akım Latin Amerika genelinde '80'li yıllardan sonra etkinliğini gittikçe kaybetti.

Geleneksel siyasal hareketlerin etkinliklerini kaybetmelerine paralel olarak, Latin Amerika genelinde sınıf mücadelesi açısından önemli, geniş yığınları kapsayan bir sosyal hareketlilik yaşanmaya başladı. Bu ülkelerin tümünde kapitalist ilişkiler toplumsal çelişkiyi belirleyen bir gelişme gösterdi. '60'lı, '70'li yıllarda var olan tarımsal yapılar, kırsal toplumsal katmanlar hızla tasfiye oldular. Kentler ve kent emekçileri politik çatışmaların ağırlıklı, belirleyici alanı haline geldi.

Bir taraftan kentlerin varoşlarına yığılan, önemli bir kısmı üretim dışında kalan, günlük yaşamını gündelik işlerle sağlamaya çalışan amorf, marjinal bir kitle oluştu. Diğer taraftan, kapitalist gelişmenin sonucunda topraksız kalan köylüler ise talepleriyle düzeni hedef alan bir toplumsal hareket geliştirmeye başladılar. '60'lı, '70'li yıllarda yoksul köylüler içinde kitlesel taban bulan gerilla hareketlerinin, yeni toplumsal şekillenmeye kaba reformcu bir şekilde yaklaşarak politika yapmayı denemesi hiç de raslantı değildir. Egemen oligarşinin sömürü ve baskısı altında ezilen bu kitleler sol güçlerin platformlarında yerlerini aldılar. Yeni sol olarak tanımlanan akımın ana gövdesini radikal boyutlar kazanarak gelişen bu kendiliğindenci sosyal hareketler oluşturdu. Bu kitleler aynı zamanda önemli bir seçmen potansiyeliydi. Yeni sol, kitlelerin taleplerini kendi içinde formüle ederek önemli bir politik bir güç haline geldi. Yeni bir sosyal hareketliliği temsil eden bu gelişme Sao Paulo Forumu'nun ana temasını oluşturdu.

Sao Paulo Forumu: İktidar sorunu olmayan sol

Temmuz 1990 yılında Latin Amerika sol parti ve örgütlerinin Sao Paulo'da biraraya gelerek son on yılın dönüşümleri ve çıkarılması gereken sonuçlar üzerine yaptıkları ilk toplantıyı belli aralıklarla diğerleri izledi. İlk toplantı aynı zamanda "Sao Paulo Forumu"nun doğuşu da oldu. Sao Paulo Forumu'nda Latin Amerika'nın birçok politik akımı temsil edilmektedir. Bu forum geleneksel politik akımların,

örgütlenmelerin dışında yeni bir akımın, bir politik modelin doğuşu olarak nitelendirilmektedir. İdeolojik, politik, sosyal bileşimi birbirinden oldukça farklı örgütlenmeler bu forumda yer almaktadırlar. Forum ilk olarak kıta genelindeki değişimleri analiz ederek kendi varlık nedenlerini gerekçelendirdi. Nitekim '80'li yıllardan itibaren birçok politik akım sol alternatif hükümetler oluşturacak güç konumuna kavuşmaya başladılar. '80'li yıllarda bölgede şu gelişmeler yaşanıyordu:

İlk olarak geride bir vahşet tablosu bırakan askeri faşist diktatörlükler yerine, seçimle yönetime gelen "demokratik rejimler" dönemi başladı. Aynı süreçte Brezilya gibi bir ülkede İşçi Partisi (PT) nezdinde milyonlarca emekçi için sol bir parti alternatif konuma geliyordu.

Meksika'da Kurumsal Devrim Partisi (PRI)'nin 1929 yılından bu yana aralıksız olarak sürdürdüğü yönetim 1988 seçimlerinde büyük bir dağılmayla karşı karşıya geldi. İlk defa alternatif politik güçler yeşermeye başladı.

Sovyetler Birliği'nin dağılması ve gerilla hareketlerinin ardarda silahları bırakmasının ardından, düzenin karşısında konumlanan hareketler sosyalizm ve devrim hedeflerini unutarak, kurulu düzenin egemen politikalarına karşı düzen içi alternatifler oluşturmaya başladılar. Sandinist Kurtuluş Cephesi (FSLN) Vatikan ve Reagan yönetimi tarafından beslenip desteklenen kontraları geri püskürtmeyi başarabilmişti. Ancak Violetta Chamorro'nun FSLN üzerinde seçim zaferi sağlanması ve Sandinistler'in iktidarı bırakması sol güçler üzerinde bir şok etkisi yarattı. Gerilla gruplarının silahları bırakmasının ardından Guatemala'da URNG, El Salvadorda FMLN yeni politik bir güç olarak sahneye çıktılar. Bütün bu gelişmeler Sao Paulo Forumu'nun gelişmesine yeni bir ivme kazandırdı.

Küba Komünist Partisi'nin (PCC) önerisi üzerine 1990 yılının başında dünyada yaşanan hızlı dönüşümleri değerlendirmek, düşünce alışverişinde bulunmak amacıyla değişik örgüt ve partiler bir toplantıda biraraya geldi. Bu toplantının amaçlarından biri de bölgedeki bütün sol güçleri biraraya getirecek alternatif bir politik model

Revizyonizmin, sosyal reformizmin ve devrimci popülizmin bir dönemi esasta kapanmıştır. Empervalizm ve proleter devrimler çağı, odağında işçi sınıfının bulunacağı sosyal çalkantılar dönemi, ikinci emperyalist savaş sonrası dönemde kısa bir duraklamanın ardından yeniden gündemdedir. Yeni dönemin sancı ve mayalanmasının ne kadar zaman alacağı bir yönüyle de yeni dönemin devrimci işçi sınıfı partilerinin ortaya koyacağı çabaya bağlı olacaktır.

oluşturmaktır. 1989 yılında yapılan başkanlık seçimlerinde 31 milyon seçmenin oyunu alan İşçi Partisi (PT) adayı Lula'nın bu toplantıda yer alması gelecekteki gelişmeler için de önemliydi. Sao Paulo Forumu başından itibaren her türlü örgüt ve akımı birarada tutan bir platform olarak nitelendirildi. Bağlayıcı bir karar almayan Sao Paulo Forumu sadece bir tartışma platformu olacaktı. Bu açıdan sol, liberal, reformist ve benzeri her politik akım yeralabilecekti.

Forumun toplantıları 1990'da Brezilya, 1991 Meksika, 1992 Nikaragua, 1993 Küba, 1995 Uruguay, 1996 El Salvador ve 1997 yılında Brezilya'da yapıldı. Her toplantıdan önce foruma hazırlık amacıyla güncel konulara ilişkin çalışma grupları oluşturulmakta ve seminerler düzenlenmektedir.

Değişik ülkelerden 20 örgütün katıldığı forumun ilk toplantısında (1990) kapitalizmin Latin Amerika halklarına yönelik saldırılarına karşı mücadele sorunları tartışıldı. Tam bu dönemde Bush yönetimi Latin Amerika'yı kapsayan yeni bir "entegrasyon konseptini" açıklıyordu. Bu ilk toplantıda ayrıca Doğu Avrupa'daki kriz, Küba'nın durumu ve sol güçlerin mücadele etmeleri gereken demokratik, sosyalist bir model sorunları tartışıldı. Bu ilk toplantının tartışmaları Sovyetler Birliği'nin dağılmasının atmosferi içinde yapılmıyordu. Özellikle Küba'nın emperyalist saldırılar karşısında savunulması, korunması bölge sol güçleri için en önemli görev olarak kararlaştırılmıştı.

Haziran 1991 yılında yapılan ikinci toplantının ana konusunu "Latin Amerika ve Karayipler'de durum ve perspektifler" tartışması oluşturdu. Bu başlık altında demokrasi, insan hakları, ekonomik gelişme, ulusal bağımsızlık, dış müdahale ve benzeri sorunlar tartışıldı. İkinci toplantıda farklı ülkelerden 68 örgüt temsil ediliyordu.

Managua'da yapılan üçüncü toplantıda "Latin Amerika ve Karayipler'in entegrasyonu ve kalkınma alternatifleri" gündemi oluşturdu. Toplantıda emperyalizmin gündeme getirdiği neo-liberal politikaların bölge halkı üzerinde yarattığı tahribatlar ve buna karşı mücadelenin sorunları tartışıldı.

1993 yılında Havana'da yapılan toplantıda bölgenin 112 örgütü temsil ediliyordu. Toplantıda bölgenin ekonomik ve politik gelişmeleri, sosyal hareketlerle ilişkiler tartışmanın ana temasını oluşturdu. Bu dönemde birçok ülkede rejimlerin özelleştirme saldırılarına karşı kitlelerin göstermiş olduğu direniş büyük bir başarı sağlamış ve bu saldırılar geri püskürtülmüştü. Emekçi kitlelerde kabaran bu politik hareketlilik bu toplantıda somut alternatifler üzerinden tartışmaya da yol açtı. Temsil edilen örgütler gelişen kitle hareketliliğine hangi alternatif programı sunacaklardı? Yapılan tartışmalar iki temel sav üzerinde yoğunlaşıyordu. Birincisi, sosyalizmin somut bir alternatif olarak sunulması güncel değildir. İkincisi ise, ufukta devrim gözüküyor. Buna göre, sol seçmenlerin artması '70'li yıllarda olduğu gibi sınıf mücadelesinin sertliği, sosyal çatışmaların artması temelinde gelişmiyordu! Egemen rejimlerin bugün içinde bulunduğu çıkmaz bu gelişmenin nedeniydi! İktidar sorunu gündemin dışına itilmiş, esas olarak seçimlerle politik alternatiflerin yaratılması kararlaştırılmıştı.

Beşinci toplantı “kalkınma ve entegrasyon” başlığı altında yapılmıştı. Neo-liberal projelerin krizini değerlendiren forum, bu toplantıda bir dönüşüm de yaşıyordu. Forumun gelecekte yapılacak toplantılara Sosyalist Enternasyonal, Latin Amerika Partiler buluşması COPAL'ı, Latin Amerika ve Karayipler için ekonomi komisyonu CEPAL'i çağırma kararı alması önemli tartışmalara yol açtı. Zira şimdiye kadar forum “tarafli ve devrimci” olarak değerlendiriliyordu. Bazıları için bu ölçüde bir heterojenlik bardağı taşıyordu. Zira bu beşinci toplantıya Meksika devlet partisi PRİ de gözlemci olarak davet edilmişti. Zapatist Ulusal Kurtuluş Hareketi (EZLN) ise hiç mi hiç gözetilmemişti.

1996 yılında yapılan toplantıda ise ağırlıklı olarak neo-liberalizme karşı alternatifler üzerinde tartışıldı. Toplantıda 130 parti ve örgüt temsil edildi. Bu toplantıda ekonomik kalkınma, sosyal adalet ve demokrasi için mücadele sorunları ele alınıp tartışıldı. Son yapılan toplantının gündemini sol güçlerin potansiyeli, seçim başarıları ve neo-liberalizmin saldırıları tartışmaları oluşturdu.

Forumun geleceği

‘80’li ve ‘90’lı yıllarda Latin Amerika’da emekçi kitle eylemlerinde belirgin bir gelişme yaşandı. ABD destekli yıpranmış rejimler yerine “seçim diktatörlükleri” pekiştirilmeye başlandı. Egemen sisteme, kapitalist sömürüye karşı kitlelerin tepkisi forumda yer alan örgütlenmeler tarafından sistem içi çözümlere kanalize edilmeye çalışıldı. Kapitalist yıkıma uğrayan emekçi kitleler, uzun süreli bir mücadele perspektifi, kapitalizmin egemenliğini sarsacak eylemlilikler yerine, reformlar yoluyla yaşam koşullarını düzeltme programına bağlandılar.

Forumda yer alan örgütlenmeler kapitalist-empyalist sistemi ahlaki, sosyal, felsefi eleştirilere tabi tutarak sosyal, adaletli bir kapitalizm taleplerini fomüle ettiler. Egemen sınıfın iktidarına cepheden saldırma, politik platformun tamamen dışında tutuldu. Tersine oturumlarda yapılan tartışma ve açıklamalarda devlet konusunda geleneksel ütöpik, sosyal reformcu bir bakış açısı öne çıktı. Devlet aygıtı egemen ekonomik ilişkilerin bir üst yapı kurumu, burjuvazinin sınıf egemenliğini sürdürmenin bir aracı değil; sınıflar üstü, toplumsal düzenlemeyi sağlayan, sınıfsal karakteri olmayan bir aygıt olarak görüldü.

Latin Amerika’da sol hareketlerin geleneksel olarak en zayıf teorik-politik alanı politik iktidara ilişkin tutumdur. Empyalist sistemin toplumsal gerçekliği, tekellerin egemenliği yerine Dünya Bankası ve İMF’nin neo-liberal politikaları eleştirildi. Sermayenin politik iktidarı hedef alınacağına bazı kurumları eleştirilmekle yetinildi.

Forum, seçim yoluyla sosyal adalet yaratma çizgisini temel almış bulunuyor. Son oturumlarda bazı hükümet temsilcileri, ABD ile çıkar çatışmaları olan bazı oligarşi temsilcileri de yer almaya başlamıştır. Bir tür Latin Amerika “Üç dünya teorisi” hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Demokratik kapitalizm, globalleşmeye karşı ulusal kalkınma stratejisi çeşitli burjuva kesimlerin ilgisini de manevra ihtiyaçları ve çıkar çatışmaları nedeniyle çekmektedir.

Bu heterojen yapısından dolayı forum bölgedeki gelişmelere karşı politik tutum almada hep tutuk kalmıştır. 1995 yılında Bolivya hükümeti sıkıyönetim ilan ederek birçok emekçi kitle önderini tutukladığında forum en ufak bir tepki göstermemiştir. Zira forumda yer alan ve aynı

zamanda forumun çalışma grubunun koordinasyon görevini üstlenen Movimiento Bolivia Libre (MBL) aynı zamanda Bolivya hükümet üyesiydi. Ekvador ve Peru arasında 1995’te silahlı çatışmalara dönüşen çelişkilerde ve halkları birbirine boğazlatacak milliyetçi propagandalara karşı forum ses çıkartma cesareti gösterememiştir. Zira iki ülkenin örgüt temsilcileri de oturumlarda yerlerini almaktaydılar. EZLN’nin Meksika egemen rejimine karşı Ocak 1994 yılında başlattığı ayaklanmaya ilişkin bir açıklama ancak üç yıl sonra yapılmıştır. Sao Paulo forumunun kurucuları arasında yer alan Brezilya İşçi Partisi (PT), Meksika’daki PRD ve FSLN bugün Sosyalist Enternasyonal’de ya gözlemci, ya da tam üye statüsüne sahiptirler. Forumda sağ burjuva kesimlerin ağırlıklı konuma gelmeleri birçok alt sosyal hareketleri temsil eden örgütlerin forumu terk etmelerine yol açmıştır. Belli radikal örgütlenmeler bu gelişmeler karşısında forumu “kurumlaşmış sola ve burjuva liberallerine” bırakmıştır. Gerçekten de Sao Paulo Forumu hükümetlerde yer alan partilerin politik platformuna dönüşme eğilimindedir.

Nitekim forum EZLN tarafından önerilen “neo-liberalizme karşı kıtalar arası toplantılara” katılmaktan, şimdiye kadar bilinçli bir şekilde uzak durmuştur. Zira, tartışma düzeyinde de olsa bu toplantılarda iktidar, sosyal sorunlar, emperyalizm vb. konular tartışmaya açılmıştır. Forumun bu yıl yapılacak toplantısının Meksika’da olması, hükümete karşı mücadele eden EZLN ile ilişkileri açısından da dikkat çekicidir.

Düzenin sınırlarını zorlamadan bazı reformlar için biraraya gelen “liberal sol” tabii ki bölgede gelişen emekçi kitlelerin radikal eylemlerine cevap veremez. Özellikle son iki yılda işgaller, sokak çatışmaları, topraksız köylü eylemleri bu tür platformları etkisiz kılmaktadır. Gerçek olan şudur ki; bütün bu ülkelerde yapılan sol seçim birlikleri önemli oy potansiyelini toplamasına karşın, egemen düzene karşı emekçi kitleler için herhangi bir alternatif sunamamaktadırlar.

Sol seçmen sayısı artmasına karşın bu seçim birliklerinin toplumdaki dönüştürücü etkisi gittikçe azalmıştır. Bu durum forumda da yansımaları sol

seçim birliklerinin emekçi kitleleri yönlendirecek herhangi somut bir programının olmamasıdır. İkincisi ise sol seçmen sayısı artarken bu örgütlerin kitle hareketi içindeki gücü ve etkinliğinin zayıflamasıdır. Sol seçmenlerin olmadığı, fakat güçlü gerilla hareketlerinin var olduğu durumda bazı kısmi reformları gerçekleştirmenin koşulları ve olanakları çok daha fazlaydı. Bu seçim blokları toplumda dönüştürücü gücü olan kitle örgütlenmelerinde bir zayıflamaya yol açmıştır. Forumun amaç haline getirdiği “sol seçim bloklarının” reform talepleri radikalleşen kitleleri sakinleştirmeye yeterli gelmiyor. Bundan dolayıdır ki, özellikle yaygınlaşan topraksız köylü eylemleri egemen sınıfın tehditlerine aldırmadan toprakları işgal ederek denetimine almaktadır.

Diğer taraftan ABD emperyalizmi uyuşturucuya karşı mücadele gerekçesiyle bölgede askeri etkinliğini artırarak bu sosyal direnişlere karşı saldırılar başlatmıştır. Reform ve devrim ikileminde emekçi kitleler devrim diyeceklerdir. Ölü doğan forum heterojen yapısı ve perspektifiyle ancak seçim partilerinin bir buluşması olarak kalacaktır. Bölgede nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan ve son yılların politik mücadelelerinde aktif olarak yer alan işçi sınıfı kendi gerçek önderliğini mutlaka yaratacaktır. Bu koşullarda devrimci örgütler artan bir şekilde radikalleşen bu kitle eylemleri içinde yeniden etkinlik kazanmaktadırlar. Latin Amerika emekçileri seçimlerle toplumsal durumlarında

değişiklikler olacağına artık güvenmiyor. Şili deneyimi belleklerde ağır bir iz bırakmıştır. Güçlü gerilla hareketlerinin reform partilerine dönüşerek, kurulu düzene eklemelenmeleri ise işçi kitleleri üzerinde fazla etki yaratmamıştır. Sao Paulo Forumu gelişen devrimci potansiyeli boğamayacaktır.

Dünya devrim sürecinin bir dönemi kapanmıştır. Bu yalnızca çöküşle sonuçlanan sosyalist inşa süreçlerinin akıbeti nedeniyle böyle değildir. Hatta bunun kendisi yeni dönemi anlamak açısından doğru bir perspektifle bakılmadığında sadece zihinleri karıştırmaktadır.

‘70’lerden bu yana dünya kapitalizmi aşılamayan ve gittikçe derinleşen yapısal bir ekonomik bunalımla yüzyüzedir. Bu ikinci savaş sonrası dönemin sosyal devletinin, sosyal reformizmin işçi sınıfı üzerindeki hakimiyetinin sonu demektir. Empyalist ülkelerde işçi sınıfı yeniden devrimci bir özne olarak sahneye çıkmanın maddi imkanlarına gittikçe daha fazla kavuşuyor.

İkinci emperyalist savaş sonrası ulusal kurtuluş savaşları, köylü ve kentli yarı-proleter, küçük-burjuva yığınların hareketlilikleriyle çalkalanan bağımlı ülkeler, artık emek-sermaye çelişkisinin temel eksen haline geldiği emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerdir. Gürbüz işçi sınıfları bu ülkelerde artık sınıflar mücadelesinin odağına oturmuştur. Güney Kore işçi hareketi bunun güncel bir örneğidir.

Rusya ve Doğu Avrupa’da işçi sınıfı ve emekçiler dümeni yeniden sola doğru kırmıştır.

Revizyonizmin, sosyal reformizmin ve devrimci popülizmin bir dönemi esasta kapanmıştır. Empyalizm ve proleter devrimler çağı, odağında işçi sınıfının bulunacağı sosyal çalkantılar dönemi, ikinci emperyalist savaş sonrası dönemde kısa bir duraklamanın ardından yeniden gündemdedir. Yeni dönemin sancı ve mayalanmasının ne kadar zaman alacağı bir yönüyle de yeni dönemin devrimci işçi sınıfı partilerinin ortaya koyacağı çabaya bağlı olacaktır.

ABD elçiliklerine bombalı saldırılar

7 Ağustos Cuma günü Kenya ve Tanzanya başkentlerindeki ABD elçiliklerine karşı gerçekleştirilen bombalı saldırı olayları son iki yıl içinde bu ülkenin kendi ulusal sınırları dışındaki sembollerini ve çıkarlarını hedefleyen ilk eylemlerdir. 16 Haziran 1996 günü Suudi Arabistan'da (Dahran) bir ABD askeri üssüne karşı benzer bir eylem düzenlemiş, 19 Amerikan askerinin ölümüne ve 386 kişinin de yaralanmalarına yol açmıştı. Yine Suudi Arabistan'da 13 Kasım 1995 günü bir başka saldırı gerçekleştirilmişti. Körfez savaşı ile doğrudan ilişkili algılandıkları için kamuoyunda fazla bir şaşkınlık yaratmayan bu eylemler, ABD emperyalizminin Körfez'de yürüttüğü politikaya ve Irak halkına karşı sürdürdüğü saldırılara objektif bir cevap olarak görülmüştü.

Her zaman olduğu gibi Washington saldırıların ardından bir tehdit kampanyası başlatmış, şüpheli gördüğü kişi, örgüt ve devletlerin listeleri oluşturmuştu. 1995 ve 1996 yıllarında tam bir yıllık ara ile gerçekleştirilen bu saldırıların failleri bugüne kadar belirlenememiştir ve üstelik Washington bu konudaki araştırmalardan vazgeçtiğini, gayriresmi olsa da, ilan etmiştir. Zira, *New York Times* gazetesinin geçen Haziran ayında, resmi kaynaklarına dayanarak, kamuoyuna sunduğu bir iddiaya göre Clinton yönetimi "bu saldırıların kimler tarafından düzenlendiğinin ortaya çıkartılmasının muhtemelen mümkün olmayacağına" kanaat getirmiş bulunuyor.

Kenya ve Tanzanya başkentlerindeki ABD karşıtı eylemlerin aynı kategoriye konmaları, birçok nedenden ötürü, kolay olmamaktadır. ABD emperyalizmini hedefleyen bu tür eylemler, kuşkusuz, yeni değildir. Yakın bir döneme kadar ABD emperyalizminin çıkarlarını ve uzantılarını hedefleyen eylemler dünyanın birçok yerinde canlılığını koruyan anti-emperyalist savaşımın, militan mücadelenin bir yan ürünü olarak değer taşımakta, anlam bulabilmekteydiler. Fakat günümüzde anti-emperyalist mücadele hızını kaybetmiştir. Ortadoğu'da var olan ve genellikle Lübnan'dan hareket eden, İran politikası ekseninde faaliyet yürüten islamcı gruplardan uzun dönemdir ses çıkmamaktadır. İran'ın, Suriye'nin emperyalist güçlerle pazarlık masasına oturmaya başlamaları, uzlaşma aramaları, Filistin Kurtuluş Hareketi'nin bilinen yörüngeye girmesi söz konusu radikal grupları desteksiz, dahası perspektifsiz bırakmış, sonuçta önemli ölçüde tasfiye olma sürecine sokmuştur. Yani, ABD emperyalizminin İran'ı, Suriye'yi, Libya'yı vb. terörizmi destekleyen ve teşvik eden güçler kategorisinde tutmasının anlamsızlaştığı bir dönemde Kenya ve Tanzanya başkentlerindeki eylemleri tanımlamak zorlaşmaktadır.

ABD emperyalizminin dünya ölçeğinde sürdürdüğü haydutluğa paralel olarak düşman sayısının günübürlük artması Nairobi ve Dar Es Salam eylemlerini açıklamanın bir biçimi olabilir. ABD emperyalizmi dünyanın dört bir köşesinde açıklık, sefalet, gasp, cinayet, katliam ve savaş örgütlemektedir. Onun bu gerçekliğini Amerikan Deniz Kuvvetlerinde, Marines'lerde hizmet vermiş olan General Smedley Darlington Butler, 1935 yılında yayınlanan anılarında, kendi örneğinden hareketle, şöyle tanımlamaktadır:

"Ben, otuz üç yıl dört ayı ülkemizin en hareketli askeri gücü olan deniz kuvvetlerinin saflarında geçirdim. Asteğmenlikten bölük komutanlığına kadar subaylığın tüm rütbelerini taşıdım. Ve bu zaman zarfında, vaktimin esasını, ileri düzeydeki bir ayakçı sıfatıyla, Wall Street'in, bankacıların, yani büyük

sermayenin hizmetine harcadım. Kısacası, kapitalizmin hizmetindeki bir yankesici oldum.

Böylece, 1914 yılında Meksika'nın ve özellikle de Tampico'nun Amerika'nın petrol çıkarları için emin bir mekana dönüştürülmesine katkıda bulundum. National City Bank'ın adamlarının gelip para kazanmaları için Haiti ve Küba'nın yeterince saygın birer alan olmalarına yardım ettim. 1909 ve 1912 yılları arasında Nikaragua'da Brown Brothers uluslararası bankasının yararına temizlik yaptım. 1916 yılında Dominik Cumhuriyeti'ne Amerikan şeker sanayisinin çıkarları için ışık taşıdım. 1913 yılında, Honduras'ı Birleşik Devletler'in naranciyeye şirketlerinin yerleşmeleri için olgunlaştırdım. 1927 yılında Çin'de Standard Oil'in hiç endişe duymadan faaliyetlerini sürdürmesini sağladım.

Bütün bu yıllar boyunca, perde arkasında masaya kurulmuş işadamlarının dedikleri gibi, işler benim için tıkırında yürüdü. Onur, madalya ve terfilerle mükafatlandırıldım. Ama, geriye dönüp baktığımda, elde ettiğim puanların birkaçını Al Capon'a verebilmiş olabileceğimin duygusunu hissediyorum. O, en iyi durumlarda, bir kentin sadece üç mahallesinde haraç toplayabiliyordu, halbuki, biz, Deniz Kuvvetleri üç kıtada faaliyet yürütüyorduk."

Dolayısıyla, ABD emperyalizmi bu politikasının bedelini, ideal olmayan bir biçimde de olsa, şu veya bu şekilde arasıra ödemek durumundadır. Yani, sonuçta, onun haydutluğuna karşı dünya genelinde bir kinin, bir öfkenin birikmiş olması şaşırtıcı olmamakta, hatta onun politikasının bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Ama, ABD politikasının uyandırdığı intikam duyguları ile söz konusu eylemlerin örgütlenmesi arasında geniş bir mesafe mevcuttur. Bu yüzden saldırıların ardında başka seçenekler de bulunabilir. Çünkü saldırılar ABD'ye yakınlıklarıyla ve bu bağlamda sakinlikleriyle tanınan bu iki Afrika ülkesinde birkaç dakika ara ile gerçekleştirildiler. Bu güçlü bir teknik yetkinlik, lojistik bir donanım ve destek gerektiren bir girişimdir. Bu nedenle, söz konusu eylemler derme çatma bir oluşuma veya bir kafadar grubuna fatura edilemezler. Washington'un gündeme getirdiği ve üzerinde durduğu ilk ihtimal bu yöndedir. Örneğin, sorumluluk, mutlak bir gerçeğe parmak basılır gibi peşinen müslümanlara ve özellikle de Araplara fatura edilmektedir. Afganistan'a, ABD'nin piyonları Talibanlar'a sığınmış, Suudi Arabistanlı bir işadamı suçlanmaktadır.

Diğer taraftan, tanınmış bir örgütün üstlenmediği bu saldırılar sonucu ABD'nin gördüğü zararın son derece mütevazı oluşu düşündürücüdür. İlk belirlemelere göre ikiyüzün üstünde insan yaşamını kaybetmiş, 6500 kişi yaralıdır. <https://www.fantey.org>

emperyalizmi olmasına karşın zararın esasını yoksul semt sakinleri ödemiş olmaktadır.

Bu durumda ister istemez kuşkular artmakta, ve geriye, hiç de yabana atılmaması gereken bir başka seçenek kalmaktadır. Bu seçenek saldırı eylemlerinin gerisinde ABD'nin kendisinin bulunma ihtimalidir. Elbette, benzer durumlarda, böyle bir olasılığı hipotez olarak ortaya atmak kolay değildir. Fakat, tarih, farklı dönemlerde ABD istihbaratının, CIA'nın bu tür girişimlere yabancı olmadığını kanıtlamaktadır. Bu bakımdan tarih ünlü örnekler sunmaktadır. İlk akla gelen örnek, biraz eskiye dayanmasına karşın önemini kaybetmiş olmaktan uzaktır. ABD emperyalizmi, 19. yüzyılın sonlarında, ilk yayılcılık döneminde, Latin Amerika kıtasında İspanya sömürgecilğine son vermenin, onun yerini

almanın fırsatını kolluyor, ona savaş açmanın ilk bahanesini bekliyordu. Gerileme sürecinde bulunan İspanya sömürgecilği ABD'ye böyle bir bahane sunmadığı için Washington kendisi bir inisiyatif geliştirmek zorunda kaldı. Bunun üzerine Havana limanının açıklarında bulunan Maine adında bir ABD savaş gemisi 15 Şubat 1898 günü ABD ajanları tarafından batırıldı. Saldırının sorumluluğu İspanya üzerine yıkıldı. Ve böylece, ABD emperyalizminin savaşı başlatmasının, Latin Amerika kıtasını İspanyol egemenliğinden çıkartarak kendisi için bir arka bahçeye dönüştürmesinin ideal bahanesi elde edilmiş oldu.

Kanıt getirilemediği, aksi ispat edilmediği sürece resmi ABD tezini şaibe altında bırakan diğer nesnel bir gerçek ise ABD iç politik yaşamının sıkıntılıdır. Günümüzde ABD emperyalizmi uluslararası bağlamda düşmansız kalmış olmanın sıkıntılarına çekmektedir. Dışarıda doğrudan uğraşacağı, peryodik olarak sataşacağı sabit bir gücün olmadığı koşullarda ABD kendi gerçeği ile yüzyüze gelmektedir. İç sorunlar artmakta, dünyanın rakipsiz bir konumda jandarmalığını yapan bu ülkenin iç politik yaşamı iğrenç skandallara endekslenmektedir. Dahası, emperyalist burjuvazi geçen yıl UPS, bu yıl da General Motors grevini kırmakta zorluk çekmiştir. Yüksek ulusal çıkarlar edebiyatını yapmakta takatsiz kalmıştır. Emperyalist burjuvazi bu ihtiyacını, SSCB'nin dağılmasının ardından, yıllar boyu Irak üzerinden giderdi. İran'a, Libya'ya, Filistin halkına vb. sataşarak ABD'de ulusal mutabakat sağlanmaya çalışıldı ve sağlandı da. Ancak, geçen Şubat ayında açıkça görüldüğü gibi, geline aşamada, Saddam Hüseyin'e sürekli abalı rolü oynatmaya çalışmanın artık ters tepkiler yaratmaya, tüm ciddiyetini kaybetmeye başladığı anlaşıldı.

Bu nedenle ABD emperyalizminin haydutluğunu sürdürmek amacıyla, gerekçelerini kendi inisiyatifi ile, suni olarak yaratması hiç de ihtimal dışı değildir. 1964 yılında, Güney Kore ciddi iç sorunlarla karşı karşıya geldiğinde, ABD emperyalizminin Kuzey Kore'ye karşı bir hava saldırısı düzenleme bahanesini, bizzat CIA Kore açıklarında bir ABD gemisini batırarak, yaratmıştı. O dönem bu tür olayların kolayca fatura edilebilecekleri hazır bir adres mevcuttu; komünist kundakçılık! Günümüzde neden aynı yönteme başvurmazın ki ? Nasıl olsa mantar gibi türeyen gerici islamcı örgütler mevcut. Üstelik Talibanlar gibi ortaçağ mağaralarından boşanmış bir akımın gerisinde ABD emperyalizminin olduğunu kamuoyu ya kabul etmek istemiyor, ya da çok erken unutuyor.

Sermayenin son dönem yoğunlaşan saldırılarından birisi olan

Esnek üretime geçit verme!

Esnek çalışmayla
ortaya çıkan şudur ki:
üretici güçlerin
gelişme düzeyi
bugünkünden çok daha kısa
çalışma saatleriyle
insanca yaşamayı,
işsizliğin ortadan kaldırılmasını,
işçinin sadece kol değil
aynı zamanda kafa emeğinin
üretim sürecine katılmasını
mümkün ve zorunlu kılmaktadır.
Ama bu ancak üretim araçları
üzerindeki özel mülkiyetin
kaldırılmasıyla,
demek oluyor ki,
sermave iktidarının yıkılması
verine proletaryanın sosyalist
iktidarının kurulması ile
mümkündür.

Diğer taraftan üretici güçlerin gelişme düzeyi birçok durumda işçinin üretim sürecine bilinçli ve gönüllü katılımını, bir dizi makinayı kullanmasını, üretim sürecini örgütleyebilmesini gerektiriyor. Bu durum toplumsallaşan üretimin, üretici güçlerin gelişme ihtiyaçları bakımından üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasını zorunlu hale getirdiğinin bir dışavurumudur. Ama burjuvazi bunu, yani kalifiye emek ve üretim sürecine gönüllü katılım gerekliliğini kendi sömürü ve kârını azamileştirmek, işçi sınıfını atomize etmek için kullanıyor. Bunu işçilerle işverenin kader ortaklığı yalanıyla örtmeye çalışıyor. Esnek üretimin unsurlarından biri olan toplam kalite kontrolü, kalite çemberleri vb. bu saldırının adıdır. Bunu asgari bir başarıyla uygulayabilmek için dahi işçilere ortalama olarak insanca bir yaşam standardı sağlamak gereklidir. Patronla işçinin kaderlerinin ortaklığına ve verimi gönüllü artırmaya işçiler başka türlü ikna edilemez. Fakat burjuvazinin bu imkanı bile yoktur. Bu nedenle Türkiye’de kalite çemberleri daha ziyade melez bir uygulama olarak gelişmektedir. Bir taraftan sistematik bir yalan ve demagoji ile zihinler esir alınmaya çalışılmakta diğer taraftan işsizlik ve işten atma tehdidiyle, yöntemin zorla uygulanması yoluna gidilmektedir.

Ekonomik krizin bir sonucu olarak hayata geçirilen esneklik uygulamaları en çok işçilerin karşısına şu biçimlerle çıkarılıyor;

Ücrette esneklik

İşçilerin ücretleri geçim standartlarına göre ve toplu pazarlık yöntemiyle değil piyasadaki dalgalanmalara ve patronun üretim durumuna göre belirleniyor. Buna göre işçi, patronun kendi durumunu bahane ederek verdiğiyle yetinmek zorundadır. Doğum, ölüm izni, günlük, haftalık, yıllık izinler ve sendikalar izinler ücretsizleştirilmektedir. Bu madde TİS de Makina

Kalıp işçilerine dayatılan en önemli saldırı maddelerinden birisi olmuştur. Patronlar izinleri ücretsizleştirerek işçi sınıfının kanı ve canı pahasına, yılların mücadelesiyle elde ettiği hakları bir çırpıda yok etmeyi hedeflemektedir.

Birçok fabrikada ise işçileri sınıflandırarak ücret ödeme taktiği hayata geçirilmektedir. Bu sınıflandırma, bazı fabrikalarda işçilerin niteliği üzerinden bölümlere ayırma şeklinde yapılırken, bazı fabrikalarda da patrona yakınlık ve sömürüye tepkisizlik üzerinden yapılıyor. Bu sınıflandırmalarla birlikte hayata geçirilen prim sistemi, işçiler arasında tam bir rekabet ortamı doğurmakta, sınıf kardeşliği bilincinde bir kırılmaya ve dolayısıyla da sömürünün katmerleşmesine yol açmaktadır.

Mesai saatleri ve çalışma süresinde esneklik

saatlik işgünü, işçi sınıfının yüz yılı aşkın bir mücadeleyle, bedeller ödeyerek elde ettiği bir haktır. Fakat bu hak bugün birçok fabrika ve sektörde gaspedilmekte, sendikalı işyerlerinde ise toplu sözleşmelere konulan maddelerle yok edilmeye çalışılmaktadır. Patronlar mesai saatlerini istediği gibi esnetme ve ücretsiz mesaiye bırakma planları yapmaktadır. Ekonomik kriz ve üretim stoğunun çoğaldığı gerekçe gösterilerek mesai saatlerinin esnetilmesi ve işçilerin topluca ücretsiz izine gönderilmesi işçiler aleyhine tam bir kural dışılık ortamı doğurmaktadır. Part-time çalışma yöntemiyle işçi istihdamları da bu ortamı beslemektedir.

Patronlar hammadde yokluğu, döviz darboğazı ve finansal güçlükleri bahane edip belirli haftalar normal çalışma süresini düşürmeyi, belirli haftalar da artırmayı devreye sokabilmektedir. Örneğin; bir fabrikanın ISO 9000 için denetlenmesi öncesi işçilere ücretsiz mesai yaptırılabilir.

Geçici işçilik

Geçici işçiler, patronlar tarafından uzun süreli istihdam öncesi denenmek üzere işe alınırlar. İşçi bu denenme sürecinde işe girebilmek için büyük bir çırpınmayla çalışmakta ve kendisini gerilime sokmaktadır. Patron kısa sürede yüksek verim elde ettiği gibi geçici işçilere ya çok az ücret ödemekte ya da bu deneme sürecinin sonucunda ücret dahi ödememektedir. Burada sosyal haklar ve işten çıkarma koşulları da tamamen patronun istediği biçimde gelişmektedir.

Grup halinde işten çıkarmalar ise özellikle küçük ve sendikasızm işletmelerde en sık hayata geçen esnek çalışma biçimidir. Patron, esneklik ortamını hayata

Burjuvazinin IMF ile imzaladığı saldırı programının adım adım uygulamaya geçirildiği şu günlerde, esnek çalışma saldırısı da iyice yaygınlaştırılıyor. Hemen her gün yeni bir fabrikada “esneklik” uygulaması hayata geçiriliyor.

Bu saldırı yöntemi her fabrikada değişik biçimleriyle karşımıza çıkıyor ve aslında uzunca bir süredir birçok sektörde uygulanıyor. Son yıllarda ise esnek üretim adıyla daha organize bir saldırı olarak sınıfa yöneltilmekte. Ayrıca “Yalın üretim”, “Esnek uzmanlık”, “Esnek firma” “Toyotaizm” ve “toplam kalite yönetimi” gibi adlar da kullanılıyor.

Esnek çalışma yöntemiyle işçi sınıfına vahşi bir sömürü dayatılıyor. Bunun için en kurnaz yöntemler seçiliyor. İşçinin yararlanıyormuş gibi gösterilmeye çalışılan “esneklik” uygulamalarının tamamı aslında patronun daha rahat sömürme ihtiyaçlarına göre belirleniyor.

Esnek çalışma saldırısının temel eksenini keskinleşen uluslararası rekabet ortamında burjuvaların birbirlerine karşı rekabetlerinde üstünlük sağlayabilmek ve kârlarını artırabilmek amacıyla işgücünün sömürsünü yoğunlaştırmaktır. Bu çok kaba, ilkel sömürü yöntemleriyle yeni incelikli yöntemleri içiçe taşımaktadır. İşçi sınıfının yüzyılı aşan mücadeleleriyle kazanılmış bütün sosyal ve iktisadi hakların tırpanlanması, çalışma saatlerinin ve günlerinin tamamen burjuvazinin çıkarlarına göre ayarlanması bunun bir yüzüdür.

geçirerek ciddi bir tepkiyle karşılaşmadan grup halinde ücreti nispeten yüksek işçileri atmakta ve yerine asgari ücret veya altında bir ücretle işçi almaktadır. Gözü paradan ve kârdan başka birşey görmeyen sermaye sınıfı her zam döneminde bu yönetime elinden geldiğince başvurmaktadır.

Kalite kontrol çemberleri

Bu yöntemle, üretim kümeler halinde gerçekleştirilmekte ve işçilere, bu kümelerdeki performansı oranında ücretlerinin yükselebileceği propaganda edilmektedir. Oluşturulan kümelerin içerisinde işveren temsilcileri de bulunmakta ve buradan israfın önlenmesi, hatasız üretim, işçilerin kapasiteleri, üretim deneyimleri ve zihinsel potansiyellerinin sonuna kadar kullanılması hedeflenmektedir. Bu, sömürüyü katmerleştiren ve işçileri rekabete sokan bir yöntemdir. Bu rekabet, çoğu işletmede “ödüllerle” de körüklenmektedir. İşçi sınıfı asla bu hataya düşmemeli, birlikte üretim yaptığı sınıf kardeşleriyle patronun işine yarayacak bu rekabet oyununa gelmemelidir.

TİS'ler ve esnek çalışma dayatması

Daha önceki yılların toplu sözleşme görüşmelerinde petro-kimya sektöründe KİPLAS (Türkiye Petrol Lastik ve Plastik Sanayii İşverenleri Sendikası) ve şu dönemde metal sektöründe ise MESS işveren örgütü üzerinden esnek çalışma özel bir şekilde gündeme getiriliyor. Belediye işkolunda ise sendika bürokrasisinin de özel gayretiyle esnek çalışma sözleşmede kabul edildi.

Özellikle MESS, yıllardır esnek çalışmanın hayata geçirilmesi konusunda hummalı bir çalışma içerisinde. MESS yayınlarında sürekli esnek çalışmaya övgüler yağdırılıp bizim bunu her yerde hayata geçiremediğimiz için Avrupa'dan geri kaldığımız anlatılmaktadır. Esnek çalışma sektörleri göre farklılık arzedelediği gibi aslolarak sermaye sınıfının son dönemdeki temel saldırılarından birisidir. Ve yaygınlığı tahminlerin üzerindedir. Hayata geçirilmesine ise büyük bir önem verilmektedir. Örneğin; yakın dönemde esnek üretim saldırısına karşı 6 ay süren Makina Kalıp grevinin başarıya ulaşmaması için sermaye bütün imkanlarını seferber etmiştir. Grevi bitirebilmek için fabrikayı geçici bir süre kapatma ve tüm işçileri işten çıkarmayı bile göze alabilmiştir.

Makina Kalıp grevinden bir süre sonra başlayan metal sektörü MESS grup toplu sözleşmelerinin ana gündemlerinden birisi de esnek çalışmadır. Patronların sendikali işyerlerinde esnek çalışmayı toplu sözleşme görüşmelerine özel bir

HERKESE ÇAL NİK ÜRETİME KİNA KALIP GREVCİ

Makina Kalıp grevinden bir süre sonra başlayan metal sektörü MESS grup toplu sözleşmelerinin ana gündemlerinden birisi de esnek çalışmadır. Patronların sendikali işyerlerinde esnek çalışmayı toplu sözleşme görüşmelerine özel bir ağırlık vererek getirmesi önemli bir konudur. Eğer TİS'lerde esnek çalışma kabul edilirse bu, kamuoyuna işçinin rızasıyla oldu şeklinde sunulacaktır.

ağırlık vererek getirmesi önemli bir konudur. Eğer TİS'lerde esnek çalışma kabul edilirse bu, kamuoyuna işçinin rızasıyla oldu şeklinde sunulacaktır. Sendikaların uzlaşmacı, hele Türk-Metal gibi tamamen patrona çalışan bir sendikanın ağırlıkta olduğu metal sektöründe işçiler daha fazla uyanık olmak zorundadır. '94 yılı 5 Nisan saldırısı sonrası süreçte TOFAŞ ve OYAK-Renault fabrikalarında ücretsiz izinler ve toplu işten çıkarmalar bu sendika eliyle uygulanmıştı. Bu tutum, işçi sınıfına karşı bugün de süren, sonraki süreçteki saldırıların yolunu düzlemişti. TİS görüşmeleri tamamen sendikacılara bırakılırsa işçiler esnek çalışmanın yanında sefalet koşullarının da kendi adlarına kabul edileceğini şimdiden görmek zorundadır. Buna izin vermemenin yolu, TİS komitelerinde örgütlenerek, görüşmelere müdahale etmekten ve işçi inisiyatifini geliştirmekten geçmektedir.

Esneklik ve sendikaların tutumu

Sendikaların geneli açısından baktığımızda, yıllardır gündemde olan ve özellikle '94 yılı sonrasında tırmandırılıp daha geniş ve aldatıcı bir tarzda formüle edilen esnek çalışma saldırısına ciddiye alınabilecek bir karşı koyuş olmadığı görülecektir. Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) ihaneti bu süreçte yeni boyutlar kattı. Sermayeye işbirliği içerisinde olan sendika ağaları kendileri birşey yapmadıkları gibi yaparı engelleme ve saldırılara (esnek çalışma da dahil)

bizzat imza atma alçaklığını da göstermişlerdir.

Bazı sendikalar esnek çalışmayı sınıfın yararlanmış gibi gösterip TİS'de kabul ederek sınıfa büyük bir ihanet gerçekleştirmiştir. Örgütlü olduğu fabrikalarda esnek çalışma dayatılan sendikalar ise büyük bir suskunlukla sadece saldırıyı tespit edip eli kolu bağlı oturmaktadır. Bu da ihanetin bir başka biçimidir. İşçi sınıfını eylemsizliğe itmek, sendikal örgütlülüklerini işlevsizleştirmek. Sendika bürokratları ciddi bir tepkiyle karşılaşmadıkları oranda giderek sendikaları, patronun yararına olan “makul” sömürü koşullarına razı etmek için kullanmaktadır. Yani işçiler üzerindeki hegemonyasını sermaye sınıfı için devreye sokmaktadır.

Esnek çalışma işçi sınıfı ideolojisi ve politikasının gücüyle püskürtülebilir

Sermaye sınıfının bu saldırıyı hayata geçirerek yapmak istediği en temel şey kârlarını artırırken sınıf bilincini ve kimliğini törpülemek, örgütlülüğüne ağır bir darbe indirmektir.

Esnek çalışmanın çok üst düzeyde uygulandığı Japonya'da işçiler fabrika marşını söyledikten sonra mesaiye başlamaktadır. Ve durup dinlenmeksizin yapılan mesailerle binlerce işçi hayatını kaybetmiş yüzbinlercesinin ise sağlık dengeleri bozulmuştur.

Ayrıca esneklik uygulanabildiği oranda da sendikal örgütlülüğü ortadan kaldırmaktadır. Son on yılda sendikali

işçi sayısı ciddi bir düşüş göstermiştir. Esnek çalışma yaygınlaştıkça işçilerin sömürüsü derinleşmiştir.

Esnek çalışma ideolojik boyutuyla sınıf bilincini körelten, işçi sınıfını mücadelede silahsızlandırıp teslim olmaya zorlayan kapsamlı bir saldırdır. Bu nedenle ekonomik hakların gaspedilmesinden çok daha öteye bir önemi ve anlamı vardır. İşçi sınıfı, mücadele hattını bunları göz önüne alarak oluşturmalıdır. Saldırının tüm sınıfı kapsadığı ve önemi anlaşılamadığı için yakın dönemde yaşanan Makina Kalıp grevi gerekli ilgi ve desteği görmemiştir. Ne yazık ki bu grev sadece Makina Kalıp işçilerinin grevi olarak algılanmıştır. M. Kalıp grevcileri “Sınıfımız için grevdeyiz” dediği halde bu böyle olmuştur.

Saldırının kapsamı düşünüldüğünde, verilecek cevap da işçi sınıfı ideolojisinin rehberliğinde olmalıdır. Bu cevabın verilmesi sendika yöneticilerinden beklenemez. Bugün bu görev öncü, ileri işçilerin ve sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Ortaya koyduğumuz meşru-militan bir mücadele hattıyla sınıfı harekete geçirebilmeli ve sendikalarımızı da bu doğrultuda kullanabilmeliyiz. İşçi sınıfı, özellikle meşru mücadele çizgisini esas almalıdır. Çünkü; yok edilen, yüzlerce yılda meşru mücadeleyle ve dökülen kanlar pahasına elde ettiğimiz haklarımızdır. Bedel ödeyerek kazandıklarımızı bedel ödeyerek korumayı bilmeliyiz.

Esnek üretimin çeşitli yol ve yöntemleriyle işçilerin iş yükü alabildiğine arttırılırken aynı zamanda kafa emeği de sömürülmek istenmektedir. İşçilerin birbirine karşı rekabete itildiği ölçüde, bu, işgüvencesinin ortadan kalkmasına, işsizliğe ve en önemlisi işçi sınıfının örgütlülüğünün dağıtılmasına hizmet etmektedir. Esnek üretime hayır şiarı ancak karşı taleplerimiz için verilecek bir mücadeleyle hayat bulabilir. Ve nihayet esnek çalışmayla ortaya çıkan şudur ki; üretici güçlerin gelişme düzeyi bugünkünden çok daha kısa çalışma saatleriyle insanca yaşamayı, işsizliğin ortadan kaldırılmasını, işçinin sadece kol değil aynı zamanda kafa emeğinin üretim sürecine katılmasını mümkün ve zorunlu kılmaktadır. Ama bu ancak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla, demek oluyor ki, sermaye iktidarının yıkılması, yerine proletaryanın sosyalist iktidarının kurulması ile mümkündür.

Esnek üretime geçit verme!

Herkese iş! Çalışanlara iş

güvencesi! İşsizlik sigortası!

6 saatlik işgünü! İnsanca yaşam

ücreti!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm

kazanacak!

Akın Birdal'a suikast davası bir kez daha gösterdi ki;

“Bin operasyon” devam ediyor!

Sermaye devletinin çeteleri ve pislikleri açığa çıkmakla tükenmiyor. Faili meçhul cinayetlerin, yargısız infazların, gözaltında kayıpların ucu, hep gelip devlete dayanıyor.

Bunun en son örneği Akın Birdal'a suikast düzenleyen Cengiz Ersever ve çetesi oldu. 3 Ağustos'ta Ankara 1 No'lu DGM'de yargılanmak üzere mahkemeye çıkarılan Cengiz Ersever ve diğer sanıkların davranış tarzı herşeyin devlet eliyle nasıl planlandığını ortaya koyuyordu. Bunun için Ersever'in mahkemede söylediklerine göz atalım; “Benim amacım Akın Birdal'ın öldürülmesi değildi. Eğer böyle bir niyetim olsa, sizinle iddiaya giriyorum 24 saat içinde beynini duvara yapıştırırm. 1996'dan bu yana gündüz uzman çavuş olarak, geceleri ise Türk İntikam Tugayı (TİT)'nda çeşitli çalışmalarda bulundum. TİT terör örgütü değil Cumhuriyete karşı, Atatürk ilke ve inkılapları aleyhinde faaliyet gösteren bölücü kişi ve örgütlere karşı kurulmuştur.” (Milliyet, 4 Ağustos '98)

Mahkeme başkanının bu sözleri kayda geçirmemesine tepki gösteren avukatlara da tehditler yağdırıp saldırıyordu Ersever.

Mahkemede Ersever'in kendisinden istendiği tarzda yaptığı açıklamalar dahi çetenin çok daha geniş bir organizasyon ve bağlantılarının olduğunu gösteriyordu. Ersever, silahlı eğitim ve ideolojik eğitim verdiği başka insanların olduğunu söylemesine rağmen mahkeme heyeti lütfedip de bu insanları sormuyordu bile. Suikastın gerçek planlayıcısı olduğu iddia edilen ve bunun için de hakkında bir çok kanıt bulunan Mikail Sarı ise hiç gündeme getirilmeyordu. Oysa sanıklardan Semih Tufan Gülaltay'ı tanımadığını söyleyen Ersever, Gülaltay ve Mikail Sarı'nın bir şirketin ortakları oldukları ortaya çıkmıştı. Kurduğu şirketlerde ismi Nafiz Karacan olarak geçen Mikail, Kamil Kulaksızoğlu Beşiktaş İnzibat Komutanlığı'nda Kıdemli Yüzbaşı olarak çalışıyor. Ve “Yeşil” kod adı kullanan kontra Mahmut Yıldırım'la görüştüğü

biliniyor.

Akın Birdal'a suikast olayının durulmasından sonra Yüzbaşı Mikail Sarı aynı adla taşıdığı kırmızı pasaportuyla Türkiye'ye giriş-çıkış yaptı. Mikail Sarı'nın bir çok devlet yetkilisiyle çok rahat görüşebildiği ve birçok yerle bağlantılarının olduğu söyleniyor. Sarı'nın Semih Tufan Gülaltay'ın 17 sayfa tutan polis ifadesini aynı gece ele geçirip arkasından bu ifadeyi cevaplar nitelikte Aktüel dergisine açıklama yapabilmesi de bunu gösteriyor. Mikail Sarı'ya da ulaşan ve çok kızdıran bu ifadeye göre; suikast listesi Akın Birdal'la sınırlı değil. Listede Akın Birdal'ın dışında Devlet Bakanı Salih Yıldırım, FP Van Milletvekili Fethullah Erbaş, İHD İstanbul Şb. Bşk. Ercan Kanar, Petrol-İş eski Başkanı Münir Ceylan bulunuyor.

Çeteler devlet denetiminde kuruluyor

Mahkemede Akın Birdal'ın, kendisine saldırıda bulunanlara kişisel hiçbir husumetinin olmadığını ve kendisine yöneltilen saldırının Susurluk'un bir devamı olduğunu söylemesi doğru adresi gösteriyordu. Uzun süredir varolan, devletin kontrgerilla örgütlenmesi yani çete devleti olgusu en açık biçimde Susurluk'ta ortaya çıkmıştı. Orada milletvekili ve polis yetkilisiyle örgütlü suç halinde yakalanan

pervasız kontrgerilla tarzını ve bin operasyonun devam ettiğini gösteriyor. Bu gizli operasyonlar faşist sermaye devletinin kendisi tarafından da kabul ediliyor zaten. Susurluk tartışmalarında dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar bin gizli operasyon yaptıklarını kendisi açıklamıştı. Tabii ki bu operasyonları devletin dışında görüntüsüyle hareket eden çeteler gerçekleştiriyor. Ama artık ayan-beyan ortada ki bu

çetelerin başı devlettir,

MGK'dır. Bu şartlarda her ortaya çıkan çete üyesi devlet yetkililerine yönelik “konuşursam yandınız” tehdidi savurabiliyor. Ya da pisliğin açığa çıkan küçük bir bölümü bile bağlantıların nereye ulaştığını net bir biçimde gösteriyor. Zaten bu çeteler göstermelik olarak yargılandıklarında da devletle hiçbir sorunlarının

olmadığını, resmi ideolojiye karşı olanları hedeflediklerini söylüyorlar. Tam da sermaye devletinin istediği gibi.

Ersever'in TİT itirafları devletin hangi ihtiyacını karşılıyor?

Çete devleti Akın Birdal'a suikast girişimini de gizli tutabilir ve faili meçhul olay açıklamasına gidebilirdi. Fakat bu olayı kendi istediği ve ihtiyacını karşılayacak biçimde açığa çıkarmayı tercih etti. Böylelikle bir taşla iki kuş vuracaktı. Hem çok hızlı bir biçimde olayı “aydınlatıp” güven kazanmış olacak, hem de çetelerin kendi dışında kurulduğunu bizzat çete üyelerinin ifadesiyle kamuoyuna sunma imkanı bulacaktı. Çünkü ortada baştan beri kendi kontrolünde kurulan ve geliştirilen bir çete vardı. Hatta bu ideolojik bir yapısı var sosuyla da sunulabilecek bir çeteydi.

Abdullah

Çatlı'nın da adı Türk İntikam Tugayı (TİT) ile anılıyordu. Abdullah Çatlı'nın devletle ilişki ağına ve beraber yürüttüğü çalışmalara bakarak Çatlı'nın devletin bilgisi dışında TİT'te yer aldığını söyleyebilir misiniz? Aynı şey Cengiz Ersever için de, “Yeşil” için de geçerlidir.

Kapitalist sistemin kriz içerisinde olduğu koşullarda toplumsal muhalefetin gelişmesi sermaye devleti için önemli bir tehlikedir. Bu durumda sermaye, toplumsal muhalefeti biçmek için her türlü yönetime başvurur. Türk devletinin ve kapitalist ülkelerin tarihleri bunu ispatlayacak sayısız örneklerle doludur. Toplumsal muhalefetin öne çıkardığı insanlar, yurtseverler, devrimci ve komünistler kontrgerilla saldırı yöntemlerinin her türlüyle karşılaşmaktadır. Kısa bir süre önce İzmir'de 4 devrimcinin gözaltında kaybedilmesi son dönemin en

Mahkeme başkanı soruyor: "Örgütlenme ve eğitim çalışmalarınız var, değil mi?" Ersever'in kendisi de '96 yılında kurulan TİT'in kurucusunun kendisi olduğunu, silahlı-silahsız eğitim yaptıklarını ve asıl hedeflerinin rejim karşıtı bölücü örgütler olduğunu söyleyerek birlikte hazırlanılan senaryoyu özetliyordu aslında.

Sermaye devleti kitlelere sivil-faşizmi hep kendi dışında bir olgu olarak göstermeye çalışıyor. Oysa ki sivil faşist örgütlenmeler (çeteler) devletin sivil polis örgütlenmesinden başka birşey değildir. Kendi başına kurulmuş sivil faşist örgütlenme olarak sunulan TİT'i de bu çerçevede ele almak gerekiyor. TİT devletin kontrgerilla örgütlenmesine uydurduğu bir isimden başka birşey değildir.

Sermayenin çetelerini devrimle ezeceğiz!

Çeteleri sermaye düzeninin kendisi üretir. Çünkü işçi-emekçilerin mücadelesi karşısında ve girdiği krizlerle belli dönemlerde zorlanan sistem, kendini ayakta tutmak ve emekçi sınıflara karşı tahkim etmek için her türlü yönetime ihtiyaç duyar. Sermaye sınıfı kurduğu çetelerle estirdiği devlet terörüyle sonuç aldığını gördüğünde ise bu yöntemi genişletecektir. Uluslararası arenada bu yöntem kendisini zaman zaman zor duruma düşürse de gösterilen tepkinin göstermelik olduğunu bildiği için uygulamadan geri durmaz. Çünkü; NATO'ya bağlı ülkelerde yıllar önce kontrgerilla örgütlenmelerini kuran ve geliştiren emperyalistlerin kendisidir, ABD'dir. Bu kontra örgütlenmeleri sosyalizm tehlikesine karşı kurulmuştur.

Emekçi sınıflar çetelere karşı mücadeleyi bu çerçevede algılamak zorundadır. En küçük bir hak arama eylemine dahi azgın bir terör uygulayan devletin ciddi bir toplumsal muhalefete karşı ne yapabileceğini görmeliyiz. Bu koşullarda reformist bir bakış açısıyla bırakın çetelere karşı mücadele etmeyi en küçük bir hak dahi elde edilemez. Çete devletin kendisini yıkmadan çeteler ortadan kaldırılamaz. Çünkü onların varlık sebebi devletin kendisi ve geleceğidir zaten. Sermaye sınıfı ve onun tüm çetelerinin yönetim merkezi olan iktidarını yerle bir ederek ancak çetelerden kurtulabilir ve yepyeni sömürsüz bir dünya kazanabiliriz.

**Çürüyen düzen çeteleşen
devletten hesap soracağız!
Çözüm devrimde, kurtuluş
sosyalizmde!**

Türk-İş ağaları:

İhanette bir adım daha

Türkiye'deki en büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş kuruluşunun 46. yıldönümünü kutladı. Ancak davet edilenler ne işçilerdi, ne temsilciler ne de şubeler. Zaten kutlamanın yapıldığı yer işçilerin giremeyeceği lüks bir oteldi. Burjuvaların geceler düzenleyip eğlendiği, tıknırcasına yiye içtiği Dedeman Oteli. Davetliler ise sermaye devletinin temsilcileriydi. TBMM Başkanı, siyasi parti yöneticileri gibi. Türk-İş ağaları ihanette ve sermayeye uşaklıkta sınır tanımadığı için, emekten yana olmadıkları için, işçi-emekçilerden uzak bir kutlama yapmıştır.

İşçi sınıfının alınterini sermayeye ve onun devletine peşkeş çekmekle görevlendirilmiş sermaye sınıfının bu sadık bekçilerinin yıldönümü kutlamalarını sömürsüne ortak oldukları işçilerle beraber yapmaları beklenemezdi zaten. Özelleştirmeyi onaylayan, ESK'ı destekleyen, esnek üretime izin verenlerin gerçek dostları olan sermaye sınıfının temsilcileri ile kadeh tokuşturmalarından daha doğal ne olabilir ki? Düzenin bir türlü dikiş tutmayan, orasından burasından patlayan yerlerini yamamakla, direnişleri, eylemleri bastırmakla, işçi sınıfını otel lobilerinde satmakla görevlendirilmiş olan sendika ağalarının; yıllardır emekçilere kan kusturan, Türk ve Kürt halkına sefalet, baskı ve katliamlar dayatan, yoksulluk ve acılar içinde yaşayan milyonlarca emekçiye uluslararası tekellerle beraber sömüren sermaye sahipleri ve onların temsilcileriyle birbirlerine plaketler vermelerinden daha anlamlı ne olabilir?

Türk-İş gibi bir sendikanın kurulması işçi sınıfının düzene yedeklenmesini sağlamak için değil miydi zaten? Şimdi de bu görevini yerine getirmektedir. Kitle hareketinin yükseldiği veya yükselişe geçtiği her dönemde düzenin en büyük destekçisi yine Türk-İş olmuştur. Gerçi bu ülkedeki sendikaların, konfederasyonların hepsi aynı programda birleşmiştir. DİSK, Hak-İş, Türk-İş hiç farketmez. Hepsinde hak arama, işçi-emekçi hakkını alma ve kollamadan başka herşey mevcuttur. Yoksul halkı sefaletle itmekte, yaşamlarını zehir etmekte fazla zorlanmıyorlar. MGK güdümlü icraatları ve her

türlü saldırıyı hiç düşünmeden onaylayabiliyorlar. Bugün ESK pratiğiyle yaşanan sermayenin saldırılarının onaylanmasıdır. Bayram Meral bu ülkede birtakım hakların yeterli olmadığını rahatça söyleyemiyor. Suçluyu gösteremiyor. Çünkü suçlular Dedeman Oteli'nde, yanyana durduğu, plaket alıp verdiği soyguncu, vurguncu gruplar ve onların temsilcisi sermaye devletinin yetkilileridir. Kapitalistlerin, sömürücülerin saflarında olmak zaten başka şekilde de mümkün olamazdı.

Devlet erkanının bu kutlamaya katılma sebebi Cumhuriyetin 75. yıldönümü olmasıymış. Bu ihanetin gizlenebileceği en güzel kılıf da bu olurdu doğrusu. Kan ve ölüm üzerine kurulu bir cumhuriyetin yıllardır bizlere ne getirip ne götürdüğü apaçık oysa. Getirdiği katliamlar, açlık, sefalet, işkence, infaz ve köleliktir. Götürdüğü ise onurluca yaşamak isteyen binlerce kardeşimizin canıdır. Ancak sendika ağaları için bunlar hiçbir zaman sorun olmamaktadır. Onlar için asıl sorun sermayenin ekonomik krizinin faturasını nasıl bizlere ödeteceğidir. Bu konuda sendika ağaları düzene güvence vermektedir. Bayram Meral'in "Türk-İş'in attığı her adımda vatanın ve ulusun çıkarlarını herşeyin üstünde tuttuğunu" söylemesi başka anlama gelemmez. Ya da; "Türk-İş hiçbir zaman sorun yaratmadı" sözü sermayeye karşı uysallığın, İMF-TÜSİAD reçetelerini bize fatura etmenin itirafı olmuyor mu? Zaten yapılan kutlamada da bizlerin sorunları ve taleplerinden başka bir yığın şey konuşuldu. Konuşulanların büyük bölümünü ise sermayenin, İMF direktifleriyle aldığı saldırı kararlarının hayata nasıl geçirileceği, işçi-emekçilerin bu pis soyguna nasıl razı edileceği

oluşturmuştur. Türk-İş yönetiminin bu ihanetini yine düzen onaylamaktadır. Bülent Ecevit bunu şöyle izah ediyordu: "Türk-İş çalışma barışını gözetmektedir." Yani sermayeden taraf olmaktadır. Ecevit bunu 1960'lı yıllarda Çalışma Bakanı iken TİS konusunda Türk-İş'ten aldığı destekle örneklemektedir. Uşaklık Türk-İş'in ruhuna öyle işlemiş ki, göstermelik olsa bile karşı duruş sergileyemiyor. İhanet batağına öylesine saplanmış ki, Ecevit'in ESK'nın kurumsallaşmasını istemesini, sahte sendika yasasını savunup, 9 yıldır yaratılan değerleri çiğnemesini, ödenen bedellere hakaret etmesini ve MGK güdümlü hain Kamu-Sen'i desteklemesini alkışlayabiliyor. Deniz Baykal'ın özelleştirmeyi savunması ve yaygınlaştırma isteğini de onaylayıp alkışlayabiliyor.

Türk-İş yönetimi bu kutlamayla, düşebileceği en iğrenç batağa düştüğünü bir kez daha göstermiştir. Türk-İş yönetimi sermayeyle kol kola vermenin bir sembolü olarak Bayram Meral elinden, çete düzeninin en büyük reisi olan Süleyman Demirel'e plaket vermekte sakınca görmemektedir. Bunun adı da uzlaşma/iş barışı oluyor. Oysa böyle bir uzlaşmanın ve iş barışının olması zaten imkansızdır. Çünkü, sınıflı toplumlarda, yani proletarya ve burjuvazinin olduğu bir toplumda bu mümkün değildir. Doğası gereği emek ile sermaye savaşı sürmektedir. Yalandır, çünkü iş barışını İMF anlaşmalarıyla, azgın sömürsüyle bizzat burjuvazi bozmaktadır. O halde bu kılıf niyedir? Gelişebilecek mücadeleyi ve enerjiyi böyle boşa çıkarıp, kafaları böyle karıştırabilecektir de ondan.

Bu ihaneti parçalamanın, yok etmenin yolu komiteler yoluyla örgütlenmek, sendika bürokratlarının denetiminden çıkmak, sendikalarımızı ağaların elinden geri almak, sorunlarımızı kavga alanlarına taşımaktan geçmektedir. Daha da önemlisi sınıf partisinde örgütlenmekten geçmektedir. Bu ihaneti ve sömürü düzenini ancak böyle yıkabiliriz. Sınıfsız, sömürsüz bir yaşamı böyle kurabiliriz. İşçi sınıfı siyasal iktidarı almadan emeğin kurtuluşu mümkün değildir.

Almanya'da gençlik kampı:

Kampımız coşkulu ve eğiticiydi

EKİM'ci genç komünistler olarak "Herşey Parti İçin!" şiarı altında 3-7 Haziran 1998 tarihleri arasında Almanya'da 40 kişinin katıldığı bir gençlik kampı düzenledik.

Hedeflerimizden ilki; çevremizde bulunan gençleri hareketimize yakınlıktır, bu gençleri bölgelerdeki çalışmalarda aktif hale getirmek ve kurulacak partimizin gençlik tarafından sahiplenilmesini sağlamaktır. İkincisi; Avrupa'daki gençliğin sorunlarını irdeleyip bu sorunlara devrimci tarzda müdahale edebilmenin olanaklarını tartışmak, özgül çalışma alanları yaratmaktır. Üçüncüsü de; EGK olarak Avrupa'daki gençlik çalışmamızı merkezileştirmek ve özerk gençlik çalışmasına geçmek için kampı bir imkan olarak kullanmaktır.

Kampımızı, çeşitli konulara ilişkin seminerler, sportif faaliyetler ve kültürel eğlencelerin yanı sıra görsel araçlarla da zenginleştirdik. Avrupa'da gençliğin sorunları başlığı altında verilen seminer ve tartışmada işçi, işsiz ve öğrenci gençliğin sorunları tartışıldı. Söz alan her genç arkadaş bu düzenin bize dayattığı sorunları kendi somut yaşamlarında örneklerle canlı hale getirerek düşünce ve duygularını anlattılar. Seminer ve tartışma konularımızdan olan burjuva medya ve kadın sorunu seminerleri de oldukça canlıydı. Toplumlar

tarihi üzerinden ayrıntılı işlenen ve somut örnekler üzerinden sürdürülen seminerler ve ardından yaşanan tartışmalar eğitici oldu.

Bir yoldaşın verdiği seminerde ise komünist hareketimizin süreci, misyonu, EKİM'in ideolojik-siyasal ve sınıfsal perspektifleriyle geleneksel hareketlerden farkı anlatıldı. Seminerci yoldaş, '70'li yıllardaki devrimci yükselişi, 12 Eylül yenilgisinin mantığını ve sonuçlarını, geleneksel hareketin '70'li yıllardaki konumu ve 12 Eylül yenilgisinden sonraki yaklaşımlarını ayrıntılarıyla anlattı. Dünyada ve Türkiye'de bir dönemin neden kapandığını ve yeni dönemin devrimciliğinin ideolojik ve sınıfsal mantığına değinen yoldaş, gençliği sosyalist bir dünya için kararlı ve militanca mücadeleye çağırarak sözlerini tamamladı. Sorulan sorulara verilen cevaplar bölümü ise çok etkileyici geçti. Bütün gençler konsantre bir tarzda pür dikkat cevapları dinledi.

"Her iyi insan potansiyel bir devrimcidir"! Y. Güney'in bu cümlesini bir seminer ve tartışma konusu olarak seçmemizin nedeni, bu cümle ile parçadan bütüne giderek toplumsal gelişmeleri, buna marksist bakış açısını ekleyerek marksist terminolojinin kavranmasını, insanlığın evrimini ve gençliğin bundan kendisi için çıkaracağı sonuç ve görevleri bilince çıkarmak, daha rahat ve verimli bir algılama ortamı yaratmak,

gençlerin tümünü konuşmaya ve tartışmaya teşvik edip, bunu hayata geçirmek istedik. Çok verimli geçen bu seminer ve tartışmada marksizm, devrim, oportünizm, popülizm, şovenizm vb. marksist terminolojik kavramların ne anlam ifade ettiğini bir kez daha tartışma ve kavrama fırsatı bulduk.

Düzenlenmiş olduğumuz futbol turnuvasında 3 farklı takım birbiri ile centilmence karşılaştı. Çok zevkli geçen turnuvada, takımlar "Herşey Parti İçin!" sloganları ile birbirlerine moral verdiler. "Herşey Parti İçin!" kupası kazanan takıma verildi. Topluca fotoğraflar çekildikten sonra futbol turnuvası sona erdi.

Kültürel eğlenceler bölümünde skeçler, müzik dinlentileri ve halaylar, slayt ve film gösterilerinin yanı sıra bilgi ve yetenek yarışmaları düzenlendi. Genç arkadaşların kendi aralarında düzenledikleri skeçler, yeni tanışmalarına rağmen kolektif bir ürün ortaya çıkarmaları oynadıkları skeçler kadar güzeldi. Bütün skeçler beğeniyle karşılandı. Skeçlerin hem konuları çok güzel bulundu, hem de skeçlerde oynayan arkadaşların becerileri görülmeye değerdi.

Kamp için hazırladığımız müzik kasetleriyle halaya durup, hep beraber türküler söyleyip, saz çaldığımız eğlence programında, bütün genç arkadaşlar memnun kaldılar. Kaynaşmanın bir vesilesi olan bu eğlence programları, arkadaşların esprileriyle ve yaşadıkları komik olayları anlatmalarıyla daha da güzelleşti.

'68'lerden günümüze gençlik hareketini anlatan film gösterimi ve '96-97 1 Mayıs üzerine slayt gösterimi genç arkadaşların hepsini duygulandırdı. Bilgi ve yetenek yarışmaları, oluşturulan grupların kolektivistizm öğrenmelerine ve grup halinde yarışmalarına, paylaşımların farklılaşan bir bütünlük kazınmasına sebep oldu.

Birinci, ikinci ve üçüncü gelen gruplara kitaplar hediye edilip, bütün gruplar tebrik edildi.

Kampın son günü yapılan değerlendirme toplantısında kampa katılan bütün arkadaşlar söz alıp, duygularını, düşüncelerini anlattılar. Kampın ön hazırlığının eksikliğinden kaynaklanan katılımın zayıflığı ve organizasyondaki bazı eksiklikler eleştirildi. Arkadaşların tümü kampı ilgili olarak beğenilerini dile getirdiler. Genç arkadaşlar kamp boyunca kendi aralarında kaynaşp, inisiyatif ve sorumluluklar aldılar. Seminerlerde belirli bir düzeyin yakalanması genç arkadaşların bilgilerini ve mücadele azmini artırdı. Kampta yakalanan bu olumlu havanın bölgelere taşınması gerektiği vurgulandı. Önümüzdeki yıl düzenlenecek olan gençlik kampının bu ilk kamp deneyiminin ışığında daha iyi ve güçlü geçmesi için kararlar alındı. Bütün katılımcı arkadaşlara sorumlulukları vurgulanarak bölgelerindeki çalışmalarda başarılar dendi.

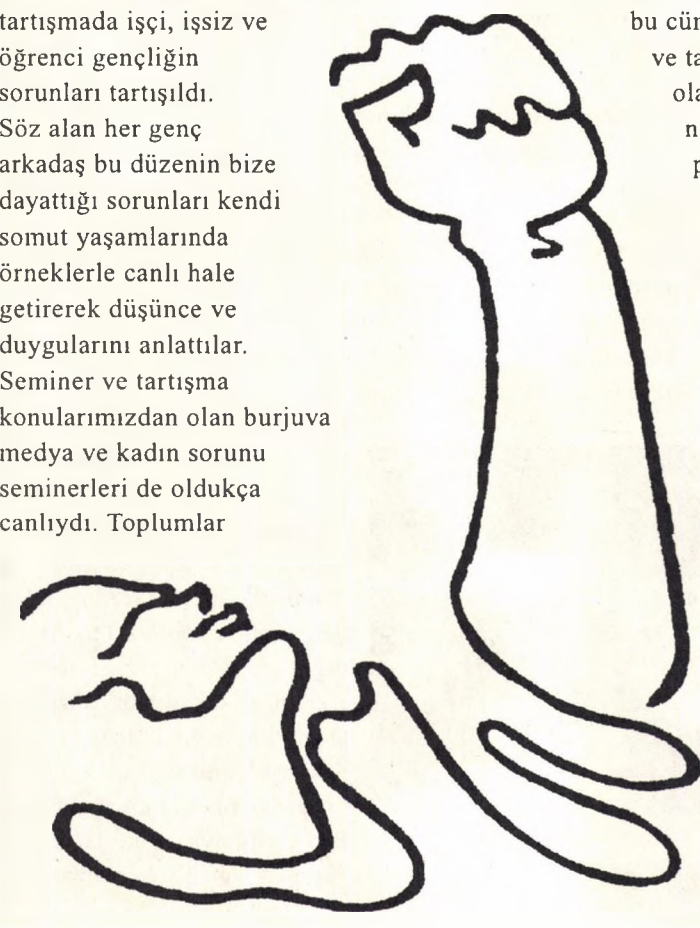
Gelecek ellerimizde!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Herşey parti için!

Almanya'dan

EKİM'ci Genç Komünistler

Devrimci Gençlik Hareketi

Genişletilmiş 2. Baskı

Partiyi kazandık partiyle kazanmak için görev başına

Türkiye devrim topraklarında sınıfsız sömürsüz bir dünyaya doğru işçi ve emekçilerin kızıl bayrağını Antakya, Kocaeli ve Niğde'de dalgalandıran yoldaşlar Merhaba!

İşçi ve emekçilerin kızıl bayrağını inatla ve inançla dalgalandırmaya devam ediyoruz. Kayseri ve Kırşehir'den sonra üç ayrı ilimizde Kızıl Bayrağımızın bürolarının açılışını İzmir'den sınıf devrimcisi işçiler olarak yürekten coşkuyla, kucak dolusu selamlarımızı gönderiyoruz.. Yeni mevzilerimizi kazandığımız şu dönemde sizlerden kilometrelerce uzakta olsak da devrim ve sosyalizm için mücadele

ediyoruz. Sizler de o bölgelerdeki işçi ve emekçileri kendilerinin ve tüm insanlığın kurtuluş davasına kazanmak ve sosyalizm uğruna mücadeleye sevk etmek için bu mevzileri en iyi şekilde kullanacağınıza eminiz. Artık o bölgelerde de işçiler ve emekçiler yalnız değildir. Onlar da öncü partisine kavuştu. Bize düşen görev onları partileriyle buluşturup mücadele yolunu açıklığa kavuşturmak.. Bu görevinizde başarılar diliyoruz ve sizleri selamlıyoruz.

Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!

İzmir'den Tekstil, Metal ve Plastik işkollarından devrimci işçiler

Sosyalizmin kızıl bayrağını İzmit, Niğde ve Hatay'da dalgalandıran yoldaşlara merhaba;

Binlerce kilometre uzaklıkta olmamıza rağmen aynı duygu ve düşüncelerin heyecanını yaşadığımızı belirterek, işçi sınıfının komünist partisinden kazanıldığı böylesine anlamlı bir süreçte, Kayseri ve Kırşehir'li komünistlerin ardından, proletaryanın Kızıl Bayrağını "Kocaeli, Niğde ve Hatay'da dalgalandırmaya and içen siz yoldaşlarımızı en içten duygularımızla selamlıyoruz.

Komünist hareketin, ortaya çıktığı andan itibaren yükselttiği, "Herkes kendi bayrağı altına" şiarı, halen yakıcı önemini korumaktadır. Uzun soluklu bir mücadele, yürekli bir iddia ve proleter sosyalist bir politikayla yürütülen sabırlı çalışmanın sonucu olarak, bugün, azımsanmayacak bir

öncü işçi kesimini kendi sınıf politikalarına kazanmış bulunuyoruz. Fakat daha kazanılacak çok işçi, fethedilecek çok kale var. Proletaryanın Kızıl Bayrağını, kapitalizmin son kalelerinin burçlarına dikene kadar da birlikteyiz.

Stuttgart'lı komünistler olarak, aramızda topladığımız 800 DM'yi yeni açılan "Kocaeli, Niğde ve Hatay" temsilciliklerimize maddi destek olarak sunuyor ve en içten devrimci duygularımızla tüm yoldaşlarımızı tekrar selamlıyoruz.

Şan Olsun Sosyalizmin Kızıl Bayrağını
Dalgalandıran Yoldaşlara!
Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!
Stuttgart'tan Kızıl Bayrak Taraftarları

Ne denli zor olsa da...

Geçmişin efendisi anılar oldu
Anam babam
Geçmiş büründü
Terli uykusuna...
Ortaokuldaki mavi etekli
o kızı soruyorsun Anne.
O kız orda kaldı
Yıllar ötesinde ve yine
13 yaşında...
Ama yok. bende değil.
Bana sorma...
Geçmiş büründü terli uykusuna...
O küçük bebek,
Hırçın Karadeniz,
Asiye, Denizev,
bezbebeğim; Zeynep
Ve küçük bedenime bol gelen
gelinliğim...
Annemin pembe gergin yanakları
belirginleşiyor gözümde
Hiç yorulmayan bir kadın...
Hiç yorulmuyormuş
gibi şimdi hala...
Fakat,
Onu bakınca
Anlıyorum zamanın gizini
İnce bileğinin sızısını öpeyim
diyorum.
Çocukluğumun kıyılarında
İncinen bilek gömülüyor
sulara
kendiside
inceliği de
sızı da...
Geçmişin efendisi anılar oldu
Anam, babam
Geçmiş büründü
Terli uykusuna...
Şimdi ben varım...
Ve dingin değil yolum
Hırçın dalgalar
yüreğimde
bucak bucak
Gözbağını işçimin
Çekip almak için
Etten, kemikten,
kandan ben
Candan ben
BURDAYIM!..
Dalgalarımda öfke,
Öfke dalgalarımda
öfke öfke...
Martılar çılgınlıkla...
Zor anam babam

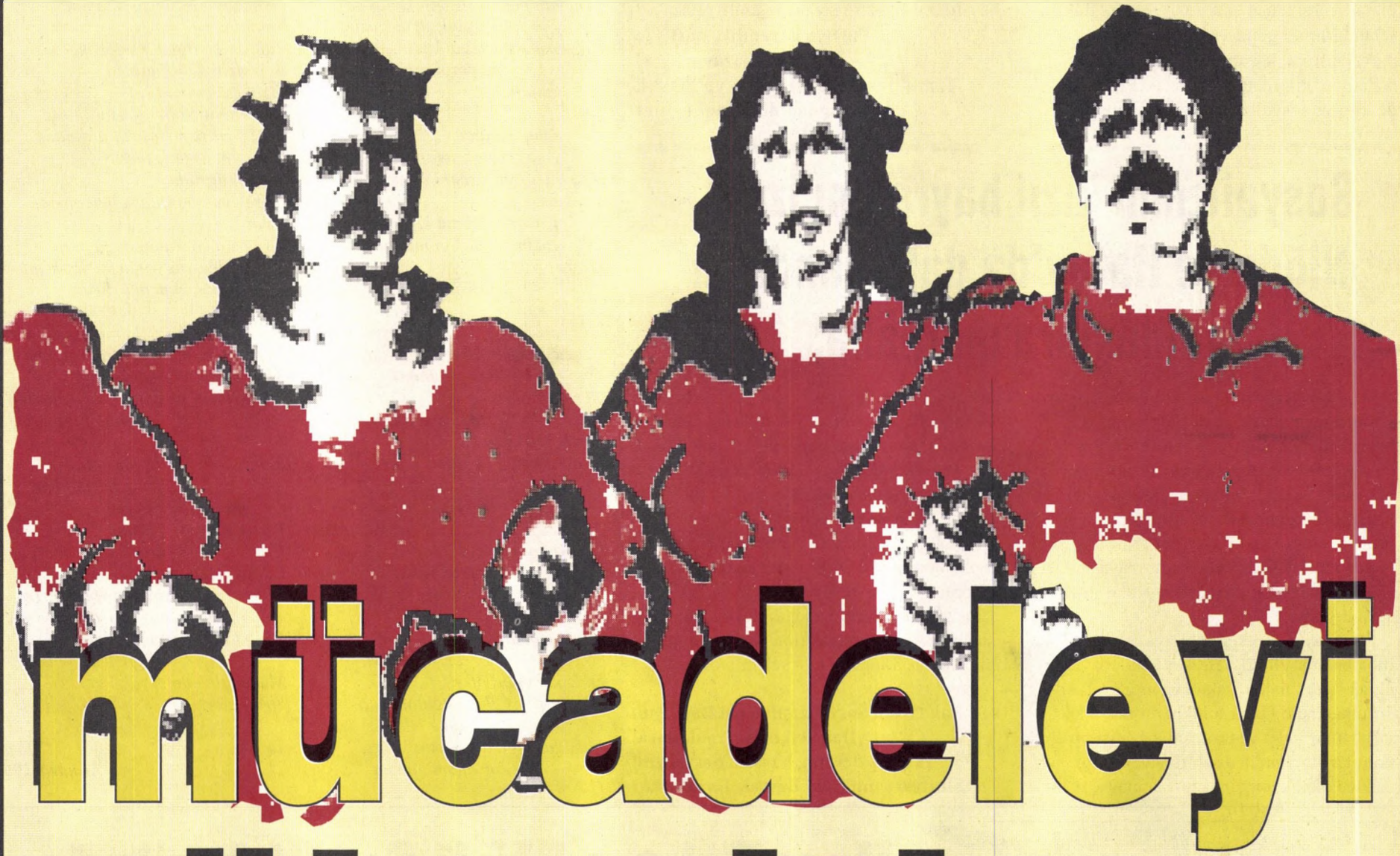
Alışmak zor
"Kızım nerede?"
diyorsun Anne...
Kızın ölümü vurmaya gitti.
Şimşek burda olsa da
Gitti.
Kolay değil yaşamak
Hele susmak
İnsan bedenlere nasıl giriyor
o nalet hastalık?
Söyle Anne?
Acıyorum insanlığınıza yazık
Ayan beyan karanlık,
karanlığa gözyummak alçaklık...
Dağıldı göğün bulutları
Gerdim kanatlarını teknemin
Yıldızım Marks
Rüzgarım Lenin
Gücümün ve kinimin çehresi
Denizim, Mahirim, İrfanım,
Sinanım.
Zaferin kıyılarına seferim,
Ben sizin değilim ki
Sizin kalayım.
El sallayın yola uğurladığınız
Bu 18 yıllık misafirin ardından...
Görevim askerliğimdir
davam uğruna
Görevim kurşunlara belenmek
Bilin
Ve vurun korkunun bağrına!
Şerefsizle aynı yolda yürünür mü?
Namussuza el pençe divan
durulur mu?
Durulmaz Anam Babam durulmaz
Durulursa insanlığın adı anılmaz
Artık yormayın gönlünüzü
Mühürleyin kapısını gözyaşlarının
benim gibi yapıp...
Bir de...
Benim için çektiğiniz acıların
çilelerin hesabı var;
Onu da alıp sırtımdan
Vurun düzenin yüzüne
"Çürü!" diyerek
Bilin ki kızınız
kırdı esirliğin zincirlerini
İşçi grevlerinde!
Bencillik perdesini kaldırıp
gözlerden artık
Mücadele etmek vakti geldi.
Sıra sizde!

Heval
Ankara-1998

Hacı Bektaş-i Veli Şenlikleri'nde Çadır Kent'te Kızıl Bayrak etkinlikleri

- 1- Ozan Abbas konserleri
- 2- Skeçler
- 3- Kızıl Şafak Sanat Topluluğu (Şiirler ve müzikler)
- 4- Demokrasi sorunu ile ilgili seminerler
- 5- Alevilik ve dinsel akımlar konulu panel

**Emperyalist köleliğe,
kapitalist sömürüye
ve faşist teröre karşı**

**mücadeleyi
yükselet!**

Kızıl Bayrak

